

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС ЖЕНЕНИ ДО СУТРИНТА

Част 4 от „Хатауей“

Превод от английски: Диана Райкова, 2013

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Хемпшир, Англия

Август, 1852 г.

Всеки, който е чел романи, знае, че гувернантките трябва да са кротки и потискани. Трябва също така да са хрисими, раболепни и покорни — да не споменаваме почтителни! — към господаря на къщата. Лео, лорд Рамзи, се питаше раздражено защо не можеха и те да имат *такава*. Вместо това семейство Хатауей бе наело Катрин Маркс, която според него хвърляше неблагоприятна сянка върху цялата професия.

Не че намираше недостатъци в качествата ѝ. Тя бе свършила отлична работа, запознавайки двете му по-малки сестри, Попи и Биатрикс, с най-изтънчените изисквания на социалния етикет. А те наистина се нуждаеха от сериозна помощ, тъй като никой от Хатауей не бе очаквал някога, че ще се движи във висшите кръгове на британското общество. Те произхождаха от средите на средната класа, от едно селце западно от Лондон. Баща им, Едуард Хатауей, учен, който се занимаваше със средновековна история, беше смятан за човек от добро потекло, но не и за аристократ.

След поредица неприятни събития, Лео бе наследил титлата лорд Рамзи. Въпреки че бе следвал архитектура, сега той бе виконт със земи и арендатори. Хатауей се бяха преместили в имението Рамзи в Хемпшир, където се опитваха да се адаптират към изискванията на новия си живот.

Едно от най-големите предизвикателства за сестрите Хатауей беше да научат абсурдно многото правила и салонни маниери, които се очакваха от привилегирани млади дами. Ако не бяха търпеливите инструкции на Катрин Маркс, Хатауей щяха да се развихрят из Лондон с цялото изящество на слон в стъкларски магазин.

Маркс бе направила чудеса с тях, особено с Биатрикс, която несъмнено бе най-ексцентричната сестра от и без това ексцентричното семейство. Макар да обичаше най-много да лудува по поляните и из

горите като диваче, Маркс бе успяла да ѝ внуши, че в балните зали се изисква друг тип поведение. Тя дори написа на момичетата цяла поредица стихотворения за етикета, същински литературни бисери:

*Младите дами трябва да демонстрират
сдържаност*

Когато с непознат говорят

Флиртуването, кавгите или недоволството

Излагат репутацията ни на опасност.

Естествено, Лео не се сдържа да не подиграе поетичните способности на Маркс, но трябваше да признае пред себе си, че методите ѝ дадоха резултат. Най-малкото, Попи и Биатрикс бяха преминали успешно един лондонски сезон. И Попи се бе омъжила наскоро за собственика на хотел „Рътлидж“, Хари Рътлидж.

Сега оставаше само Биатрикс. Маркс бе приела ролята на компаньонка и придружителка на прекалено дейната му осемнайсетгодишна сестра. Що се касае до останалите Хатауей, за тях Катрин Маркс практически беше член на семейството.

Лео от своя страна не можеше да я понася. Тя огласяваше мнението си без задръжки и си позволяваше да му заповядва. В редките случаи, когато той се опитваше да се държи дружелюбно, му се сопваше или му обръщаше гръб начумерена. Не го изчакваше да довърши изречението си, дори когато го бе обмислял дълго и рационално, а бързаше да изтъкне причините, поради които не е прав.

Сблъсквайки се с неизменната ѝ неприязън към него, Лео не можеше да се сдържа да не ѝ го върне. През цялата изминала година се бе опитвал да се самоубеди, че изобщо не му пука дали тя го харесва, или не. Имаше толкова много жени в Лондон, които бяха безкрайно по-красиви, очарователни и интересни от Катрин Маркс.

Ако само не го бе омаяла толкова.

Може би това бе заради тайната, която тя пазеше толкова ревниво. Маркс никога не говореше за детството или за семейството си, нито пък защо е приела позицията на гувернантка при Хатауей. Беше преподавала известно време в девическо училище, но отказа да обсъжда академичната си кариера, както и това защо е напуснала.

Носеха се слухове, пуснати от бивши нейни ученички, че може да е била в лоши отношения с директорката, или че била паднала жена, чието изгубено реноме я е принудило да стане гувернантка.

Маркс беше толкова резервирана и неотстъпчива, че се случваше често да забравиш, че е млада жена на възраст малко над двайсет. Когато Лео за пръв път я бе видял, тя бе идеалното въплъщение на суха стара мома с нейните очила и неприветливост, и плътно стисната уста. Гърбът ѝ беше изправен като ръжен, а косата ѝ — с кафявия цвят на нощна пеперуда — беше винаги забодена стегнато на тила с фуркети. *Неумолимата смърт*, така я бе кръстил Лео въпреки възраженията на семейството.

Но изминалата година беше довела до забележителна промяна у Маркс. Беше се поналяла, тялото ѝ бе тънко, но не приличаше вече на кибритена клечка, а страните ѝ бяха придобили розов цвят. Преди седмица и половина, когато пристигна от Лондон, Лео се смая, когато я видя със златни къдрици. Явно беше боядисвала косата си години наред, но след една грешка на аптекаря, бе принудена да изостави маскировката. И докато тъмнокестенявите кичури изглеждаха прекалено строги и остри за деликатните ѝ черти и бледа кожа, собствените ѝ естествено руси бяха зашеметяващи.

Което го беше накарало да се бори с факта, че Катрин Маркс, неговият смъртен враг, е истинска красавица. Всъщност не промененият цвят на косата я правеше да изглежда толкова различна... а по-скоро това, че Маркс се чувстваше неудобно без него. Чувстваше се уязвима и това ѝ личеше. В резултат на Лео му се искаше да свали от нея още слоеве, буквално и физически. Искаше да я *познае*.

Беше се опитал да се държи на разстояние, докато обмисли последиците от това откритие. Объркваше го реакцията на собственото му семейство към Маркс, която бе просто едно колективно вдигане на рамене. Защо никой от тях не проявяваше и наполовина колкото неговото любопитство към нея? Защо Маркс умишлено се бе правила на непривлекателна толкова дълго? От какво се криеше, по дяволите?

Един слънчев хемпширски следобед, когато Лео установи, че по-голямата част от семейството са заети с едно или друго, той отиде да потърси Маркс, разсъждавайки, че ако се изправи лице в лице с нея насаме, ще получи някакви отговори. Откри я навън, в една градина с жив плет и пълна с цветя, на една пейка до покритата с чакъл алея.

И не беше сама.

Лео спря на разстояние двайсетина метра, прикривайки се в гъстата сянка на едно тисово дърво.

Маркс седеше до съпруга на Попи, Хари Рътлидж. Двамата бяха погълнати от очевидно личен разговор.

Въпреки че ситуацията не бе напълно инкриминираща, тя не бе и особено уместна.

За какво, в името на Бога, можеха да си говорят? Дори от това отдалечено място беше ясно, че е за нещо важно. Хари Рътлидж бе наклонил тъмната си глава над нейната покровителствено. Като близък приятел. Като любовник.

Ченето на Лео увисна, когато видя Маркс да бръква под очилата си с ръка, сякаш да изтрие една сълза.

Маркс *плачеше*. В компанията на Хари Рътлидж!

След това Рътлидж я целуна по челото.

Дъхът на Лео спря. Без да помръдва, той премина през смесицата от емоции и ги отдели на слоеве... изумление, притеснение, подозрение, ярост.

Тези двамата криеха нещо. Крояха някакъв заговор.

Да не би навремето да е била метреса на Рътлидж? И сега той да я шантажираше или пък тя да се опитва да измъкне нещо от него? Не... нежността между двамата беше явна дори от такова разстояние.

Лео разтърка челюстта си, докато обмисляше какво да прави. Щастieto на Попи беше по-важно от всички други съображения. Преди да се хвърли върху съпруга на сестра си и да го превърне на пихтия, щеше да разбере точно какво става. И чак *след това*, ако ситуацията позволяваше, щеше да го превърне на пихтия.

Като си пое бавно въздух, Лео продължи да наблюдава двойката. Рътлидж се изправи и тръгна към къщата, докато Маркс остана да седи на пейката.

Без да взема съзнателно решение, Лео се приближи бавно към нея. Не беше сигурен как ще се държи, нито пък какво ще каже. Зависеше от това кой импулс ще се окаже по-силен в момента, когато се изправеше пред нея. Бе напълно възможно да я удуши. Но също толкова възможно бе да я събори на затоплената от слънцето трева и да я изнасили. Той установи, че се пържи в неприятната горещина на внезапно нахлули чувства, непознати за него до този момент. Ревност

ли беше? Исусе, май това се оказваше. Ревнуваше една хърбава кавгаджийка, която го обиждаше и се заяждаше с него при всяка възможност.

Да не би това да бе някакво ново равнище на извратеност? Да не би да развиваше култ към стари моми?

Може би тъкмо нейната сдържаност му се струваше еротична... представата за това какво ще е да разбие тази сдържаност винаги го беше очаровала. Катрин Маркс, малката му неприятелка... гола и стенеща под него. Не съществуваше нещо, което да иска повече. И в това всъщност имаше смисъл: когато една жена е прекалено лесна и благоразположена, няма никакво предизвикателство. Но да вземе Маркс в леглото и да остане с нея там дълго, да я изтезава, докато не започне да го умолява и да крещи... виж, *това* би било забавно.

Лео тръгна към нея нехайно, непропускаяки да отбележи как тя се вдърви, когато го видя. Лицето ѝ стана измъчено и нещастно, устата ѝ строга. Той си представи как взема главата ѝ в ръце, как я целува страстно, докато тя се отпусне и започне да пъшка в ръцете му.

Вместо това обаче застана със свити юмруци в джобовете, оглеждайки я безизразно.

— Ще си дадете ли труда да ми обясните какво беше това?

Слънцето проблесна в очилата на Маркс, скривайки за миг очите ѝ.

— Шпионирали сте ме, така ли, господарю?

— Не бих казал. Ни най-малко не ме интересува с какво се занимават старите моми в свободното си време, но е трудно да не забележа, когато зет ми целува гувернантката навън в градината.

Човек не можеше да не се възхити на хладнокръвието на Маркс. Тя не показва никаква реакция, само стисна ръце в скута си.

— Една целувка — произнесе тя. — По челото.

— Броят на целувките няма значение, нито пък къде са били. Искам да ми обясните защо той го направи. И защо вие му позволихте. И се постарайте да звучи правдоподобно, защото ми трябва ей толкова — Лео вдигна палец и показалец на разстояние един-два милиметра едни от друг — да ви завлека до пътя и да ви напъхам в следващата карета за Лондон.

— Вървете по дяволите — каза тя е нисък глас и скочи на крака. Направи само две стъпки, преди той да я хване отзад. — Не ме

докосвайте!

Лео я завъртя към себе си с лекота. Ръцете му се стегнаха здраво около раменете ѝ. Можеше да усети топлината на кожата ѝ през тънкия муселин на ръкавите. Към ноздрите му се издигна невинният аромат на лавандулова вода. В основата на шията ѝ се виждаше талк. Ароматът ѝ напомни на Лео за току-що оправено легло с изгладени чаршафи. И боже, колко много му се искаше да се пъкне в тях с нея.

— Вие имате прекалено много тайни, Маркс. От повече от година сте ми трън в очите с острия си език и мистериозното си минало. Сега искам да знам отговорите. Какво обсъждахте с Хари Рътлидж?

Тънките ѝ вежди, една идея по-тъмни от косата, се свъсиха.

— Защо не попитате него?

— Питам вас. — Срещайки упоритото ѝ мълчание, Лео реши да я провокира. — Ако бяхте друг тип жена, бих ви заподозрял, че се опитвате да го хванете в мрежата си и да го съблазните. Но и двамата знаем, че няма с какво.

— И да имах, определено нямаше да го използвам върху вас!

— Хайде, Маркс, нека поговорим цивилизовано. Само този път.

— Не и докато не свалите ръцете си от мен.

— Не, току-виж сте хукнали. А е прекалено горещо да тичам да ви гоня.

Катрин се наежи и го блъсна с длани в гърдите. Тялото ѝ бе старателно опаковано в корсети и дантели, и един бог знае колко метра муселин. Мисълта за онова, което е под него... розово-бяла кожа, меки извивки, интимни къдрици... го възбуди мигновено.

През нея премина тръпка, сякаш бе прочела мислите му. Лео я погледна напрегнато. Гласът му омекна:

— Страхувате ли се от мен, Маркс? Вие, която ме налагате и ме срязвате при всяка възможност?

— Разбира се, че не, арогантен задник такъв! Само бих искала да се държите като човек с вашето положение.

— Искате да кажете като благородник? — Той вдигна вежди насмешливо. — Благородниците се държат точно така. Изненадан съм, че не сте забелязали досега.

— О, забелязала съм. Мъж, извадил късмет да наследи титла, би трябвало да се опита да се покаже достоен за нея. Да бъдеш

благородник е морален дълг — отговорност, но вместо това вие явно го разбирате като позволение за удовлетворяване на собствените страсти и възможно най-отвратително поведение. Нещо повече...

— Маркс — прекъсна я Лео с кадифен тон, — това е един прекрасен опит да отвлечете вниманието ми. Но няма да проработи. Няма да избягате от мен, докато не ми кажете това, което искам да знам.

Тя преглътна с усилие и отклони поглед от него, което не беше лесно, тъй като той стоеше право пред нея.

— Причината да говоря насаме с господин Рътлидж... сцената, която сте наблюдавали...

— Да?

— Това е защото... Хари Рътлидж е мой брат. Всъщност... полубрат.

Лео погледна сведената ѝ глава и се опита да смели информацията. Чувството да бъде предаден възпламени в него пожар на ярост. По дяволите. Маркс и Хари Рътлидж бяха *брат и сестра*?

— Не може да има причина — каза Лео — такава информация да бъде държана в тайна.

— Ситуацията е сложна.

— Защо никой от вас не каза нищо досега?

— Не беше нужно да знаете.

— Трябваше да ми го кажете, преди той да се ожени за Попи. Длъжни бяхте.

— Защо?

— От лоялност, мътните да ви вземат! Какво друго знаете, което може да засегне семейството ми? Какви други тайни криете?

— Не е ваша работа — озъби му се Катрин и се изви в хватката му. — Пуснете ме да си ида!

— Не и докато не разбере какво заговорничите. Впрочем, Катрин Маркс истинското ви име ли е? Коя, по дяволите, сте? — Той изруга, когато тя започна да се дърпа сериозно. — Стойте мирно, дяволица такава! Искам само да знам... ох! — извика той, когато тя заби острия си лакът в стомаха му.

Тактиката ѝ се увенча с успех и тя се освободи, но очилата ѝ полетяха към земята.

— Очилата ми! — Тя се отпусна с раздразнена въздишка на ръце и колене и започна да ги търси.

Яростта на Лео утихна за един миг, потушена от вина. От това, което виждаше, тя бе почти сляпа без очилата. И докато я гледаше как пълзи по земята, се почувства като звяр. Като негодник. Той коленичи и се зае да ѝ помага.

— Не видяхте ли къде паднаха?

— Ако го бях направила — изфуча тя, — нямаше да имам нужда от тях, нали?

Кратко мълчание.

— Ще ви помогна да ги намерите.

— Колко мило от ваша страна — дойде язвителният отговор.

През следващите няколко минути двамата прекосиха градината на ръце и колене, търсейки между нарцисите.

— Значи вие наистина се нуждате от очила — каза най-накрая Лео.

— Разбира се, че се нуждая — троснато му отвърна Маркс. — Защо ще нося очила, ако не ми трябват?

— Помислих си, че може да са част от вашата дегизировка.

— Моята дегизировка?

— Да, Маркс, дегизировка. Съществително, означаващо скриване на нечия идентичност. Често използвано от клоуни и шпиони. А сега, както се оказва, и от гувернантки. Боже мили, не може ли поне *едно нещо* да е нормално в моето семейство?

Маркс го изгледа и примига, погледът ѝ не беше напълно фокусиран. В продължение на миг тя изглеждаше като разтревожено дете, на което са измъкнали любимото одеялце. И това предизвика странен, болезнен спазъм в Леоовото сърце.

— Ще намеря очилата ви — каза той рязко. — Обещавам. Ако искате, можете да се приберете къщи, докато търся.

— Не, благодаря. Ако се опитам сама да намеря къщата, току-виж съм се озовала в хамбара.

Лео видя металически блясък в тревата, пресегна се и взе очилата.

— Ето ги. — Той изпълзя до Маркс и я погледна изотдолу. След като избърса стъклата с края на ръкава си, добави: — Не мърдайте.

— Дайте ми ги.

— Оставете ме аз да го направя, твърдоглавке. Май да спорите за вас е толкова естествено, както да дишате, така ли е?

— Не, не е — отвърна тя и се изчерви, когато той се засмя дрезгаво.

— Не е забавно да ви дразня, когато ме улеснявате толкова, Маркс. — Той сложи очилата на носа ѝ с върховно внимание, прокара пръсти отстрани по рамката и огледа с преценяващ поглед. Докосна лекичко върховете на ушите ѝ. — Не прилягат добре. — Лео прокара изучаващо пръст по горния ръб на едното ѝ ухо. Тя бе забележително красива на слънчевата светлина, в сивите ѝ очи проблясваха сини и зелени пламъчета. Като опали. — Такива малки уши — продължи той, спирайки се дълго върху скулите ѝ. — Нищо чудно, че очилата ви падат толкова лесно. Почти няма на какво да се закачат.

Маркс го гледаше озадачено.

Колко беше крехка, помисли си той. Волята ѝ бе толкова силна, нравът толкова раздражителен, че му се случваше да забравя, че ръстът ѝ е на половината на неговия. Очакваше да го перне през ръцете — тя мразеше да я докосват, особено той да я докосва. Но сега не помръдна. Той допря палец до шията ѝ и я усети как преглъща. Имаше нещо нереално в този момент, напомняше на сън. И той не искаше да свършва.

— Истинското ви име Катрин ли е? Ще ми отговорите ли най-после?

Тя се поколеба, ужасена, че отстъпва някаква част от себе си, дори това късче информация. Но когато пръстите му се плъзнаха по тила ѝ, леката ласка сякаш я обезоръжи. И тя задавено произнесе:

— Да. Катрин е.

Останаха коленичили, фустите ѝ се издуваха и се стелеха навсякъде. Гънките на тънкия муселин на цветчета бяха затиснати под едното коляно на Лео. Тялото му реагира силно на нейната близост, под кожата му започна да се плъзга топлина и да се събира на необичайни места. Мускулите му се свиха и се стегнаха. Би трябвало да сложи край на това, иначе щеше да направи нещо, за което и двамата да съжаляват.

— Ще ви помогна да станете — каза Лео рязко и се изправи. — Ще влезем вътре. Предупреждавам ви, обаче, че още не съм приключил с вас. Има още много неща, които...

Той млъкна, защото когато Маркс се опита да се вдигне нагоре, тялото ѝ докосна леко неговото. Те застинаха един срещу друг, дъхът им се смеси и се издигна в накъсани, неравни вълни.

Приказното чувство се усили. Двамата бяха коленичили в една лятна градина, въздухът натезал от аромата на гореща, отъпкана трева и алени макове... и Катрин Маркс в неговата прегръдка. Косата ѝ блестеше на слънчевата светлина, кожата ѝ бе мека като венчелистче на роза. Горната ѝ устна бе почти толкова пълна, колкото долната, извивките толкова деликатни и гладки, като зряла слива. Вперил поглед в устата ѝ, той усети как косъмчетата на тила му настръхват от възбуда.

На някои изкушения, реши Лео мъгляво, не бива да се противопоставяме. Тъй като са толкова настойчиви, че щяха да продължат да се връщат отново и отново. Тъкмо затова задължително *трябва* да им се предадем — това е единственият начин да се отървем от тях.

— По дяволите — произнесе той дрезгаво. — Ще го направя. Макар да знам, че ще бъда унищожен след това.

— Какво ще направите? — попита Маркс с разширени очи.

— Това.

И устата му се спусна към нейната.

Най-после, сякаш всеки мускул в тялото му въздъхна. *Най-после*. Усецането беше толкова приятно, че за момент Лео не можеше да се движи, само чувстваше нейната уста със своята. Потъвайки в това чувство, той му се остави да го поеме. Спря да мисли изобщо и направи всичко, което искаше... дръпна силно горната ѝ устна, след това дръпна долната, запечата устата ѝ, докосвайки с език нейния, като си играеше. Още не свършила едната целувка, започваше следващата, поредица еротични нападения и докосвания. Насладата от това го прониза целия, отеквайки във всяка вена и нерв.

И, Господ да му е на помощ, изпита болка за още. Умираще да пъхне ръце под дрехите ѝ и да почувства всеки милиметър от тялото ѝ. Искаше да прокара уста по нея в най-интимна ласка, да я целува и да вкуси всяка нейна частица. Маркс му отвърна безпомощно, обвивайки ръце около врата му. Тя се прилепи до него, сякаш чувството прииждаше от всички посоки. И в действителност беше точно така. Двамата се мъчеха да се притиснат колкото се може по-плътено, телата

им търсеха нов и несигурен ритъм. Ако не ги разделяха толкова много слоеве дрехи, това щеше да е явно правене на любов.

Лео продължи да я целува дълго, след като би трябвало да спре, не само заради безграничното удоволствие от това, но и защото не му се щеше да види какво ще се случи след това. Заядливостта и нападките в отношенията им не можеха да продължат след подобно нещо. Трябваше да поемат по нов път към непозната дестинация и Лео беше сигурен, че на никой от тях няма да му хареса накъде води.

Установявайки, че не може да я пусне изведнъж, той го направи постепенно, остави устата си да се притисне до челюстта ѝ, проследявайки после уязвимата ямка зад ухото ѝ. Пулсът ѝ беше толкова бърз и изпълнен с живот срещу устните му.

— Маркс — каза той като дишаше неравно. — Страхувах се точно от това. Някак си знаех... — Като млъкна, той вдигна глава и погледна към нея.

Тя примига през замъглените стъкла на очилата си.

— Очилата ми... пак ги изгубих.

— Не, не сте. Това е пара.

Когато се опита да избърше стъклата, Маркс залитна и се блъсна в него. Опита се да запази равновесие.

Погледнаха се. Беше трудно да се каже кой от тях е по-ужасен.

Но съдейки по изражението, това вероятно бе Маркс.

— Това никога не се е случвало — сопна се тя. — Ако имате нахалството да го споменете, ще отказвам до последния си дъх. — Тя изтупа силно фустите си, за да махне залепналите листа и треви и хвърли на Лео остър предупредителен поглед. — Сега отивам в къщата. Да не сте посмели да ме последвате!

ВТОРА ГЛАВА

Пътеките им не се пресякоха до вечерята, едно шумно мероприятие, което включваше сестрите му Амелия, Уин и Попи, и естествено техните съпрузи Кам Роан, Кев Мерипен и Хари Рътлидж, Катрин Маркс и Биатрикс седяха в отсрещния край на масата.

Досега нито една от сестри не бе избрала стандартен мъж за съпруг. Роан и Мерипен бяха цигани, което се обясняваше отчасти с тяхната способност да се приспособят лесно към меко казано „странните“ Хатауей. А съпругът на Попи, Хари Рътлидж, беше ексцентричен хотелиер, влиятелен мъж, чиито врагове — предполагаше се го обичаха повече от приятелите му.

Възможно ли беше Катрин Маркс наистина да е сестра на Хари?

Лео местеше очи от единия към другия по време на вечерята, търсейки прилики. *Проклет да съм, ако не мога да видя сходството*, помисли си той. Високите скули, правите линии на веждите, леко присвитите навън котешки очи.

— Трябва да говоря с теб — каза Лео на Амелия веднага след приключването на вечерята. — Насаме.

Сините ѝ очи се разшириха от любопитство.

— Разбира се. Да се разходим ли? Навън е още светло.

Лео ѝ кимна кратко.

Като най-големи сред Хатауей, Лео и Амелия често спореха. Но тя бе най-любимият му човек на света, а освен това и най-близка приятелка. Амелия беше благоразумна и никога не се колебаеше да каже какво мисли.

Никой не бе очаквал прагматичната Амелия да бъде пометена от Кам Роан, енергичен циганин. Но Кам бе успял да я прелъсти и да се ожени за нея, преди тя да е разбрала напълно какво се случва. И се оказа, че той застана начело на семейството, управлявайки го със здрава ръка и трезв ум. С черната си коса, която носеше прекалено дълга, и блестящ диамант на едното ухо, той трудно се връзваше с образа на улегнал семеен патриарх. Но тъкмо неговата необичайност

му беше позволила да ръководи Хатауей толкова адекватно. Сега той и Амелия имаха деветмесечен син, Рей, който имаше тъмната коса на баща си и сините очи на майка си.

Крачейки отмерено по частната алея с Амелия, Лео хвърли собственически поглед на околността. През лятото хемпширското слънце оставаше за дълго на хоризонта, чак до девет часа, осветявайки мозайка от гори, обрасла с храсти местност и поляни. Реките и потоците, които прорязваха пейзажа, напояваха блатата и ливадите, преливащи от див живот. Макар имението „Рамзи“ да не беше най-голямото в Хемпшир, то бе едно от най-красивите с древните си гори и три хиляди акра орна земя.

През изминалата година Лео се запозна с арендаторите, направи подобрения в напояването и дренажа, ремонтира огради, порти и сгради... и Господ знае, че бе научил далеч повече, отколкото някога би искал да научи за фермерството. И всичко от безмилостните инструкции на Мерипен.

Мерипен, който живееше с Хатауей от дете, се беше заел да научи колкото е възможно повече за управлението на имението. И сега възнамеряваше да предаде цялото това познание на Лео.

— Земята не е твоя — каза му Мерипен, — докато не вложиш в нея собствена кръв и пот.

— Това ли е всичко? — подхвърли Лео саркастично. — Само кръв и пот? Със сигурност мога да намеря една-две други телесни течности, които да даря, ако това е толкова важно.

Но пред себе си признаваше, че Мерипен е прав. Това чувство за собственост, за връзка не можеше да се създаде по никакъв друг начин.

Като пъкна ръце в джобовете си, Лео изпуска напрегната въздишка. Вечерята бе оставила у него безпокойство и раздразнение.

— Сигурно си имал скандал с Маркс — отбеляза Амелия. — Обикновено между вас хвърчат стрели, докато се храните. Но тази вечер и двамата мълчахте. Имам чувството, че тя не вдигна глава от чинията си.

— Не беше скандал — отвърна Лео рязко.

— Тогава какво?

— Тя ми каза под натиск, че Рътлидж ѝ е брат.

Амелия го изгледа подозрително.

— Какъв точно натиск?

— Няма значение. Ти чу ли какво казах току-що? Хари Рътлидж е...

— Госпожица Маркс е била достатъчно дълго под натиск, за да добавяш още — каза Амелия. — Надявам се, че не си бил жесток към нея, Лео. Защото ако...

— Аз, жесток към *Маркс*? Аз съм този, за когото трябва да се притесняваш. След разговор с нея обикновено си тръгвам и червата ми се влачат подире ми. — Възмущението му се увеличи, когато видя, че сестра му се опитва да потисне усмивката си. — Предполагам вече знаеш, че Рътлидж и Маркс са роднини.

— Знам от няколко дни — призна тя.

— Защо не си ми казала нищо?

— Тя ме помоли да не ти казвам и аз се съгласих от уважение към тайната ѝ.

— Само Господ знае защо Маркс трябва да има тайни, когато никой наоколо няма. — Лео спря да върви, принуждавайки я и тя да спре. Дватамата се изгледаха. — Защо да се държи в тайна, че е сестра на Рътлидж?

— Не знам — призна Амелия със смутено изражение. — Единственото, което ми каза, е, че е заради нейната сигурност.

— Сигурност?

Тя поклати глава безпомощно.

— Може би Хари ще може да ти каже. Макар да се съмнявам.

— За Бога, някой трябва да ми го обясни, иначе ще хвана Маркс за задника и ще я изхвърля преди да е успяла да мигне.

— Лео — възкликна тя удивено. — Няма да го направиш.

— Ще ми достави огромно удоволствие.

— Но помисли за Биатрикс и колко ще се разстрои...

— Мисля за Биатрикс. Не искам за сестра ми да се грижи жена, която може би крие опасна тайна. Щом мъж като Хари Рътлидж, който има връзки с някои от най-нечестните субекти в Лондон, не може да признае собствената си сестра... тя може да е престъпничка. Не ти ли е хрумвало?

— Не — отвърна Амелия хладно и закричи отново по пътеката. — Честно, Лео, дори за теб това е прекалено драматично. Тя не е престъпничка!

— Не бъди наивна — каза той и я последва. — Никой не е точно такъв, за какъвто се представя.

След кратко мълчание Амелия попита предпазливо:

— Какво ще правиш?

— Тръгвам утре за Лондон.

Очите ѝ се разшириха.

— Но Мерипен очаква от теб да участваш в засаждането на ряпата и торенето...

— Знам какво очаква. И на мен не ми се иска да пропускам очарователните му уроци за чудесата на торенето. И все пак заминавам. Искам да прекарам известно време с Рътлидж и да измъкна някои отговори от него.

Амелия се намръщи.

— Защо не поговориш с него тук?

— Защото в момента се наслаждава на медения месец и няма да иска да прекара последната си вечер в Хемпшир в разговори с мен. Освен това съм решил да се заема с един малък проект за оранжерия към една къща в „Мейфеър“.

— Аз пък мисля, че искаш да избягаш от Катрин. Мисля, че нещо се е случило между вас.

Лео погледна към последните ярки отблясъци дневна светлина, оцветили небето в оранжево и пурпурно.

— Мръква — каза той. — Трябва да се връщаме.

— Знаеш, че не можеш да бягаш от проблемите си.

Устата му се изви в досада.

— Защо хората го повтарят непрекъснато? Разбира се, че мога да избягам от проблемите си. Правя го непрекъснато и винаги се получава.

— Обсебен си от Катрин — настоя Амелия. — За всички е очевидно.

— Е, кой сега е драматичен? — попита той и тръгна към къщата.

— Гледаш непрекъснато какво прави. — Амелия изравни крачка с него. — Когато се спомене името ѝ, наостряш слух. Освен това всеки път, когато те видя да разговаряш или да спориш с нея, изглеждаш по-оживен от...

— От кога? — попита Лео, предизвиквайки я да продължи.

— От епидемията със скарлатина.

Това беше тема, която никога не обсъждаха.

Година преди Лео да наследи виконтската титла, фатална епидемия от скарлатина беше помела селото, в което живееха Хатауей.

Първа си беше заминала Лора Дилард, годеницата на Лео.

Семейството на Лора му бе позволило да остане до леглото ѝ. Три дни я беше гледал как умира в ръцете му час подир час, докато накрая издъхна.

Лео се бе прибрал вкъщи и почти веднага легна болен, а след него и Уин. По някакво чудо двамата бяха оцелели, по Уин остана инвалид. А Лео се превърна в напълно различен човек, белязан по начин, който той самият не можеше да определи. Попадна в кошмар, от който не можеше да се събуди. Не го интересуваше дали е жив, или мъртъв. Най-непростимото беше, че в мъката си бе наранил семейството си и им бе създал безчет проблеми. А когато го видяха, че има опасност да се самоубие, бяха взели решение. Изпратиха Уин да се възстановява в клиника във Франция, а той трябваше да я придружава.

Докато слабите ѝ дробове укрепват, Лео беше прекарал часове в разходки из дремеците на слънце села на Прованс и осеяни с диви цветя ливади. Слънцето, горещият син въздух и бавният ход на живота прочистиха съзнанието му и успокоиха душата му. Той спря да пие, с изключение на някоя чашка вино на вечеря. Започна да чертае и да рисува, и най-после преодоля скръбта си.

Когато се върнаха в Англия, Уин не губи време и последва стремежа на сърцето си, като се омъжи за Мерипен.

Лео от своя страна се опитваше да се поправи. И най-вече бе решен да избягва да се влюбва повече. Сега, когато познаваше фаталната дълбочина на чувствата, на които бе способен, никога нямаше да позволи на друго човешко същество да има такава власт над него.

— Сестричке — каза той на Амелия унило, — ако в главата ти се въртят някакви откачени теории, че имам някакъв личен интерес към Маркс, забрави завинаги. Единственото, което искам, е да разбере що за скелет крие в гардероба си. А доколкото я познавам, напълно възможно е да е истински.

ТРЕТА ГЛАВА

— Дори не знаех за съществуването на Катрин, преди да навърша двайсет — каза Хари Рътлидж и опъна крака, докато двамата с Лео седяха в клуба на хотел „Рътлидж“. Тихият луксозен салон с безброй осмоъгълни абсиди беше известно място за събиране в Лондон за чуждестранни благородници, богати пътешественици, аристократи и политици.

Лео гледаше зет си със зле прикрит скептицизъм. Измежду всички мъже, които би избрал да се оженят за някоя от сестрите му, Рътлидж определено не бе в началото на списъка. От друга страна Хари имаше и добрите си качества, сред които явната му отдаденост на Попи.

Хари отпи от една тумбеста чаша стоплено бренди, обмисляйки внимателно думите си, преди да продължи. Той беше красив мъж, изключително очарователен, но също така безмилостен и манипулативен. Човек не би могъл да очаква друго от човек с неговите постижения, измежду които създаването на най-големия и най-разкошен хотел в Лондон.

— Не ми се говори за Катрин по няколко причини — каза Хари. Зелените му очи гледаха предпазливо. — Едната от тях е, че никога не съм бил особено мил към нея, нито пък съм я закрилял, когато е трябвало да го правя. И съжалявам за това.

— Всички имаме за какво да съжаляваме — каза Лео, отпи от брендито и остави кадифеният огън да се плъзне надолу по гърлото му. — Тъкмо затова не изменям на старите си навици. Няма смисъл човек да съжалява за нещо, ако не спре да го прави.

Хари се усмихна, но се съвзе бързо, когато погледна в пламъка на малката лампа със свещ, сложена върху масата.

— Преди да ти кажа каквото и да било, искам да те попитам за характера на интереса ти към сестра ми.

— Интересувам се като неин работодател — каза Лео. — Безпокоя се за влиянието, което може да има върху Биатрикс.

— Никога преди не си поставял под съмнение влиянието ѝ — сопна му се Хари. — И по всичко личи, че е свършила отлична работа с Биатрикс.

— Така е. Но прикриването на тази мистериозна връзка с теб ме притесни. И доколкото разбирам, вие двамата сте замислили някакъв заговор.

— Не. — Хари го гледаше право в очите. — Няма заговор.

— Тогава защо са всички тези тайни?

— Не мога да ти обясня, без да ти кажа някои неща за собственото си минало... — Хари спря за малко, после продължи мрачно: — Което никак не ми е приятно да правя.

— Толкова съжалявам — каза Лео без никаква следа от съчувствие. — Продължавай.

Хари се поколеба отново, сякаш претегляше решението.

— Кат и аз имахме една и съща майка. Казваше се Николет Уигънс. Британка по произход. Семейството ѝ се преместило от Англия в Бъфало, Ню Йорк, когато била още дете. Тъй като Николет била единствено дете — родила се, когато били доста възрастни — желанието им било да я видят омъжена за човек, който ще се грижи за нея. Баща ми Артър бил с двацет години по-голям от нея и сравнително преуспял. Предполагам, че Уигънс са форсирали женитбата — определено в цялата тази работа нямало любов. Но Николет се омъжила за Артър и аз съм се родил скоро след това. Прекалено скоро, всъщност. Имало предположения, че Артър не ми е баща.

— Така ли е било? — не се сдържа Лео.

Хари се усмихна цинично.

— Знае ли човек? — Той сви рамене. — Във всеки случай майка ми в края на краищата избягала в Англия с един от любовниците си. — Погледът на Хари стана далечен. — Сигурен съм, че имало и други мъже след това. Майка ми не била от онези, дето се ограничават. Била разглезена, задоволяваща собствените си капризи кучка, но много красива. Кат много прилича на нея. — Той спря и се замисли. — Само че е по-нежна. По-изтънчена. И за разлика от майка ми, Кат е мила и грижовна по характер.

— Нима? — направи кисела физиономия Лео. — Към мен никога не е била мила.

— Това е защото я плашиш.

Лео го изгледа невярващо.

— И как точно бих могъл да изплаша аз тази малка амазонка? Само недей да твърдиш, че се притеснява в компанията на мъже, защото е изключително дружелюбна с Кам и Мерипен.

— Чувства се в безопасност с тях.

— А защо не и с мен? — засегна се Лео.

— Предполагам — замислено рече Хари, — защото те възприема като мъж.

Разкритието накара сърцето на Лео да подскочи. Той загледа съдържанието на чашата си с престолено отегчение.

— Тя ли ти го каза?

— Не, сам го видях, в Хемпшир. — Гласът му стана иронично шеговит: — Човек трябва да бъде особено наблюдателен кога Кат проявява безпокойство. Тя не говори за себе си. — Той глътна остатъка от брeндитo, остави внимателно чашата и се облегна назад в стола си. — Не чух нищо за майка ми, след като тя напусна Бъфало — каза той, като сплете пръсти и ги отпусна върху корема си. — Но когато навърших двайсет, получих писмо, в което ме канеше да отида при нея. Боледуваше от някаква форма на рак и линееше с всеки ден. Предположих, че преди да умре иска да види какво е станало от мен. Тръгнах за Англия веднага, но тя е умряла точно преди да пристигна.

— И тогава си срещнал Маркс — довърши Лео.

— Не, тя не беше там. Въпреки желанието на Кат да остане с нея, тя я изпратила при някаква леля и баба от страна на баща ѝ. А бащата явно нямал желание да стои край болничното легло, напуснал Лондон.

— Благороден човек — каза Лео.

— Една местна жена се грижела за Nicolette през последната седмица от живота ѝ. Тя ми каза за Кат. Мина ми през ума да посетя детето, но се отказах. В живота ми нямаше място за незаконна полусестра. Тя беше почти наполовина на годините ми и се нуждаеше от женски напътствия. Предположих, че ще е по-добре под грижите на леля си.

— Правилно ли се оказа предположението? — обади се Лео.

Хари му хвърли загадъчен поглед.

— Не.

Цяла една история се съдържаше в тази мрачна сричка. Лео страшно много искаше да я чуе.

— Какво се случи?

— Реших да остана в Англия и да си опитам късмета в хотелския бизнес. Така че изпратих на Кат писмо, писах ѝ къде да ме търси, ако има нужда от нещо. Няколко години по-късно, когато беше петнайсетгодишна, ми писа, помоли да ѝ помогна. Открих я в... трудно положение. Искане ми се да бях отишъл малко по-рано.

Чувствайки необяснима жалост, Лео установи, че му е невъзможно да запази обичайната си равнодушна маска.

— Какво имаш предвид под „трудно положение“?

Хари поклати глава.

— Боя се, че това е всичко, което мога аз да ти кажа. Останалото засяга Кат.

— По дяволите, Рътлидж, няма да спреш дотук. Искане да знам как Хатауей са замесени в това и защо имах нещастieto да налетя като работодател на най-заядливата гувернантка в Англия.

— Не се налагаше Кат да работи. Тя е независима във финансово отношение жена. Осигурил съм ѝ достатъчно пари, които ѝ дават свободата да прави всичко, което пожелае. Тя отиде в училище-интернат за четири години и остана да преподава там още две. Накрая дойде при мен и каза, че е приела работа като гувернантка в семейство Хатауей. Мисля, че ти беше с Уин във Франция по това време. Кат мина интервюто, Кам и Амелия я харесаха, Биатрикс и Попи очевидно се нуждаеха от нея и като че ли никой не се сети да постави въпрос за липсата ѝ на опит.

— Разбира се, че не — язвително каза Лео. — Семейството ми никога не би си дало труд за нещо толкова маловажно като опит в работата. Сигурен съм, че са започнали интервюто с въпроса кой е любимият ѝ цвят.

Хари безуспешно се опитваше да не се засмее.

— Не се съмнявам, че си прав.

— Защо е започнала работа, щом не се е нуждаела от пари?

Хари сви рамене.

— Искане да почувства какво значи семейство, макар и като външен човек. Беше сигурна, че никога няма да има собствено семейство.

Веждите на Лео се свъсиха, когато се опита да проумее казаното.

— Нищо не я спира — изтъкна той.

— Вие, Хатауей, не сте в състояние да разберете какво е да си държан в изолация от хора, които не дават пукната пара за теб. Нямах избор, освен да допуснеш, че ти си виновен за това, че не заслужаваш да бъдеш обичан. И това чувство се увива около теб, докато стане затвор и се окажеш с барикадирани врати срещу всеки, който иска да влезе.

Лео слушаше напрегнато, съзнавайки, че Хари говори както за себе си, така и за Катрин. Той мълчаливо призна, че Хари е прав: дори в най-отчаяните моменти в живота си Лео винаги бе знаел, че семейството му го обича.

За пръв път сега разбра напълно какво е направила Попи за Хари, как е разчупила невидимия затвор, който той беше описал.

— Благодаря — каза Лео тихо. — Знам, че не ти беше лесно да говориш за това.

— Определено. — След което промърмори напълно сериозно: — Рамзи, искам едно да е ясно: ако нараниш Кат по някакъв начин, ще те убия!

* * *

Облечена в нощница, Попи седеше в леглото и четеше роман. Чу някой да влиза в елегантно обзаведения апартамент и погледна нагоре, когато съпругът ѝ се появи на вратата на спалнята. Пулсът ѝ забърза от удоволствие при вида му, толкова тъмен и елегантен. Хари беше загадъчен мъж, опасен дори в очите на онези, които твърдяха, че го познават добре. Но с Попи той се отпускате и показваше благородната си страна.

— С Лео ли говори? — попита тя.

— Да, любов моя. — Хари свали сакото си, преметна го върху облегалката на един стол и се приближи до леглото. — Искаше да обсъдим Кат, точно както очаквах. Разказах му за миналото ѝ — както и за моето, доколкото можем.

— Как преценяваш ситуацията? — Попи знаеше, че съпругът ѝ има блестяща способност да разчита мислите и мотивите на другите

хора.

Той развърза вратовръзката си и я остави да виси от двете страни на врата си.

— Рамзи е заинтересуван от Кат много повече, отколкото би искал, това е ясно. И то не ми харесва. Но няма да се меся, докато Кат не ме помоли за помощ. — Той се пресегна към откритата извивка на шията ѝ и прокара опаката страна на пръстите си по кожата ѝ с лекота, която накара дишането ѝ да се учести. После ръката му спря на бързия ѝ пулс и погали нежно мястото. Загледан в нежната розовина, която обля лицето ѝ, той произнесе с нисък глас: — Остави книгата.

Попи сви пръстите на краката си под чаршафите.

— Тъкмо стигнах до едно много интересно място — каза тя с престомена скромност, дразнейки го.

— Не може да е и наполовина толкова интересно, колкото това, което ей сега ще ти се случи. — И като отметна завивките с решително движение, което я накара да ахне, Хари сведе тялото си над нейното... и книгата тупна на пода, забравена.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Катрин се надяваше, че Лео, лорд Рамзи, ще остане далеч от Хемпшир за дълго. Може би ако минеше достатъчно време, те щяха да се престорят, че целувката в градината не се е случвала.

Но междуременно тя не можеше да не се пита... защо той го бе направил.

Най-вероятно просто се беше забавлявал с нея, намирайки нов начин да я изкара от равновесие.

Ако животът беше честен, помисли си тя мрачно, Лео би трябвало да бъде пълен, сипаничав и плешив. Само че той бе красив мъж с висока, стройна осанка. Имаше тъмна коса, светлосини очи и ослепителна усмивка. А най-лошото беше, че съвсем не приличаше на злия, проклет тип, какъвто беше. Изглеждаше благоразумен и чист, почтен, най-милият джентълмен, който човек изобщо би могъл да срещне.

Илюзията се разсейваше обаче веднага щом отвореше устата си. Казано с две думи — Лео беше неприятен човек. Непочтителността му не подминаваше никого, най-малко самия него. Годината, в която се бяха срещнали за пръв път, той прояви почти всички противни качества, които един мъж може да притежава, и всеки опит да бъде коригиран само влошаваше още повече нещата. Особено ако този опит идваше от нейна страна.

Лео беше мъж с минало и дори не се опитваше да го скрие. Гордееше се с безпътния си живот и развратни истории, с пиенето и фустигонството, с шумните кавги и саморазрушително поведение, което неведнъж бе довеждало до катастрофа семейство Хатауей. Човек би могъл да заключи, че му харесва да е негодник или най-малкото да го познават като такъв. Той играеше ролята на преситен аристократ съвършено, очите му блестяха с цинизма на човек, който на трийсетгодишна възраст е успял да се наживее.

Катрин не искаше да има нищо общо с никакъв мъж, още по-малко пък с мъж, който излъчва подобен опасен чар. Човек не можеше

да му има вяра. Може би най-мрачните му дни тепърва предстояха. А ако не неговите... може би нейните.

* * *

Приблизително седмица, след като Лео напусна Хемпшир, Катрин прекара следобед навън с Биатрикс. За съжаление, тези излети не бяха от онзи вид добре контролирани разходки, които Катрин предпочиташе. Биатрикс не се разхождаше, тя изследваше. Момичето обичаше да влиза навътре в гората, да разглежда цветя, гъби, гнезда, паяжини и дупки в земята. Нищо не доставяше такова удоволствие на най-младата Хатауей като откриването на някой черен тритон, гущерско гнездо или зайча хралупа, или проследяването на дирите на язовец.

Ранените животни бяха хващани, лекувани и пускани на свобода, а ако не можеха да се грижат за себе си, ставаха част от домакинството на Хатауей. Семейството беше свикнало с животните на Биатрикс и никой не се изненадваше, когато таралеж прекосеше салона или двойка зайци се стрелнеха покрай масата за хранене.

Приятно уморена след дългото бродене с Биатрикс, Катрин седна пред тоалетката и разпусна косата си. Тя разтърка с пръсти скалпа си през спуснатите руси кичури, облекчавайки леката болка от стегнатите плитки и фуркети.

Изад нея дойде щастливо цвърчене, тя се обърна и видя домашния любимец на Биатрикс, порчето Доджър, да се показва изпод гардероба ѝ. Дългото му гъвкаво тяло се изви грациозно, когато той изтича към нея с бяла ръкавица в зъбите. Пакостливият крадец обичаше да измъква различни неща от чекмеджета, кутии и шкафове, и да ги крие в тайни купчини. За отчаяние на Катрин, Доджър проявяваше особен интерес към нейните принадлежности. Беше се превърнало в ритуал на унижение да броди из къщата „Рамзи“ и да си търси жартиерите.

— Ах ти, плъх такъв — каза му Катрин, когато той застана прав и се подпря с малките си лапички на ръба на стола ѝ. Тя се пресегна да погали хлъзгавата му козинка, като разроши върха на главата му и

внимателно измъкна ръкавицата от зъбите му. — След като открадна всичките ми жартиери си се прехвърлил на ръкавиците, така ли?

Той я погледна с обич, очите му блестяха върху тъмната резка, която очертаваше маска през лицето му.

— Къде си ми скрил нещата? — попита тя, като остави ръкавицата на тоалетката. — Ако не си намеря скоро жартиерите, ще трябва да си закрепвам чорапите с връв.

Доджър трепна с мустаци и сякаш ѝ се усмихна, разкривайки малки остри зъбчета. След което се размърда подкупващо.

Като се усмихна неохотно, Катрин взе една четка за коса и я прекара през отпуснатите къдрици на косата си.

— Не, нямам време да си играя с теб. Приготвям се за вечеря.

С гладко и светкавично бързо движение порчето подскочи в скута ѝ, дръпна ръкавицата от тоалетката и излетя от стаята.

— Доджър — извика Катрин, втурвайки се след него. — Върни я обратно! — Тя излезе в коридора, където прислужниците търчаха напред-назад с необичайна бързина. Доджър изчезна зад ъгъла.

— Върджи — обърна се Катрин към една от прислужниците, — какво става?

Тъмнокосото момиче беше останало без дъх, но спря и се усмихна.

— Лорд Рамзи току-що пристигна от Лондон, мис, и икономката ни заръча да приготвим стаята му, да подготвим друго място за вечеря и да разопаковаме багажа, когато лакеят го донесе.

— Толкова скоро? — вдигна вежди Катрин и почувства как цветът се оттегля от лицето ѝ. — Но той не изпрати никаква вест. Никой не го очакваше.

Аз не го очаквах, това всъщност имаше предвид тя.

Върджи сви рамене и се отдалечи забързано с камарата сгънати чаршафи.

Катрин притисна с ръка диафрагмата си и се върна в стаята си. Не беше готова да се срещне с Лео. Не беше честно той да се връща толкова скоро.

Наистина, това беше *неговото* имение. Но все пак...

Тя крачеше в малки кръгове и се опитваше да подреди хаоса от мисли в главата си. Имаше само едно решение: да избягва Лео. Щеше да се оплаче, че я боли глава и да остане в стаята си.

В този момент на вратата се почука. Някой влезе без да изчака отговор. Катрин едва не се задави, когато видя познатия висок силует на Лео.

— Как си позволявате да идвате в стаята ми, без... — гласът ѝ секна, когато той затвори вратата.

Лео се обърна и погледът му мина по нея. Беше измачкан от пътуването и малко прашен. Косата му се нуждаеше от един хубав гребен, тъмнокестенявите къдрици бяха разрошени и падаха върху челото му. Той изглеждаше спокоен, но предпазлив, вечната насмешливост в очите му бе заменена от нещо, което тя не можеше да определи. Нещо ново.

Ръката на Катрин се сви в юмрук пред гърдите ѝ и тя се опита да овладее дишането си. Остана неподвижна, когато той я приближи, но сърцето ѝ туптеше в някаква шеметна смесица от възторг и ужас.

Ръцете на Лео минаха от двете страни на тънкото ѝ тяло и хванаха ръба на тоалетката зад нея. Той беше толкова близко, мъжката му виталност я обгърна и замая. Ухаеше на чист въздух, на прах и коне, на здрав млад мъжкар. Когато се наведе над нея, едното му коляно се притисна леко в набраните ѝ фусти.

— Защо се върнахте? — попита тя слабо.

Той я погледна в очите.

— Знаете защо.

Преди да успее да се спре, погледът на Катрин падна върху твърдото очертание на устата му.

— Кат... Трябва да поговорим за това, което се случи.

— Не знам какво имате предвид.

Той леко наклони глава.

— Искате ли да ви припомня?

— Не, не... — Тя поклати глава бързо. — Не.

Устните му се изкривиха.

— Едно „не“ е достатъчно, скъпа.

Скъпа?

Изпълнена с тревога, Катрин успя да накара гласа си да прозвучи уверено.

— Мисля, че бях ясна, когато казах, че искам да игнорирам случилото се.

— И очаквате, че това ще го накара да се махне?

— Да, така човек постъпва с грешките — успя да произнесе тя с труд. — Слага ги настрана и продължава.

— Нима? — попита Лео невинно. — Моите грешки обикновено са толкова приятни, че ми се ще да ги повтарям.

Катрин се запита какво не е наред с нея, че ѝ се иска да се засмее.

— Тази не трябва да бъде повтаряна.

— Ах, ето го гласът на гувернантката. Строг и неодобрителен. Това ме кара да се чувствам като непослушен ученик. — Едната му ръка се вдигна и помилва извивката на челюстта ѝ.

Тялото ѝ се изпълни с противоречиви импулси, кожата ѝ закопня за докосването му, инстинктите ѝ я предупреждаваха да се дръпне от него. Резултатът беше слисана неподвижност и стягане на всички мускули.

— Ако не излезете от стаята ми в този миг — чу се тя да произнася, — ще направя сцена.

— Маркс, на този свят няма нещо, на което бих се радвал повече от това да гледам как правите сцена. Всъщност, ще ви помогна. Как да започнем? — Лео изглежда се радваше на нейното смущение, на червенината, заляла лицето ѝ.

Палецът му погали тънката, мека кожа под челюстта ѝ, увещаващо движение, което накара главата ѝ да се наклони леко назад, преди да осъзнае напълно какво прави.

— Никога не съм срещал такива очи — каза той почти разсеяно. — Напомнят ми за първия път, когато видях Северно море. — Пръстите му последваха извивката на овала ѝ. — Когато вятърът разбива вълните в брега, водата има същия зелено-сив цвят като очите ви сега... а после става синя на хоризонта.

Катрин можеше само да предполага, че той отново ѝ се подиграва. Тя му се озъби.

— Какво искате от мен?

Отне му дълго време, преди да ѝ отговори, пръстите му стигнаха до ухото ѝ и леко го масажираха.

— Искам тайните ви. И ще ги измъкна от вас по един или друг начин.

Това я накара да отблъсне ръката му.

— Престанете с това. Забавлявате се за моя сметка, както обикновено. Вие сте един безпътен негодник, безпринципен мерзавец и...

— Не забравяйте „невъобразим развратник“ — каза той. — Това определение е едно от любимите ми.

— *Махайте се!*

Той се оттласна мързеливо от тоалетната масичка.

— Хубаво. Ще се махна. Явно се страхувате, че ако остана, няма да можете да контролирате желанието си към мен.

— Единственото желание, което изпитвам по отношение на вас — каза тя, — е да ви направя на парчета.

Лео се ухили и тръгна към вратата. Спря на прага и погледна през рамо.

— Очилата ви отново са се замъглили — рече той услужливо и се измъкна навън, преди тя да успее да му отговори.

ПЕТА ГЛАВА

— Лео — каза Амелия, когато го видя да влиза в стаята за закуска следващата сутрин, — трябва да се ожениш.

Той ѝ хвърли предупредителен поглед. Сестра му би трябвало да знае по-добре как да подхване разговор с него толкова рано. Той предпочиташе да навлезе в деня спокойно, докато Амелия обичаше да се втурне в него с пълна сила. Нещо повече, беше спал лошо предната нощ, измъчван от еротични сънища, включващи Катрин Маркс.

— Знаеш, че никога няма да се оженя — каза той.

От ъгъла долетя гласът на Маркс. Тя беше кацнала на малък стол, един слънчев лъч се отразяваше от светлата ѝ коса и караше пращинките да блестят около нея.

— Още по-добре, тъй като никоя жена с ума си не би ви взела.

Лео прие предизвикателството без колебание.

— Жена с ума си... — замислено повтори той. — Не съм сигурен, че познавам такава.

— Как ще разберете, дори да познавате? — попита тя. — Вие не бихте се интересували от характера ѝ. Щяхте да сте прекалено зает да изучавате нейните... нейните...

— Нейните какво? — подтикна я той.

— Размерите на нейните рокли — най-после каза тя и той се засмя на предвзетостта ѝ.

— Наистина ли ви е толкова трудно да назовавате обикновените части на тялото, Маркс? Гърди, бедра, крака... защо ви се струва толкова неприлично да говорите за човешката анатомия направо?

Очите ѝ се присвиха.

— Защото това води до непристойни мисли.

Лео ѝ се ухили.

— Моите вече са.

— Е, добре, моите не са — отсече тя. — И бих предпочела да си останат такива.

Веждите му се вдигнаха.

— Вие нямате непристойни мисли?

— Почти никога.

— А когато имате, какви са?

Тя го изгледа с негодувание.

— А случвало ли ви се е някога и вие да сте замесени в непристойните си мисли? — настоя Лео, карайки лицето ѝ да пламне.

— Казах ви, че не съм имала непристойни мисли — възрази тя.

— Не, казахте „почти никога“. Което означава, че веднъж-дваж са ви минавали през ума.

Амелия се обади.

— Лео, престани да я тормозиш!

Лео едва ли я чу, вниманието му беше съсредоточено върху Катрин.

— Не бих ви упрекнал, дори да ви се е случвало — каза той. — Всъщност, щях да ви харесвам още повече.

— Не се и съмнявам — сопна му се Катрин. — По всяка вероятност предпочитате нецеломъдрени жени.

— Целомъдрието в една жена е като черен пипер в супата. Малкото количество я прави пикантна. Но прекали ли се с него, никой не я иска.

Като стисна уста, Катрин отмести поглед от него, слагайки край на набиращия скорост спор.

В тишината Лео осъзна, че цялото семейство е вперило смаяни очи в него.

— Направил ли съм нещо? — поиска да знае той. — Какво става? И какво, по дяволите, четете всички?

Амелия, Кам и Мерипен бяха разтворили вестници върху масата, докато Уин и Биатрикс явно търсеха думи в един дебел речник за юридически термини.

— Току-що се получи писмо от Лондон, от нашия адвокат, господин Гадуик — каза Мерипен. — Очевидно има някакви правни проблеми, които не са били изяснени, когато си наследил имението.

— Нищо чудно — каза Лео. Той отиде до масата, където беше сервирана закуската. — Имението и титлата бяха захвърлени към мен като използван амбалаж от риба. Заедно с „проклятието Рамзи“.

— Няма „проклятие Рамзи“ — каза Амелия.

— Нима? — усмихна се мрачно Лео. — Тогава защо последните шестима лордове Рамзи умряха в такава бърза последователност?

— Чисто съвпадение — отвърна тя. — Явно, че в определен клон от рода е имало кръвосмешение и не са били здрави. Това е доста срещано при аристократите.

— Е, ние определено нямаме този проблем. — Лео насочи вниманието си към Мерипен. — Кажете ми за юридическите ни проблеми. И използвайте, моля те, обикновени думи. Не обичам да мисля в тези ранни сутрешни часове. Не ми се отразява добре.

Мерипен седна на масата с неособено щастлива физиономия.

— Тази къща — започна той — и парцелът, на който се намира — около четиринайсет акра общо — не са били част от първоначалното имение „Рамзи“. Добавени са по-късно. На юридически език: става въпрос за даден под аренда дял, който е отделна от главното имение собственост. И за разлика от останалото имение, този дял може да бъде ипотекиран, купуван или продаван по желание на лорда.

— Добре — каза Лео. — Тъй като аз съм лордът и не искам нищо да ипотекирам или продавам, всичко е наред, нали?

— Не.

— *Не?* — намръщи се той. — Според законите за наследяване лордът винаги запазва земята и имението с къщата. Те са неделими. И нищо не може да промени това.

— Точно така — каза Мерипен. — Ти си наследил старата къща в имението. Онези, в северозападния край на имота, където се срещат двата потока.

Лео остави полупълната си чиния и го погледна неразбиращо.

— Но онова там е купчина камъни, обрасла с треволяк. Била е построена по времето на Едуард мъченика, за бога!

— Да — каза Мерипен сухо. — Това е истинският ти дом.

Като се раздраваше все повече и повече, Лео каза:

— Не искам онези проклета развалина, искам *тази* къща. Защо това трябва да е проблем?

— Може ли аз да му обясня? — попита с готовност Биатрикс. — Намерих всички юридически термини и сега съм наясно със значението им повече от всеки друг. — Тя изправи гръб, а порчето Доджър се уви около раменете ѝ. — Виждаш ли, Лео, първоначалната

къща на имението е била оставена да се разруши преди няколко столетия. И един от някогашните лордове Рамзи се е сдобил с този парцел от четиринайсет акра и върху него е построил нова къща. Оттогава къщата „Рамзи“ е била предавана на всеки следващ виконт посредством специален обичай в имението. Но последният лорд Рамзи — този преди теб — е намерил начин да остави цялата тази делима собственост, включително даваната под аренда, на вдовицата и на дъщеря си. Нарича се присъждане на право, и е тяхна до живот. Така че къщата „Рамзи“ и парцелът, върху който е построена, са били оставени на графиня Рамзи и нейната дъщеря Ванеса Дарвин.

Лео поклати глава невярващо.

— Защо не сме научили това преди?

Амелия отговори мрачно:

— Изглежда вдовицата преди не се е интересувала от къщата, тъй като представляваше съборетина. Но сега, след като я възстановихме и ремонтирахме, графинята е информирала нашия адвокат, че възнамерява да се премести и да влезе във владение.

Лео се възмути.

— Проклет да съм, ако позволя на някого да отмъкне къщата от Хатауей. Ако трябва, ще отнеса това до Върховния съд в Уестминстър.

Мерипен присви очи.

— Върховният съд няма да го приеме.

— Откъде знаеш?

— Адвокатът ни е говорил със специалист по даването на земя под аренда. За съжаление, няма завещание, което да сочи право на унаследяване на къщата „Рамзи“, а само на първоначалния дом на имението.

— Ами ако купим този парцел от вдовицата?

— Вече е заявила, че никакви пари не биха я склонили да го направи.

— Жените често променят мнението си — каза Лео. — Ще ѝ направим оферта.

— Много добре. Но ако тя откаже да преговаря, за нас има само един начин да задържим тази къща.

— Нямам търпение да го чуя — каза Лео.

— Последният лорд Рамзи е направил уговорката, че ти можеш да задържиш парцела, включително къщата, ако се ожениш и се

сдобиеш със законен наследник от мъжки пол в рамките на пет години от наследяването на титлата.

— Защо пет години?

Уин отвърна предпазливо:

— Защото през последните три десетилетия нито един Рамзи не е успял да доживее пет години след получаването на титлата. Нито пък да стане баща на законен син.

— Но добрата новина, Лео, е — каза весело Биатрикс, — че са минали четири години, откакто стана лорд. Ако изкараш само още една година жив, ще бъде сложен край на семейното проклятие.

— Нещо повече — добави Амелия, — трябва да се ожениш и да се сдобиеш със син колкото е възможно по-скоро.

Лео ги изгледа безизразно, после изражението му стана невярващо. От устните му се откъсна смях.

— Вие всички сте полудели, ако си мислите, че ще вляза в брак без любов само и само семейството да може да продължи да живее в къщата „Рамзи“.

Като се усмихна умиротворяващо, Уин му подаде един лист.

— Разбира се, че не искаме да се жениш без любов, скъпи. Но направихме списък с перспективни булки, все хубави момичета. Няма ли да хвърлиш един поглед и да видиш дали някоя от тях не ти харесва?

Решавайки да отстъпи, Лео погледна списъка.

— *Мариета Нюбъри?*

— Да — каза Амелия. — Какво не ѝ е наред?

— Не харесвам зъбите ѝ.

— Ами Изабела Карингтън?

— Не понасям майка ѝ.

— Лейди Блосъм Тримейн?

— Името ѝ е ужасно.

— О, за бога, Лео, тя няма вина за това.

— Не ме интересува. Няма начин жена ми да се казва „Блосъм“. Всяка вечер ще имам чувството, че викам някоя от кравите. — Лео вдигна очи нагоре. — По-добре да се ожения за първата срещната на улицата. Защо да го правя, тогава по-добре да е за Маркс.

Всички млъкнаха.

Все още свряна в ъгъла на стаята, Катрин Маркс бавно вдигна поглед, когато осъзна, че върху нея са се фокусирали всички Хатауей. Очите ѝ станаха огромни зад стъклата на очилата и по лицето ѝ плъзна червенина.

— *Не е* забавно! — произнесе тя остро.

— Това е перфектното решение — каза Лео, изпитвайки перверзно удоволствие да я дразни. — Спорим през цялото време. Не можем да се понасяме. То си е като да сме вече женени.

Катрин скочи на крака и го изгледа с възмущение.

— *Никога* не бих се съгласила да се омъжа за теб!

— Чудесно. Защото не ти предлагам. Това беше просто една идея.

— Не ме използвайте за идеи! — Тя излетя от стаята, докато Лео я изпращаше с поглед.

— Знаете ли — обади се Уин замислено, — трябва да организираме бал.

— *Бал?* — погледна я неразбиращо Мерипен.

— Да, и да поканим всички приемливи млади жени, за които се сетим. Може пък някоя от тях да допадне на Лео и той да започне да я ухажва.

— Няма да ухажвам никого — заяви Лео.

Никой не му обърна внимание.

— Идеята ми харесва — каза Амелия. — Бал за лов на булка.

— Трябва да е по-точно — изтъкна Кам сухо, — да го наречем бал за лов на младоженец. Тъй като Лео ще е плячката.

— Нещо като бала на Пепеляшка — възкликна Биатрикс. — Само че без Очарователния принц.

Решавайки да прекрати набиращата скорост кавга, Кам вдигна ръка.

— Хей, успокойте се. Ако стане така, че изгубим къщата „Рамзи“ — да пази Бог — можем да построим друга, на свободната част от имението.

— Това ще отнеме цяла вечност, а разходите ще са огромни — възрази Амелия. — Освен това няма да е същата. Изразходихме толкова време да възстановим това място, вложихме сърцата си тук.

— Особено Мерипен — добави тихо Уин.

Мерипен леко поклати глава.

— Това е само една къща.

Но всички знаеха, че тя е повече от постройка от тухли и хоросан... тя беше техният дом. Синът на Кам и Амелия се беше родил тук. Уин и Мерипен се бяха оженили тук. С цялото си необяснимо, небрежно очарование къщата „Рамзи“ беше идеално отражение на самото семейство Хатауей.

И никой не разбираше това по-добре от Лео. Като архитект той знаеше отлично, че някои сгради имат присъщ само на тях характер, което бе далеч повече от сбора на частите, от които се състоят. Къщата „Рамзи“ беше рухнала и възстановена... беше се превърнала от една занемарена обвивка в процъфтяващ, щастлив дом и то само защото едно семейство бе проявило грижа и любов. Престъпление беше Хатауей да бъдат изселени от две жени, които не бяха инвестирали нищо в него, освен прилагането на една ловка юридическа измама.

Кам изруга под нос, Лео прокара ръка през косата си.

— Искам да хвърля един поглед на останките на старата къща — каза той. — Мерипен, как най-бързо да стигна до нея?

— Не съм съвсем сигурен — призна Мерипен. — Рядко излизам толкова далече.

— Аз знам — обади се с готовност Биатрикс. — Двете с госпожица Маркс сме яздили дотам, за да рисуваме руините. Те са много живописни.

— Искаш ли да ме придружиш? — попита Лео.

— С удоволствие.

Амелия се намръщи.

— Защо искаш да ходиш до руините, Лео?

Той се усмихна по начин, който знаеше, че я ядосва.

— Как защо, за да взема размери за завесите, разбира се.

ШЕСТА ГЛАВА

— Гръм и мълнии! — възкликна Биатрикс, влизайки в библиотеката, където чакаше Лео, — не мога да дойда с теб до руините. Току-що проверих Лъки и тя всеки момент ще започне да ражда. Не мога да я оставя.

Лео се усмихна объркано и остави една книга на лавицата.

— Коя е Лъки?

— О, забравих, че ти не я познаваш. Тя е една трикрака котка, която преди е принадлежала на сиренаря в селото. Бедното създание, стъпило е в капан за плъхове и се е наложило едното й краче да бъде ампутирано. И тъй като вече не беше годна да лови мишки, сиренарят ми я даде. Изобщо не я беше кръстил, представяш ли си?

— Предвид случилото се с нея името „Лъки“^[1] не е ли доста неподходящо?

— Аз мисля, че това може да промени съдбата й.

— Сигурен съм, че ще я промени — каза Лео очарован. Страстта на Биатрикс да помага на безпомощни твари винаги беше едновременно притеснявала и трогвала останалите Хатауей. Те всички осъзнаваха, че Биатрикс е най-необикновената личност в семейството.

Биатрикс винаги бе силно търсена на социалните събития в Лондон. Макар и не красавица в класическия смисъл на думата, тя беше хубаво момиче със сините си очи, тъмна коса и висока, стройна фигура. Джентълмените бяха привлечени от нейната свежест и чар, без да подозират, че тя проявява същия страстен интерес към таралежи, полски мишки и непочтителни, палави кутрета. И когато настъпеше време за активно ухажване, мъжете неохотно оставяха очарователната компания на Биатрикс и се обръщаха към по-традиционни госпожици. С всеки следващ сезон шансовете й за брак намаляваха.

Но това сякаш не я вълнуваше. Деветнайсет — почти двайсетгодишна — тя тепърва щеше да се влюбва. Хатауей бяха единомудни, че все ще се намерят мъже, които ще могат да я разберат

и да общуват с нея. Тя беше природна стихия, която никакви конвенционални правила не можеха да спрат.

— Погрижи се за Лъки — каза Лео нежно. — Не очаквам да се затрудня при намирането на руините и сам.

— О, няма да си сам — каза му тя. — Уредих госпожица Маркс да те придружи.

— Уредила си го? А тя съгласи ли се?

Преди Биатрикс да отговори, Катрин влезе в библиотеката, тънката ѝ фигура бе облечена в дрехи за езда, косата ѝ бе вдигната отзад на тила в плътен кок. Беше пъхнала под мишницата си един скицник. Тя се спря при вида на Лео, който носеше мъжко сако за езда, плътно прилягащи бричове и изтъркани ботуши.

Внимателният ѝ поглед се премести към Биатрикс.

— Защо още не си се преоблякла в костюма си за езда, скъпа?

Биатрикс я погледна извинително.

— Съжалявам, госпожице Маркс, не мога да дойда. Лъки се нуждае от мен. Но всичко е наред — вие можете да покажете на Лео пътя дори по-добре от мен. — Слънчевата ѝ усмивка огря двамата. — Прекрасен ден за езда, нали? Приятна разходка! — И тя излезе от библиотеката с дълга, гъвкава крачка.

Тънките вежди на Катрин се смъкнаха надолу, когато погледна Лео.

— Защо искате да ходите до руините?

— Просто искам да ги видя. По дяволите, трябва ли да ви давам обяснения? Просто откажете, ако ви е страх да отидете някъде сама с мен.

— Да ме е страх от *вас*? Ни най-малко.

Лео посочи към вратата с пародия на джентълменски маниер:

— След вас, тогава.

* * *

Поради стратегическата важност на пристанищата на Саутхемптън и Портсмут Хемпшир беше пълен с древни замъци и живописни руини на крепости и саксонски жилища. Макар да знаеше, че има останки на стара къща в имението Рамзи, Лео все още не бе

намерил възможност да ги посети. Покрай грижите за обработването на земята, отчетността на арендата, категоризирането на земята и труда, сеченето на дърва и архитектурните задачи, които приемаше понякога, не му бе останало много време за безполезни излети.

Двамата с Катрин язدهа покрай ниви с цъфнала ряпа и пшеница, детелинови ливади, из които пасяха тлъсти бели овце. Преминаха през гората към северозападния край на имението, където пълноводни потоци прорязваха зелените хълмове и варовикови канари. Почвата тук не беше орна, по-скоро камениста, отколкото глинеста, но районът имаше предимството да притежава естествена защита за древно, укрепено имение с господарска къща.

Когато се изкачиха на един хълм, Лео хвърли таен поглед на Катрин. Тя беше тънка и изящна на гърба на коня, направлявайки го със спокойни, икономични движения. Съвършена жена, помисли си той очарован. Уравновесена, ясно изразяваща се, компетентна почти във всичко. И все пак, докато друга би рекламираше такива качества у себе си, Катрин правеше всичко възможно, за да не привлича внимание.

Стигнаха мястото на някогашната къща, където останките от древни стени още стърчаха от земята като скелети на вкаменени създания. Неравностите в покритата с шубраци земя маркираха разположението на допълнителните постройки към къщата. Плитък кръг с широчина приблизително стотина метра разкриваше размерите на рова, който ограждаше едно възвишение от шейсет квадратни стъпки.

След като слезе от коня си и го върза, Лео отиде да помогне на Катрин. Тя освободи десния си крак от лъка на седлото и извади стъпалото си от стремето, като остави Лео да контролира спускането ѝ.

Слезе на земята и го погледна. Лицето ѝ се повдигна, ръбът на шапката ѝ отчасти закриваше очите ѝ с цвят на опал.

Двамата останаха неподвижни, тя — сложила ръце на раменете му. Лицето ѝ се беше зачервило от усилието, устните ѝ бяха полуотворени... и внезапно Лео разбра какво ще е да прави любов с нея, с това леко и гъвкаво тяло под неговото, докато дъхът ѝ облива на вълни шията му, а той се движи между бедрата ѝ. Щеше да я докара до екстаз бавно и безмилостно, а тя щеше да забие нокти в него и да стене, да шепне неговото име...

— Това е — каза Катрин. — Домът на предците ви.

Откъсвайки очи от нея, Лео погледна руините.

— Очарователно — каза той. — Малко разчистване на праха и на боклуците, и мястото ще стане като ново.

— Ще се съгласите ли с плановете на семейството си да си търсите булка?

— Мислите ли, че трябва?

— Не, не мисля, че имате качествата за добър съпруг. Липсва ви характер.

— Защо смятате, че сте в състояние вярно да съдите за характера ми? — попита той.

Тя сви рамене неуверено.

— Човек няма как да не чуе за подвизите ви, докато вдовиците на благородниците и почтените съпруги ви обсъждат на баловете.

— Разбирам. И вие вярвате на всеки слух, който чуете.

Тя мълчеше. Лео очакваше от нея да започне да спори или да го обиди. За негова изненада, обаче, тя го гледаше почти с разкаяние.

— Имате право. Независимо дали слуховете са верни или неверни, не е било правилно от моя страна да се вслушвам в тях.

Лео я изчака да продължи с някаква хаплива забележка, но тя изглеждаше искрено смирена. Коего бе изненадващо. Това го накара да осъзнае, че има още много неща, които не знае за нея, за тази самотна и сериозна млада жена, която се въртеше покрай семейството му от толкова дълго.

— И какво говорят клюките за мен? — попита той небрежно.

Тя го погледна неуверено.

— Най-много превъзнасят уменията ви на любовник.

— Е, тези клюки определено са верни. — Той цъкна с език, сякаш беше поразен. — Наистина ли вдовиците и придружителките на младите момичета обсъждат такива неща?

Тънките ѝ вежди се извиха.

— Вие какво си мислите, че говорят?

— За плетене, за рецепти за варене на желета.

Тя поклати глава и потисна една усмивка.

— Колко ли са ви досадни тези теми — каза Лео. — Да стоите отстрани в стаята, да слушате клюки и да гледате другите да танцуват.

— Нямам нищо против. Не обичам да танцувам.

— Танцували ли сте някога с мъж?

— Не — призна тя.

— Тогава как можете да сте сигурна, че не обичате?

— Мога да имам мнение за нещо, дори и ако не съм го правила.

— Разбира се. Много по-лесно е да си формира човек мнение, без да си дава труд да опитва.

Тя се намръщи, но не каза нищо.

— Дадохте ми идея, Маркс — продължи Лео. — Ще позволя на сестрите ми да организират бала, за който споменаха преди. Само по една причина: ще ви сложа в центъра на това и ще ви поканя да танцувате с мен. Пред всички.

Тя изглеждаше ужасена.

— Ще откажа.

— Въпреки това ще ви поканя.

— За да ми се подиграете — прошепна тя. — За да направите и двама ни за смях.

— Не. — Гласът му беше нежен. — Просто, за да танцуваме, Маркс.

Очите им се заковаха в дълъг, хипнотизиращ поглед.

И тогава, за Леова изненада, Катрин му се усмихна. Сладка, естествена, ослепителна усмивка, първата, която някога му бе дала. Той усети как гръдният му кош се стяга и го залива горещина, сякаш някаква еуфорична дрога бе минала през нервната му система.

Беше нещо като... щастие.

Спомняше си за щастието от преди много години. Не искаше да го изпита. И въпреки всичко шеметната топлина продължи да го залива без никаква разумна причина.

— Благодаря ви — каза Катрин, а усмивката продължаваше да трепти на устните ѝ. — Много мило от ваша страна, господарю. Но никога няма да танцувам с вас.

Което, разбира се, мигновено се превърна в цел в живота на Лео.

Катрин се обърна, за да вземе скицника и моливите от дисагите.

— Не знаех, че рисувате — отбеляза Лео.

— Не съм кой знае колко добра.

Той направи знак към блока в ръцете ѝ.

— Може ли да я видя?

— За да ви дам причина да ми се подигравате?

— Няма. Обещавам тържествено. Дайте да видя. — Той бавно протегна ръка с отворена нагоре длан.

Катрин погледна ръката, после лицето му. И колебливо му подаде блока.

Той го отвори и прелисти рисунките. Имаше скици на руините от различни ъгли, може би прекалено старателни и дисциплинирани на места, където малко по-голяма освободеност би придала на рисунъка повече живост. Но като цяло работите бяха много добри.

— Прекрасно — каза той. — Имате тънко чувство за линия и форма.

Тя се изчерви, изпитвайки неловкост от похвалата.

— Разбрах от сестрите ви, че сте истински художник.

— Компетентен, може би. Обучението ми по архитектура включваше и курсове по рисуване. — Лео ѝ се усмихна небрежно. — Особено съм добър в рисуването на неща, които съществуват от дълго време. Сгради. Стълбове на фенери. — Той прелисти скицника. — Имате ли някоя рисунка на Биатрикс?

— На последната страница — каза Катрин. — Беше започнала да скицира една стърчаща част от стената, ей там, но се разсея прекалено много от една катерица, която не спираше да подскача отпред.

Лео откри напълно завършена и подробна рисунка на една катерица. Той поклати глава.

— Биатрикс и нейните животни.

Двамата размениха усмивки.

— Много хора говорят на домашните си любимци — каза Катрин.

— Да, но малцина разбират отговорите им. — Лео затвори скицника и ѝ го върна, след това закрачи към огражденията на къщата.

Катрин го последва, като си избираше пътя между преципа, осеял околността с жълти цветчета и блестящи черни шушулки.

— Колко дълбок, според вас, е бил първоначалният ограждащ ров?

— Предполагам не повече от три метра от най-високото място. — Лео заслони очи и огледа околността.

— Трябва да са отклонили някой от потоците, за да го напълни. Виждате ли онези могили ей там? По всяка вероятност това са били

земеделски постройки и жилища за крепостните селяни, направени от глина и дървени греди.

— Как ли е изглеждала главната къща на имението?

— Централната кула е била почти със сигурност изработена от камък, а останалото от комбинация от материали. И вероятно е била наблъскана с овце, кози, кучета и крепостни.

— Познавате историята на най-ранния господар? — Катрин седна на част от изронената стена и оправи фустите си.

— Имате предвид първия лорд Рамзи? — Лео спря на ръба на кръглата падина, била навремето ров. Погледът му мина по хълмистия пейзаж. — Започнал е като Томас Блекмиър, прочут с липсата си на милост. Явно е имал талант да плякосва и опожарява селата. Смятали са го за лявата ръка на Едуард Черния принц. Фактически те са съсипали практиката на рицарството.

Поглеждайки през рамо, той се усмихна при вида на набръчкания нос на Катрин. Тя седеше изправила гръб като ученичка със скицник в скута. Прииска му се да я грабне от стената и сам да я плякоса. Помисли си, че е добре, че тя не може да прочете мислите му и продължи историята.

— След като воювал във Франция и бил държан в затвора четири години, Томас бил освободен и се върнал в Англия. Предполагам си е мислил, че е време да се установи, защото след това дошъл в тази крепост, убил феодала, който я бил построил, заграбил земите му и взел вдовицата му.

Очите ѝ се разшириха.

— Бедната жена.

Лео сви рамене.

— Сигурно е имала някакво влияние върху него. Оженил се за нея и тя му родила шест деца.

— Доживели ли са до спокойни старини?

Лео поклати глава, приближавайки се до нея.

— Томас се върнал във Франция, където го убили в Кастигон. Но французите били доста цивилизовани в това отношение и му издигнали паметник.

— Не мисля, че е заслужавал каквато и да било почит.

— Не бъдете прекалено сурова към човека — правел онова, което времето е изисквало.

— Бил е варварин — каза тя възмутено. — Независимо от времето. — Вятърът измъкна кичур златна коса от стегнатия ѝ кок и го развя върху бузата ѝ.

Неспособен да устои, Лео се протегна, хвана го и го пъкна зад ухото ѝ. Кожата ѝ беше по бебешки нежна и гладка.

— По-голямата част от мъжете са варвари — каза той. — Само дето сега има повече правила. — Той свали шапката си, седна на стената и погледна вдигнатото ѝ нагоре лице. — Може да напъкхате един мъж в костюм и вратовръзка, да го научите на маниери и да го накарате да посещава соарета, но едва ли някой от нас ще бъде наистина цивилизован.

— От онова, което знам за мъжете — каза тя, — съм съгласна.

Той я погледна подигравателно.

— И какво знаете за мъжете?

Тя погледна тъжно, ясните ѝ сиви ириси придобиха зеленикав нюанс на океан.

— Знам, че не трябва да им вярвам.

— Бих казал същото за жените. — Той съблече сакото си, хвърли го върху стената и отиде до хълма в средата на руините. Докато очите му обхождаха наоколо, не можеше да не се запита дали Томас Блекмиър не е стоял на същото това място, съзерцавайки имота си. И сега, столетия по-късно, имението беше на Лео и той щеше да го оформи и да го подреди. Всичко тук беше негова отговорност.

— Каква е гледката оттам? — долетя зад гърба му гласът на Катрин.

— Изключителна. Елате да я видите, ако искате.

Тя остави скицника на оградата и започна да се изкачва по склона на могилата, надигнала полите си.

Лео се обърна към нея и погледът му се спря на тънката ѝ, хубава фигурка. Тя беше късметлийка, че средновековието отдавна бе минало, помисли си той с тайна усмивка, иначе току-виж някой феодал мародер я грабнал и лапнал. Но веселото му настроение бързо го напусна, когато си представи примитивното доволство да я има за себе си, да я вдигне и да я отнесе на някоя мека поляна.

За момент той си позволи да задържи идеята... как се навежда към гъвкавото ѝ тяло, как разкъсва роклята ѝ, целува твърдите ѝ...

Лео тръсна глава да я прочисти, притеснен от посоката на мислите си. Може да беше всякакъв, но не и мъж, който да насили жена. И все пак фантазията беше прекалено въздействаща, за да я игнорира. Той с усилие усмири и подчини варварските импулси.

Катрин беше стигнала до половината склон, когато издаде слаб вик и се олюля.

Лео се спусна към нея.

— Препънахте ли се? Да не би... *по дяволите!* — Той се спря, когато видя, че земята поддава под нея. — Спрете, Кат. Не мърдайте. *Почакайте.*

— Какво става? — попита тя с пребледняло лице. — Да не би да е помийна яма?

— По-скоро прилича на проклето архитектурно чудо. Изглежда стоим на част от покрив, който е хлътнал преди най-малко два века.

Стояха на разстояние приблизително пет метра един от друг, Лео се намираше на по-високото.

— Кат — каза той внимателно, — спуснете се бавно на земята, за да разпределите тежестта си върху по-голяма повърхност. Полека. Да, точно така. А сега използете надолу по склона.

— Можете ли да ми помогнете? — попита тя и треперенето в гласа ѝ накара сърцето му да се свие.

Отвърна ѝ с плътен глас, който не прозвуча като неговия.

— Скъпа, няма нещо, което да искам повече. Но добавянето на моето тегло към вашето би довело до пълно рухване на покрива. Започнете да се движите. Ако това ще ви накара да се почувствате по-добре, с всички тези отломки наоколо... няма начин падането да е от много високо.

— Това съвсем не ме успокоява. — Пребледняла, тя тръгна бавно, подпирайки се на ръце и колене.

Лео остана на място, без да откъсва поглед от Катрин. Земята, която изглеждаше толкова солидна под краката му, вероятно не беше нищо повече от слой почва и древни, прогнили греди.

— Всичко ще е наред — каза той утешително, докато сърцето му препускаше разтревожено. — Вие не тежите повече от една пеперуда. Моето тегло е, което огъва онова, което е останало от гредите и подпорите.

— Затова ли не мърдате?

— Да. Ако предизвикам срутване, когато се опитам да се махна, бих искал да сте въвн от опасност.

Двамата опипаха земята под себе си.

— Мили боже — прошепна Катрин с разширени от ужас очи, — мислите ли, че това има нещо общо с проклятието над Рамзи?

— Всъщност, не ми беше хрумвало — каза Лео. — Благодаря ви, че ми обърнахте внимание.

Покривът се срути и те едновременно полетяха сред порой пръст, камъни и дървения в тъмнината надолу.

[1] Щастлив, късметлия (англ.). — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Катрин се размърда и се закашля. В устата и очите ѝ имаше пясък, тя лежеше просната върху някаква неравна и неудобна повърхност.

— Маркс. — Тя чу Лео да избутва отломките настрана, докато си проправяше път към нея. Гласът му беше несигурен и разтревожен. — Наранена ли сте? Можете ли да се движите?

— Да... Цяла съм... — Тя се надигна да седне и разтърка лицето си. Съдейки по прахоляка и болките в тялото си, реши, че става въпрос за нещо незначително. — Само леко натъртена. О, боже. Очилата ми ги няма.

Той изруга.

— Ще се опитам да ги намеря.

Объркана, Катрин се помъчи да се ориентира доколкото може в околната обстановка. Стройният силует на Лео беше тъмно размазано петно, докато ровеше из отломките. Въздухът беше изпълнен с прах, който бавно се слягаше. От малкото, което можеше да види, предположи, че се намират в дълбока към петнайсетина метра яма, а през счупения покрив се процеждаха слънчеви лъчи.

— Бяхте прав, лорде. Наистина паднахме. Това ли с кулата на замъка?

Дишането на Лео прозвуча неестествено, когато отговори:

— Не съм сигурен. Може би по-скоро е крипта под кулата. Виждам останки от каменни прегради ей там... и вдлъбнатини в страничната стена, където напречните връзки са поддържали...

Обхваната от ужас, Катрин се хвърли към смътно очертания му силует, опитвайки се да стигне до него в полумрака.

— Какво е това? — Ръката на Лео се обви около нея.

Задъхана, тя зарови лице в твърдата стена на гърдите му. Те бяха полуседнали, полулегнали сред купчините изгнили греди, камъни и пръст.

Едната му ръка се вдигна към главата ѝ и я закри да я предпази.

— Какво се случи?

Гласът ѝ прозвуча глухо в ризата му.

— *Крипта*.

Той погали косата ѝ и я притисна покровителствено към себе си.

— Да. Защо това ви плаши?

Тя едва говореше от бързото вдишване и издишване.

— Това не е ли... мястото, където се държат трупове?

Плахийт въпрос увисна във въздуха и Лео се озадачи.

— А-а! Не, не става въпрос за такава крипта. — В гласа му се усети тръпка на мрачно удоволствие и тя почувства как устата му докосва ръба на ухото ѝ. — Вие си мислите, че е нещо като стаите под модерните църкви, където се оставят починалите. Но в средновековните крипти е различно. Това е просто едно складово помещение под кулата.

Катрин не помръдна.

— И тук няма... с-скелети?

— Не. Няма нито скелети, нито ковчези. — Ръката му продължи да я гали нежно по косата. — Горкичката ми тя. Всичко е наред. Няма нищо страшно. Поемете си дълбоко въздух. В безопасност сте.

Катрин остана отпусната в ръцете му, докато дишането ѝ се успокои. Опита се да приеме факта, че Лео, нейният враг и мъчител, я нарича „горкичката ми“ и я успокоява. Устните му докоснаха слепоочието ѝ и се спряха там нежно. Тя не помръдна, просто попиваше усещането. Никога не ѝ се бе случвало да бъде привлечена от толкова едър мъж, обикновено предпочиташе такива с по-малко заплашителен ръст. Но той беше силен и успокояващ, и толкова грижовен, а гласът му бе като тъмно кадифе, което се увиваше около нея.

Доста смущаващо.

Ако някога някой ѝ бе казал, че един ден ще попадне сама в мръсна яма с Лео, лорд Рамзи, тя би се сопнала, че това ще е най-ужасният кошмар. А ето че се оказа едно по-скоро приятно преживяване. Нищо чудно, че Рамзи беше толкова търсен от дамите в Лондон... ако това бе начинът, по който ги съблазняваше, всички тези нежни, успокояващи милувки, Катрин лесно можеше да разбере как стига до тях.

За нейно съжаление той леко я отдалечи от себе си.

— Маркс... боя се, че няма да успея да открия очилата ви в тези разрушения.

— Имам резервен чифт у дома — успя да произнесе тя.

— Слава Богу. — Лео седна с тихо изпъшкване. — А сега... ако застанем на най-високата купчина от тези останки, разстоянието до повърхността няма да е много голямо. Ще ви повдигна, вие ще се измъкнете оттук и ще се върнете до къщата „Рамзи“. Кам е обучил коня, така че няма да е нужно да го водите. Той ще намери пътя за вкъщи лесно.

— А вие какво ще правите? — попита тя с удивление.

Той прозвуча по-скоро смутено.

— Боя се, че ще се наложи да изчакам тук, докато изпратите някого за мен.

— Защо?

— Имам... — Той млъкна, търсейки дума. — Треска.

Тя се изпълни с негодувание.

— Карате ме да се върна на кон сама без придружител и практически сляпа, за да изпратя някого да ви спаси? И само защото ви се е забила някаква треска?

— Голяма е — обясни той.

— Къде точно е? В пръста? В ръката? Може би ще ви помогна да... *О, Боже!* — Той хвана ръката ѝ и я вдигна нагоре. Ризата му беше прогизнала от кръв и от рамото му стърчеше дебело парче дърво. — Това не е треска — възкликна тя ужасено. — Вие сте прободен. Какво мога да направя? Да я измъкна ли?

— Не, може да се е забила в артерия. А аз не искам да ми изтече кръвта тук.

Тя изпълзя по-близо до него, за да разгледа мястото. Дори на неясната светлина той изглеждаше блед и сивкав, и когато долепи пръсти до челото му, усети студена пот.

— Не се притеснявайте — прошепна той. — Изглежда по-лошо, отколкото е в действителност.

Но Катрин не беше на същото мнение. По-скоро беше по-зле, отколкото изглеждаше. Обзе я паника, когато се запита дали той няма да изпадне в шок, състояние, при което сърцето не изпомпва достатъчно кръв, за да поддържа тялото.

Като съблече сакото си за езда, тя го зави с него.

— Какво правите? — попита той.

— Опитвам се да ви поддържам топъл.

Лео смъкна дрехата от гърдите си и издаде насмешлив звук.

— Не ставайте смешна. Първо, раната не е толкова лоша. Второ, това малко нещице не е в състояние да ме затопли в ни най-малка степен. А сега, планът ми е...

— Вижда се, че нараняването е сериозно — каза тя, — и аз няма да се съглася с плана ви. Имам по-добър.

— Разбира се, че имате — отвърна той сардонично. — Маркс, поне веднъж ще направите ли това, за което ви моля?

— Не, няма да ви оставя тук. Ще натрупам достатъчно висока купчина от отломки, за да можем да се изкатерим и двамата.

— Та вие дори не виждате, по дяволите. И не можете да преместите тези греди и камъни. Прекалено сте дребна.

— Не е нужно да подхвърляте унижителни забележки за ръста ми — каза тя като се вдигна нагоре и присви очи да огледа обстановката. Идентифицирайки най-високата купчина, тя си проправи път до нея и започна да търси камъни наблизо.

— Не подхвърлям унижителни забележки. — Той прозвуча раздражено. — Ръстът ви е идеален за любимата ми дейност. Но не е предвиден за влачене на камъни. По дяволите, Маркс, ще се нараните...

— Стойте там — каза остро Катрин, когато го чу да отмества настрана нещо тежко. — Ще влошите раната си и след това ще е още по-трудно да се измъкнете. Оставете ме да си върша работата. — Тя откри купчина дялани блокове, взе един и го отнесе до вече натрупаните, като се опитваше да не застъпи фустите си.

— Не сте достатъчно силна — каза Лео задъхано с още по-раздразнен глас.

— Това, което не ми достига като физическа сила — отвърна тя, връщайки се за друг каменен блок, — компенсирам с решителност.

— Колко вдъхновяващо. Може ли да оставим настрана героичната твърдост за по-подходящия момент и да помислим разумно?

— Няма да споря с вас, лорде. Трябва да пазя дишането си за... — тя спря да вдигне друг блок... — трупането на камъни.

* * *

В някакъв момент по-нататък Лео реши със замъгленото си съзнание, че не би трябвало да подценява отново Катрин Маркс. Тя беше най-твърдоглавият човек, който някога бе познавал, макар и полусляпа и спъвана от дългите си фусты, тя влачеше дървени и каменни отломки, неуморно пресичайки зрителното му поле напред-назад като трудолюбив черноработник. Беше решила да издигне могила, по която да могат да се изкатерят, и нищо не можеше да я откаже.

От време на време спираше и слагаше ръка на челото и на гърлото му, за да провери температурата и пулса му. След което продължаваше.

Беше влудяващо да не е в състояние да я спре — унизително беше да позволи жена да върши такава работа без него — но всеки път, когато се опиташе да стане, му се завиваше спят и главата му се замаиваше. Рамото му пламтеше и той не можеше да използва лявата си ръка както трябва. Студена пот се стичаше от лицето му и пареше очите му.

Сигурно бе изгубил съзнание за няколко минути, защото следващото нещо, което осъзна, бяха настоящите ръце на Катрин, които го разтърсваха да се събуди.

— Маркс — произнесе той замаяно. — Какво правите тук? — Имаше объркващото чувство, че е сутрин, и че тя е тук и го буди преди обичайния му час за ставане.

— Не заспивайте. — Лицето ѝ беше разтревожено и намръщено. — Направих достатъчно висока купчина, така че да се изкатерим и да излезем. Елате с мен.

Той се размърда и си помисли, че тялото му е като пълно с олово. Усети слабост.

— След няколко минути. Останете ме да дремна още малко.

— *Не, лорде.* — Явно нямаше да го остави на мира и щеше да го тормози, докато го накара да се подчини. — *Тръгвайте с мен. Хайде. Движете се.*

Лео се подчини с пъшкане и залитна, докато се изправяше на крака. По рамото и ръката му тръгна остра, студена болка. И от устата

му изригнаха няколко безпомощни ругатни, преди да успее да се спре. Странно, Катрин не го смъмри.

— Насам — каза тя. — Да не се спънете... прекалено сте тежък, за да ви хвана.

Силно раздразнен, но съзнаващ, че тя се опитва да му помогне, той се съсредоточи върху това да мести краката си един след друг и да пази равновесие.

— Лео съкратено от?... — започна внезапно тя, обърквайки го.

— По дяволите, Маркс, не искам да говоря в момента.

— Кажете ми — настоя тя.

Той си даде сметка, че тя се опитва да го държи буден.

— Не — издиша тежко той. — Просто Лео. Баща ми обичаше астрологията. Лео^[1] с... съзвездие в разгара на лятото. Най-ярката звезда маркира сърцето му. Реполъс^[2]. — Той спря и се взря със замъглен поглед в купчината, която тя бе издигнала. — Хубаво. Колко сте ефективна. Следващия път, когато поема архитектурен проект... — Той спря да си поеме дъх. — Ще препоръчам на предприемача да ви наеме.

— А представяте ли си, ако бях с очилата си — каза тя. — Щях да направя истински стъпала.

Той се засмя.

— Вие вървете напред, аз идвам след вас.

— Дръжте се за полата ми — каза тя.

— Това е най-милото нещо, което някога сте ми казвали, Маркс.

Те се катериха заедно мъчително, докато кръвта на Лео не стана на лед, раната не го заболя и съзнанието му не се замъгли. Двамата се проснаха безсилни на земята и той се изпълни с гняв към Катрин, че го кара да прави такива усилия, докато единственото, което искаше, бе да си остане в ямата и да си почива. Слънцето бе заслепяващо, беше му топло и се чувстваше странно. Зад очите му се бе съсредоточила жестока пулсираща болка.

— Отивам да доведа моя кон — каза Катрин. — Ще се върнем заедно.

Перспективата да се качи на гърба на кон и да язди до къщата „Рамзи“ изглеждаше уморителна. Но сблъсквайки се с безпощадната ѝ настоятелност, не му оставаше друг избор, освен да се подчини. Много

добре. Щеше да язди. Щеше да язди дяволски добре, докато не издъхне и Катрин не се появи в къщата с трупа му на седлото зад нея.

Лео остана да седи там гневен и озлобен, докато Катрин доведе коня. Гневът му даваше силата за едно последно, голямо усилие. Той се метна зад нея, седна върху коня и обгърна здравата си ръка около стройното ѝ тяло. Държеше се за нея, треперейки от безпокойство. Тя беше дребна, но силна, гръбнакът ѝ стабилен, което създаваше чувство за сигурност. Сега единственото, което той трябваше да направи, беше да издържи. Възмущението му се изпари, разсеяно от болезнени тръпки.

Чу гласа на Катрин.

— Защо сте решили никога да не се жените?

Главата му се залюля съвсем близо до ухото ѝ.

— Не е честно да ми задавате лични въпроси, когато не съм на себе си. Може да ви кажа истината.

— Защо? — настоя тя.

Дали осъзнаваше, че го пита за част от него, за миналото му, което той никога не бе споделял пред никого? Ако не се чувстваше толкова ужасно, със сигурност щеше да я среже на мига. Но обичайната му защита не беше по-ефикасна от разрушената каменна стена, ограждаща останките на къщата.

— Заради момичето, което е починало, нали? — смая го Катрин, задавайки въпроса директно. — Били сте сгодени. И тя е умряла от същата скарлатина, от която сте се заразили вие и Уин. Как се е казвала...?

— Лора Дилард. — Изглеждаше невероятно да може да сподели това с Катрин Маркс, но тя явно очакваше това от него. И кой знае защо изпита признателност към нея. — Красиво момиче. Обичаше да рисува с акварели. Малцина са тези, които наистина ги бива в това, обикновено прекалено много се страхуват да не сбъркат. Цветът не може да се повдигне или да се скрие, след като веднъж е положен. А водата е непредсказуема — тя е активен участник в рисуването — и човек трябва да ѝ позволява да се държи като такъв. Понякога боята се разлива не както очакваш, или един нюанс преминава в друг. При Лора това не беше проблем. Тя харесваше изненадата от това. Двамата с нея се познавахме от деца. Аз заминах за две години да следвам архитектура, а когато се върнах, се влюбихме. Толкова лесно. Никога

не сме се карали — нямаше за какво. Нищо не стоеше на пътя ни. Родителите ми бяха починали предишната година. Баща ми получил сърдечен пристъп. Страдаше от сърце. Отишъл да си легне една нощ и повече не се събудил. А майка ми го последва само няколко месеца по-късно. Не можа да го прежали. Дотогава не знаех, че човек може да умре от скръб.

След това той притихна, следвайки спомените, сякаш бяха листа и клони, понесени от поток.

— Когато Лора се зарази от скарлатина, не предполагах, че ще се окаже фатално. Мислех си, че я обичам толкова много, че любовта ми ще надвие всяка болест. Но я държах в ръце три дни и я чувствах как умира малко по малко всеки час. Изплъзваше се като вода между пръстите ми. Държах я, докато сърцето ѝ спря да бие и кожата ѝ изстина. Треската беше свършила своята работа и я беше оставила.

— Съжалявам — каза Катрин тихо и покри здравата му ръка със своята. — Наистина съжалявам. Аз... о, няма подходящи думи да се каже такова нещо.

— Всичко е наред — успокой я Лео. — Има преживявания в живота, за които не са измислени правилните думи.

— Да. — Ръката ѝ остана върху неговата. — След като Лора е починала — каза тя след миг, — вие сте се разболели от същата скарлатина.

— Беше облекчение.

— Защо?

— Защото исках да умра. Само че Мерипен с неговото проклето циганско лекарство не ми позволи. Мина доста време, преди да му простя за това. Мразех го, че ме е оставил жив. Мразех себе си, че не съм имал смелостта да приключа с това веднъж завинаги. Всяка нощ заспивах, молейки се Лора да ме посети в съня. Мисля, че го правеше известно време.

— Искате да кажете... в ума ви? Или буквално, като призрак?

— И двете, предполагам. Преживях ад и накарах и другите около мен да го преживеят, докато най-сетне проумях, че е умряла.

— Но все още я обичате. — Гласът на Катрин беше едва доловим. — Затова не искате никога да се ожените.

— Не. Почитам паметта ѝ. Но това беше преди милион години. И не мога да си позволя да преживея подобно нещо отново. Обичам като

луд.

— Може да не е така.

— Не, може да е още по-лошо. Тогава бях само момче. А човекът, който съм сега, онова, от което се нуждая... то е прекалено, дяволски много за всеки, за да успее да се справи. — Сардоничен смях се надигна в гърлото му. — Изумявам дори самия себе си, Маркс.

[1] Лъв (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Голяма звезда в съзвездието „Лъв“. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Когато стигнаха до дъскорезницата и оставаше съвсем малко разстояние до къщата „Рамзи“, Катрин вече се чувстваше ужасно притеснена. Лео бе започнал да отговаря едносрично и се бе облегнал с цялата си тежест върху нея. Трепереше и се потеше, ръката му, с която се държеше за нея, беше като безжизнено студено парче. Част от роклята ѝ бе залепнала към рамото ѝ, където кръвта му се бе просмукала. Тя видя като неясно петно група мъже, които се приготвяха да разтоварят каруца с дървени трупи. *Моля ти се, Боже, нека Мерипен да е сред тях.*

— Там ли е господин Мерипен? — провикна се тя.

За нейно огромно облекчение тъмният, гъвкав силует на Мерипен излезе напред.

— Да, госпожице Маркс?

— Лорд Рамзи е ранен — каза тя отчаяно. — Паднахме... рамото му е прободено...

— Заведете го вкъщи. Ще ви чакам там.

Преди тя да успее да отговори, той се затича към къщата с гладки, поглъщащи разстоянието крачки.

В момента, в който Катрин вкара коня през предната порта, Мерипен вече беше там.

— На руините стана инцидент — каза Катрин. — Едно парче дърво се заби в рамото му преди повече от час. Тялото му е много студено и речта му е объркана.

— Това е обичайният ми начин на говорене — произнесе Лео зад нея. — Умът ми е напълно бистър. — Той се опита да слезе от коня като в забавен каданс, но едва не се строполи. Мерипен изтича и го хвана пъргаво. Той подложи рамото си под това на Лео и прехвърли здравата му ръка около врата си. Болката прониза Лео и той изохка. — Да те вземат мътните, гаден, проклет кучи син!

— Умът ти е напълно бистър — каза сухо Мерипен и погледна Катрин. — Къде е конят на лорд Рамзи?

— Още е при руините.

Мерипен я изгледа преценяващо.

— А вие ранена ли сте, мис Маркс?

— Не, сър.

— Добре. Идете в къщата и намерете Кам.

Хатауей, свикнали с непредвидени случаи, се справиха със ситуацията ефективно и бързо. Кам и Мерипен помогнаха на Лео да влезе в къщата и да изкачи стъпалата, като го придържаха от двете страни. Макар встрани от главната къща да беше построена ергенска къща за Лео, той беше настоял в нея да живеят Уин и Мерипен, изтъквайки, че като новобрачна двойка се нуждаят от усамотение повече от него. Когато пристигна в Хемпшир, той зае една от гостните в главната къща.

Така те оформиха една чудесна тройка — Кам, Мерипен и Лео, всеки със свои отговорности. Въпреки че беше собственик на имението, Лео нямаше нищо против те също да участват в управлението. При връщането си от Франция след двегодишно отсъствие Лео беше щастлив да види как Кам и Мерипен са възстановили имота, докато го е нямало. Двамата братя бяха превърнали изоставения, занемарен имот в процъфтяващо и проспериращо предприятие и нито един от тях не бе поискал нищо в замяна. А Лео си бе дал сметка, че има много какво да научи от тях.

Управлението на имението изискваше много повече от безделничене в библиотеката с чаша портвайн, както правеха аристократите в романите. То изискваше широко познаване на земеделие, бизнес, скотовъдство, обработване на дървен материал и подобряване на почвата. Всичко това, добавено към отговорностите към политиката и парламента, беше повече от това, което сам човек би могъл да прави. Поради тази причина Мерипен и Лео се бяха споразумели да си делят грижата за производството на дървен материал и земеделието, докато Кам се занимаваше с наследствения бизнес и инвестиции.

При медицински спешни случаи, макар Мерипен да бе компетентен в тази област, обикновено Кам поемаше грижата. Научил много за лечителското изкуство от баба си, той имаше доста добър опит при лекуването на болести и наранявания. Беше по-добре, дори

по-безопасно да го оставят да направи каквото може за Лео, вместо да изпращат за доктор.

Установената практика в модерната медицина беше докторите да пускат кръв на пациента при всяко възможно неразположение, въпреки споровете в медицинските среди. Бяха започнали статистически проучвания, за да се докаже, че кръвопускането невинаги е чак толкова добро, но лекарите продължаваха да го прилагат. Понякога го използваха дори при лечение на кръвоизливи, верни на максимата, че е по-добре да се направи нещо, вместо нищо да не се направи.

— Амелия — каза Кам, когато той и Мерипен сложиха Лео в леглото му, — ще ни трябва кана гореща вода от кухнята и всички хавлиени кърпи, които можеш да осигуриш. Вие, Уин и Биатрикс, ще можете ли да отведете госпожица Маркс до стаята ѝ и да ѝ помогнете?

— О, не — възрази Катрин, — благодаря ви, но нямам нужда от помощ. Мога да се измия сама и...

Възраженията ѝ, обаче, бяха отхвърлени. Уин и Биатрикс не отстъпиха, докато не уредиха приготвянето на банята ѝ и не ѝ помогнаха да измие косата си и да облече чиста рокля. Намериха се и допълнителният чифт очила, и Катрин си отдъхна, че отново може да вижда. Уин настоя да огледа ръцете на Катрин и намаза пръстите ѝ с мехлем, след което ги превърза.

Едва тогава ѝ позволиха да отиде в стаята на Лео, докато те двете отидоха да я изчакат на долния етаж. Катрин завари Амелия, Кам и Мерипен скупчени около леглото. Лео беше без риза и покрит с одеяла. Не би трябвало да я изненадва, че той спори едновременно и с тримата.

— Не ни е нужно разрешението му — обърна се Мерипен към Кам. — Ще го излея направо в гърлото му, ако трябва.

— Ще излееш, надявай се — изръмжа Лео. — Ще те убия само да се опиташ...

— Никой няма да те насили да го изпиеш — прекъсна го Кам, гласът му прозвуча отчаяно. — Но трябва да обясниш причините, *фрал*, защото не говориш разумно.

— Не съм длъжен да обяснявам. Ти и Мерипен махайте тази гадост оттук и си я заврете...

— Какво става? — попита Катрин от прага. — Проблем ли има?

Амелия излезе в коридора, лицето ѝ бе изопнато от тревога и раздразнение.

— Да, проблемът е, че брат ми е твърдоглав идиот — каза тя, достатъчно силно, за да я чуе Лео. Тя се обърна към Катрин и понижи глас: — Кам и Мерипен твърдят, че раната не е опасна, но може силно да се влоши, ако не я почистят както трябва. Треската се е забила между ключицата и раменната става и няма как да се разбере колко навътре е влязла. Така че се налага да промият раната, за да махнат тресчиците или влакната, иначе ще загной. С други думи, ще стане неприятно. А Лео отказва да пие лауданум.

Катрин я изгледа слисано.

— Но... той трябва да вземе нещо за притъпяване на усещанията.

— Да. Но не иска. Продължава да кара Кам да продължи с обработването на раната. Сякаш човек може да извършва нещо такова, когато някой под ръцете му пици в агония.

— Казах ви, че няма да пици — обади се язвително Лео откъм спалнята. — Правя го само когато Маркс започне да рецитира стихотворенията си.

Въпреки смайването си, Катрин се засмя.

Като надникна в стаята, тя видя, че цветът на Лео е ужасен, слънчевият му загар сякаш внезапно се бе стопил и отстъпил място на пепелява бледност. Той трепереше като мокро куче. Когато погледът му срещна нейния, той изглеждаше толкова непокорен, изтощен и отчаян, че Катрин не се сдържа и попита:

— Може ли да разменя с вас една дума, господарю?

— Разбира се — дойде враждебният му отговор. — Толкова обичам да има някой, с когото да споря.

Тя влезе вътре, а Кам и Мерипен се дръпнаха настрана. Катрин попита с извинително изражение на лицето:

— Дали мога за малко да остана насаме с лорд Рамзи...?

Кам я изгледа озадачено, явно питайки се какво влияние си въобразява тя, че може да има върху Лео.

— Направете каквото можете, за да го убедите да изпие лекарството, което е на нощното му шкафче.

— А ако не проработи — добави Мерипен, — вземете ръжена от камината и го ударете по главата.

След което двамата излязоха в коридора.

Останала насаме с Лео, Катрин се приближи до леглото му. Тя примига при вида на парчето дърво, стърчащо от рамото му и разкъсаната плът, от която се стичаше кръв. Тъй като нямаше стол, на който да седне, тя се отпусна на ръба на матрака. Очите ѝ се спряха върху лицето му с тревога.

— Защо не искате да пиете лауданум?

— По дяволите, Маркс... — Той издиша рязко. — Не мога. Повярвайте ми, отлично знам какво ще е, ако не бъда упоен, но нямам избор. Защото... — Той спря и отклони очи от нея, като стисна зъби, за да овладее треперенето.

— Защо? — Катрин толкова силно искаше да го успокои, да го разбере, че докосна без да мисли ръката му. Когато не усети никаква съпротива се окуражи и плъзна превързаните си пръсти под студената му длан. — Кажете ми — настоя тя. — Моля ви.

Ръката му стисна нейната внимателно, което изпрати тръпка по цялото ѝ тяло. Усещането беше на облекчение, чувство за нещо, което е попаднало точно на мястото си. Двамата погледнаха сплетените си ръце.

— След като Лора умря — чу го тя да казва дрезгаво, — се държах много лошо. По-лошо от сега, ако можете да си представите. Но независимо какво правех, нищо не ми носеше забравата, от която се нуждаех. Една нощ отидох на източния бряг с няколко души от развратната компания, с която се движех, до една бърлога за опиум. — Той спря, когато усети ръката на Катрин да се стяга по-силно около неговата. — Още отвън човек можеше да усети миризмата. Въздухът беше пропит с нея. Заведоха ме в една стая, пълна с мъже и жени, налягали безразборно на сламеници и възглавници. Начинът, по който опиумните лули горяха... като дузина малки червени очи, припламващи в мрака...

— Звучи като гледка от ада — прошепна Катрин.

— Да. А адът беше точно мястото, където исках да бъда. Някой ми донесе лула. С първото дръпване се почувствах толкова добре, че почти се разплаках.

— Какво е чувството? — попита тя и ръката ѝ се впи в неговата.

— За един миг всичко сякаш се оправя и нищо, независимо колко е мрачно и болезнено, не може да го промени. Представете си цялата

вина, страх и ярост, които някога сте изпитвали да се вдигне като перце, понесено от бриз.

Може би преди Катрин го беше съдила прекалено строго, че се е отдавал на такива пороци. Но сега изпита състрадание. Разбра болката, която го е тласнала към тази бездна.

— Само че чувството не трае вечно — прошепна тя.

Той поклати глава.

— Не. И когато изчезне, си по-зле от преди. Не намираш удоволствие в нищо. Хората, които обичаш, нямат значение. Единственото, за което си в състояние да мислиш, е опиумният пушек и кога можеш да го имаш отново.

Катрин се вгледа в полуизвърнатия му профил. Не можеше да повярва, че това е същият онзи мъж, на когото се подиграваше и когото презираше доскоро. Явно нищо не бе имало никакво значение за него — той изглеждаше кух и самодоволен егоист. Докато в действителност нещата са били напълно различни.

— Какво ви накара да спрете? — попита тя тихо.

— Стигнах до точката, в която мисълта за ставащото бе ужасно изтощителна. Имах пистолет в ръката. Кам беше човекът, който ме възпря. Каза ми, че циганите вярват, че ако скърбиш прекалено много, караш духа на починалия да се върне като призрак. Трябвало да позволя на духа на Лора да си отиде, каза ми той. Заради нея самата. — Лео я погледна, очите му бяха пронизващо сини. — И аз го направих. Заклех се да оставя опиума и оттогава никога не съм докосвал този боклук. Исусе Христе, Кат, нямате представа колко трудно беше. Това ти отнема всичко. Трябваше да тръгна по друг път. И ако посегна към него, макар и само веднъж... може да се намеря на дъното на яма, от която никога няма да мога да изляза. Не мога да рискувам. Няма да рискувам.

— Лео... — Тя го видя да примигва изненадано. За пръв път го беше нарекла по име. — Вземете лауданума — каза тя. — Аз няма да ви позволя да паднете. Няма да ви позволя да се превърнете в дегенерат.

Устата му се изкриви.

— Предлагате да поемете отговорност над мен.

— Да.

— Прекалено голяма отговорност съм, за да успеете.

— Не — каза Катрин решително, — не сте.

От устните му се изтръгна безрадостен смях, последван от дълъг, любопитен поглед. Сякаш гледаше някой, когото би трябвало да познава, но не можеше да се сети.

Катрин не можеше да повярва, че седи на ръба на неговото легло, че държи ръката на мъж, с когото се беше сражавала толкова яростно и толкова дълго. Никога не си бе представяла, че той на драго сърце би разкрил уязвимостта си пред нея.

— Повярвайте ми — настоя тя.

— Посочете ми една причина.

— Защото можете.

Лео поклати глава леко, задържайки погледа ѝ. В първия момент тя си помисли, че ѝ отказва. Но всъщност той се учудваше на собствените си действия. Посочи малката чашка с течност на нощното шкафче.

— Подайте ми я — прошепна той, — преди да съм премислил по-добре. — Тя му я даде и той я пресуши на няколко глътки. По тялото му премина тръпка на отвращение, когато ѝ върна празната чаша.

Двамата зачакаха лекарството да подейства.

— Ръцете ви... — каза Лео и се пресегна към превързаните ѝ пръсти. Върхът на палеца му докосна нежно нокътя ѝ.

— Няма нищо — прошепна тя. — Само няколко драскотини.

Сините очи се замъглиха и разфокусираха и той ги затвори. Болезнените бръчки върху лицето му започнаха да се отпускат.

— Благодарих ли ви — попита той, — за това, че ме измъкнахте от развалините?

— Не е нужно да ми благодарите.

— И все пак... благодаря. — И като вдигна едната ѝ ръка, той опря дланта ѝ в бузата си, докато очите му оставаха затворени. — Моят ангел хранител — каза той, сливайки думите. — Не мисля, че досега съм имал такъв.

— Ако сте имали — каза тя, — сигурно сте тичали прекалено бързо, за да успее да ви настигне.

Чувството да усети избръснатата му буза под дланта си я изпълни с изненадваща нежност. Трябваше да си напомни, че опиумът вече е започнал да му действа. Чувството между тях не беше реално.

Но изглежда сякаш нещо ново се показва изпод развалините на предишния им конфликт.

Останаха така, докато някакъв шум откъм вратата не накара Катрин да подскочи.

Влезе Кам, погледна празната чаша и кимна на Катрин одобрително.

— Браво — похвали я той. — Това ще направи нещата по-лесни за Рамзи. И по-важното — за мен.

— Негодник — обади се кротко Лео и отвори очи, когато Кам и Мерипен застанаха до леглото. Към тях се присъедини и Амелия, натоварена с купчина чисти парцали и кърпи. Катрин неохотно се отдръпна от Лео и застана до прага.

Кам погледна зет си със смесица от тревога и обич. Ярката слънчева светлина от прозореца се плъзна по блестящите черни къдрици на косата му.

— Ще се погрижа за това, *фрал*. Но ще изпратим да повикат и доктор, ако предпочиташ.

— Господи, не. Той само ще влоши нещата. И със сигурност ще започне от буркана с пиявици.

— Тук няма пиявици — отвърна Кам, когато измъкна възглавницата изпод гърба на Лео. — Ужасявам се от тях.

— Нима? — вдигна вежди Амелия. — Не го знаех.

Кам помогна на Лео да се отпусне на матрака.

— Когато бях момче и още живеех с племето, нагазих в едно езеро заедно с още няколко деца. Всички излязохме с пиявици, които се бяха впили в краката ни. Признавам си, че тогава пицях като момиче, само дето момичетата са по-тихи.

— Горкият Кам — усмихна се Амелия.

— Горкият Кам? — повтори Лео с възмущение. — Ами аз?

— Не ми се иска да ти съчувствам прекалено много — каза Амелия, — защото те подозирам, че си го направил единствено за да се измъкнеш от саденето на ряпата.

Лео ѝ отвърна с няколко думи, които я накараха да се засмее.

Като отметна чаршафите до кръста на брат си, Амелия внимателно подпъкна хавлиени кърпи под раненото му рамо и отстрани. Видът на стройния му, мускулест торс — и тези интригуващи малки косъмчета върху гърдите му — накараха стомаха

на Катрин да се свие странно. Тя се оттегли зад вратата, не искаше да се махне, но същевременно знаеше, че не е подходящо да остане.

Кам залепи една целувка върху главата на съпругата си и я избута от леглото.

— Почакай ей там, *мониша* — необходимо ни е пространство, за да работим. — И той се обърна към оставения поднос.

Катрин пребледня, когато чу тракането на ножове и метални инструменти.

— Нали не се каните да принесете в жертва някакъв козел, или да изтанцувате племенен танц? — попита Лео замаяно. — Или поне изпейте някакъв псалм...

— Вече го направихме на долния етаж — каза Кам. Той подаде една кожена ивица на Лео. — Сложи я между зъбите си. И се опитай да не издаваш прекалено силни звуци, докато се занимаваме с теб. Синът ми спи.

— Преди да пъхна това в устата си — каза Лео, — може би трябва да ми кажеш последното място, на което е било това нещо. — Той направи пауза. — Макар че сега като се замисля... няма значение. Не искам да знам. — Той сложи кожата между зъбите си, после я махна за малко и добави: — Бих предпочел да не ампутирате нищо.

— Ако го направим — каза Мерипен, попивайки внимателно с лекарство мястото около раната, — няма да е умишлено.

— Готов ли си, *фрал*? — чу тя Кам да пита тихо. — Дръж го, Мерипен. Добре. На три!

Амелия се присъедини към Катрин в коридора, лицето ѝ беше напрегнато. Тя обви ръце около тялото си.

След миг до тях достигна глухият стон на Лео, последван от бърза размяна на реплики на цигански между Кам и Мерипен. Чуждият език беше бърз, но успокояващ.

Беше ясно, че въпреки действието на опиума процедурата е трудна за понасяне. Всеки път, когато чуеше охкане или болезнен звук от Лео, Катрин се стягаше и стискаше пръсти.

След две-три минути Амелия надникна през вратата.

— Измъкнахте ли го? — попита тя.

— Мъничко, *мониша* — дойде отговорът от Кам. — Можело е да бъде много по-лошо, но... — Той направи пауза, когато Лео издаде

глух звук. — Съжалявам, *фрал*. Мерипен, вземи пинсетите и... да, онази част ей там.

Лицето на Амелия беше бледо, когато се обърна към Катрин. И тя я изненада, когато протегна ръце и я привлече към себе си така, както би прегърнала Уин, Попи или Биатрикс. Катрин се вцепени за миг, не от нежелание, а от неловкост.

— Толкова се радвам, че не си пострадала, Катрин — каза Амелия. — Благодаря ти, че се погрижи за лорд Рамзи.

Катрин кимна леко.

Амелия се отдръпна и ѝ се усмихна.

— Той ще се оправи, бъди спокойна. Има повече животи и от котка.

— Надявам се — каза Катрин сдържано. — Надявам се, че това не е резултат от „проклятието Рамзи“.

— Не вярвам в проклетия, нито в заклинания. Единственото проклятие, с което брат ми се сблъсква, е самозаблудата.

— Вие... имате предвид скръбта му за Лора Дилард?

Сините очи на Амелия се разшириха.

— Казал ти е за нея?

Катрин кимна.

Амелия остана изненадана. Като хвана ръката на Катрин, тя я дръпна нататък по коридора, където имаше по-малък риск някой да ги чуе.

— Какво ти каза?

— Че е обичала да рисува акварели — отвърна Катрин несигурно. — Че са били сгодени, а след това се е разболяла от скарлатина и е умряла в ръцете му. И че... призракът ѝ го е преследвал известно време. Буквално. Но това не би могло да е вярно... нали?

Амелия мълчеше.

— Мисля, че би могло — отвърна тя със забележително хладнокръвие. — Не бих го признала пред много хора... това ме кара да се чувствам като луда. — Слаба усмивка премина по устните ѝ. — Но ти си живяла с Хатауей достатъчно дълго, за да знаеш със сигурност, че ние наистина сме банда откачалки. — Тя направи пауза. — Катрин?

— Да?

— Брат ми никога не е говорил за Лора Дилард с никого. *Никога*.

Катрин примига.

— Болеше го. Беше изгубил много кръв.

— Не мисля, че това е причината да го сподели с теб.

— Че каква друга причина би могло да има? — попита Катрин с усилие.

По гласа ѝ сигурно пролича колко много се страхува от отговора.

Амелия я изгледа внимателно, после сви рамене с мрачна усмивка.

— И без това ти казах прекалено много. Извинявай. Единственото, което желая, е щастието на брат ми. — Тя млъкна за миг, след което добави искрено: — Както и твоето.

— Уверявам ви, мадам, едното няма нищо общо с другото.

— Разбира се — промърмори Амелия и се върна до вратата, за да чака.

ДЕВЕТА ГЛАВА

След почистването и превързването на раната Лео остана с посивяло лице и изтощен. Спа през останалата част от деня, будейки се от време на време, колкото да позволи да сложат в устата му хляб и горещ чай. Семейството беше безмилостно в усилията си да се грижи за него.

Както беше очаквал, опиатът го запрати в кошмари, пълни с причудливи, застрашителни създания, които го сграбчваха с ноктите си, завличайки го под земята, където червени, блестящи очи примигваха срещу него в мрака. Затворен в капана на наркотичен унес, Лео не можеше да се отърси напълно от сънищата и само се мъчеше, плувнал в пот, потъвайки още по-дълбоко в халюцинации. Единственото облекчение беше, когато на челото му сложиха студена кърпа и той усети нежно, успокояващо присъствие около себе си.

— Амелия? Уин? — промърмори той объркано.

— Ш-ш-шт...

— Горещо — изохка той.

— Лежете, без да мърдате.

Той смътно усети как го преобличат няколко пъти... милостива хладина, притисната към челото му... лека ръка, която го гали по бузата.

Когато се събуди на сутринта беше изморен, трескав и в потиснато настроение. Това беше обичайната последица от опиума, разбира се, но фактът, че го знае не облекчаваше ни най-малко смазващата меланхолия.

— Имаш лека температура — каза му Кам. — Трябва да пиеш повече чай от бял равнец, за да я свалиш. Но няма признаци за загнояване. Почини си днес, очаквам утре да се чувстваш много по-добре.

— Този чай има вкус на помия — промърмори Лео. — И няма да стоя в леглото цял ден.

Кам изглеждаше състрадателен.

— Разбирам, *фрал*. Не се чувстваш достатъчно болен, за да си почиваш, но не си достатъчно добре, за да правиш нещо друго. Въпреки това трябва да си дадеш възможност да се излекуваш, иначе...

— Ще слеза на долния етаж за истинска закуска.

— Закуската приключи. Вече разчистиха масата.

Лео се намръщи и разтърка лицето си, примигвайки при силното дръпване на рамото си.

— Кажи на Мерипен да дойде. Искам да говоря с него.

— Излезе навън с работниците, ще сеят ряпата.

— Къде е Амелия?

— Занимава се с бебето. Никнат му зъбки.

— Ами Уин?

— Тя е с икономката, правят инвентаризация и приемат поръчки за доставки. Биатрикс носи кошници на възрастни летовници в града. А аз трябва да посетя един наемател, който от два месеца бави рентата. Боя се, че никой не е свободен, за да те забавлява.

Лео посрещна изявлението му с навъсено изражение и мълчание. След това се застави да попита за човека, който наистина го интересуваше. Жената, която не си бе дала труд да надникне и да го види или да го попита как е, макар да бе обещала, че ще бди над него.

— Къде е Маркс?

— Последния път, когато я видях, шиеше нещо. Явно са се натрупали доста неща за кърпене и...

— Тя може да прави това и тук.

Лицето на Кам остана безизразно.

— Искаш госпожица Маркс да дойде да кърпи в стаята ти?

— Да, изпрати я тук.

— Ще я помоля, ако иска... — каза Кам със скептично изражение.

След като се изми и се облече в чист халат, Лео се върна обратно в леглото. Беше обиден и вбесяващо нестабилен. Една прислужничка донесе малък поднос с една-единствена препечена филийка и чаша чай. Той изяде закуската си, докато се взираше намръщено в празната рамка на вратата.

Къде се бавеше Маркс? Да не би Кам да не си бе дал труда да й каже, че я викат? Или тя е решила да игнорира молбата му.

Безчувствена, коравосърдечна харпия. И това при положение, че бе обещала, че ще се грижи за него. Тя го беше придумала да вземе лауданума, а после го беше изоставила.

Ами добре, Лео вече не я искаше. Ако все пак решише да се появи, той щеше да я отпрати. Щеше да се изсмее презрително и да ѝ каже, че му е по-добре без компания, отколкото да е в нейната. Щеше...

— Господарю?

Сърцето му прескочи един такт, когато я видя на прага, облечена в тъмносиня рокля, златистата ѝ коса беше вдигната нагоре и забодена с фуркети в обичайния строг кок.

Държеше книга в едната си ръка и чаша със светла течност в другата.

— Как сте тази сутрин?

— Отегчен до смърт — каза Лео намръщено. — Защо ви отне толкова време, за да дойдете да ме видите?

— Мислех, че още спите. — Влизайки в стаята, Катрин остави вратата широко отворена. Дългата фигурка на порчето Доджър подскочи след нея. След като се изправи, за да огледа обстановката, Доджър изтича и се скри под скрина. Катрин наблюдаваше порчето подозрително. — Може би това е едно от най-новите скривалища — каза тя и въздъхна. След това подаде на Лео мътната течност. — Изпийте го, ако обичате.

— Какво е това?

— Върбова кора, за температурата ви. Изстисках вътре малко лимон и сложих захар, за да подобря вкуса.

Лео отпи от горчивата отвара, гледайки как Катрин се движи из стаята. Тя отвори втори прозорец, за да пусне свежия бриз отвън. Отнесе подноса от закуската му в коридора и го подаде на минаващата прислужница. Когато се върна при Лео, допря пръсти до челото му, за да провери температурата.

Лео я хвана за китката, спирайки движението. Взря се в нея, разпознал я внезапно.

— Вие бяхте — каза той. — Дойдохте при мен миналата нощ.

— Моля?

— Вие сменяхте кърпите на челото ми. Повече от веднъж.

Пръстите на Катрин се свиха леко около неговите. Гласът ѝ беше много тих.

— Сякаш бих влязла в спалня на мъж посред нощ!

Но и двамата знаеха, че го е направила. Тежестта от меланхолията до голяма степен се вдигна особено когато Лео съзря загрижеността в очите ѝ.

— Как са ръцете ви? — попита той и обърна издрасканите ѝ пръсти, за да ги провери.

— Зарастват, благодаря. — Тя направи пауза. — Казаха ми, че сте искали компания?

— Да — призна той чистосърдечно. — Вашата.

Устните ѝ се извиха.

— Много добре.

Прииска му се да я дръпне към себе си и да вдъхне уханието ѝ. Тя миришеше на нещо неуловимо и чисто, може би на чай и пудра, и на лавандула.

— Да ви почета ли? — попита тя. — Донесох един роман. Харесвате ли Балзак?

Денят рязко се подобри.

— Че кой не го харесва?

Катрин се настани на стола до леглото.

— Той е малко бърбров за вкуса ми. Аз предпочитам романи с повече интрига.

— Но с Балзак — каза Лео — трябва да се отдадеш напълно. Трябва да потънеш и да се носиш в езика... — Като спря, той се вгледа внимателно в дребното ѝ овално лице. Тя беше бледа и под очите ѝ имаше сенки, явно в резултат от многото пъти, в които бе идвала при него през нощта. — Изглеждаш уморена — каза той безцеремонно. — Заради мен. Извинете.

— О, съвсем не, не е заради вас. Имах кошмари.

— За какво?

Изражението ѝ стана предпазливо. Забранена територия. И все пак Лео не се сдържа да не я попритисне.

— Кошмарите свързани ли са с вашето минало? Със ситуацията, в която ви е намерил Рътлидж?

Тя си пое рязко въздух и стана, изглеждаше замаяна и сякаш болна.

— Може би трябва да тръгвам.

— Не — каза Лео бързо и направи възпиращ жест с ръка. — Не си отивайте. Нуждая се от компания — още страдам от последиците от лауданума, който вие ме убедихте да взема. — Като видя продължаващото ѝ колебание, той добави: — Освен това имам температура.

— Слаба.

— Но дяволите, Маркс, вие сте компаньонка — каза той намръщено. — Вършете си работата!

Тя го погледна възмутено за миг, после избухна в смях въпреки усилието ѝ да го потисне.

— Аз съм компаньонка на Биатрикс — каза тя. — Не ваша.

— Днес сте моя. Сядайте и започвайте да четете.

За негова изненада властническият му подход даде резултат. Катрин седна отново на стола и отвори книгата на първата страница. После побутна с показалец очилата си да ги нагласи на място — добросъвестен, дребен жест, който той обожаваше.

— „Една тъмна афера“^[1] — прочете тя. — Глава първа.

— Почакайте.

Катрин го погледна очаквателно.

Лео внимателно подбра думите си.

— Има ли някаква част от миналото ви, която бихте искали да обсъдите?

— С каква цел?

— Любопитна сте ми.

— Не обичам да говоря за себе си.

— Виждате ли, това е доказателство за това колко сте интересна. Няма нищо по-скучно от хора, които обичат да говорят за самите себе си. Аз съм идеалният пример.

Тя сведе очи към книгата, сякаш се опитваше с голямо усилие да се съсредоточи върху страницата. Но след няколко секунди вдигна поглед с усмивка, която направо го разтопи.

— Вие сте много неща, лорде. Само не и скучен.

Лео усети същия необясним изблик на топлина и щастие, които бе изпитал вчера, преди злополуката в руините.

— Какво искате да знаете? — попита Катрин.

— Кога за пръв път разбрахте, че се нуждаете от очила?

— Бях на пет-шест години. Родителите ми и аз живеехме в Холбърн, в една квартира на Портпул лейн. Тъй като момичетата не можеха да ходят на училище по онова време, една местна жена се опитваше да учи няколко от нас. Каза на майка ми, че съм много паметлива, но бавноразвиваща се, що се отнася до четене и писане. Един ден мама ме изпрати с поръчка да получа един пакет от месаря. Беше само през две улици, но аз се изгубих. Всичко ми беше размазано. Намериха ме да се скитам и да плача малко по-нататък, докато накрая някой ме заведе до месарския магазин. — Усмивка изкриви устните й. — Какъв само човек беше. Когато му казах, че не съм сигурна дали ще намеря дома ни, той каза, че имал идея. И ми даде да изпробвам очилата на съпругата му. Не можех да повярвам, че светът изглеждал така! Магически. Виждах тухлите в стената, птиците във въздуха и дори тъканта на престилката на месаря. Това ми бил проблемът, каза той. Просто не съм можела да виждам. И оттогава започнах да нося очила.

— Родителите ви отдъхнаха ли си накрая, когато откриха, че дъщеря им не е бавноразвиваща се?

— Тъкмо напротив. Караха се от коя страна на семейството идват слабите ми очи. Майка ми беше доста притеснена, когато каза, че очилата сигурно ще навредят на външния ми вид.

— Ама че шега.

Тя изглеждаше унила.

— Майка ми не притежаваше онова, което наричат дълбочина на характера.

— Като се имат предвид действията й — да изостави съпруг и син, и да избяга в Англия с любовника си — не бих очаквал излишък от принципност.

— Мислех, че са женени, когато бях дете — каза тя.

— Съществуваха ли любов между тях?

Тя прехапа замислено долната си устна, привличайки вниманието му към съблазнителната й мекота.

— Привличаха се физически — призна тя. — Но това не е любов, нали?

— Не — каза той тихо. — Какво се е случило с баща ви?

— Не ми се говори за това.

— След всичко, което аз ви признах? — Той ѝ хвърли укорителен поглед. — Бъдете честна, Маркс. Не може да ви е по-трудно, отколкото ми беше на мен.

— Хубаво. — Катрин си пое дълбоко дъх. — Когато майка ми се разболя, баща ми го почувства като огромно бреме. Плати на една жена да се грижи за нея до края, а мен изпрати да живея при леля и баба, и повече никога не чух за него. От всичко, което знам, може би е мъртъв.

— Съжалявам — каза Лео. И наистина го мислеше. Съжаляваше, искаше му се да може по някакъв начин да се върне назад във времето, за да успокои малкото момиченце с очила, изоставено от човека, който би трябвало да го пази и да се грижи за него. — Не всички мъже са такива — почувства за необходимо да изтъкне той.

— Знам. Не би било честно от моя страна да обвинявам цялото мъжко съсловие заради греховете на баща ми.

Лео осъзна с неловкост, че собственото му поведение не е било много по-добро от това на баща ѝ, да се отдаде на собствената си скръб до такава степен, че да зареже сестрите си.

— Нищо чудно, че ме мразите — каза той. — Сигурно ви напомням за него. Изоставих моите сестри точно когато имаха най-голяма нужда от мен.

Катрин го погледна с ясните си очи, не съжалително, не критично, просто... преценяващо.

— Не — искрено отвърна тя. — Изобщо не сте като него. Вие се върнахте при семейството си. Работехте за тях, грижехте се за тях. И освен това аз никога не съм ви мразила.

Лео се взря внимателно в нея, силно изненадан от признанието ѝ.

— Не сте?

— Не. Всъщност... — Тя рязко млъкна.

— *Всъщност?* — подкани я Лео. — Какво щяхте да кажете?

— Нищо.

— Канехте се. Нещо свързано с това, че ме харесвате против волята си.

— Категорично не — строго произнесе Катрин, но Лео видя намек за усмивка върху устните ѝ.

— Неустойимо сте била привлечена от възхитителния ми външен вид? — предположи той. — От очарователния ми маниер на разговор?

— Не и пак не.

— Била сте съблазнена от мрачните ми погледи? — Той придружи думите си със закачливо скършване на веждите, което я накара да се засмее.

— Да, може би е било това.

Като се облегна назад върху възглавницата, Лео я погледна със задоволство.

Какъв чудесен смях имаше тя, лек и гърлен, сякаш беше пила шампанско.

И в какъв проблем би могло да се превърне това лудо, неуместно желание да я има. Тя бе станала реална за него, измерима, уязвима по начин, който той никога не си бе представял.

Когато Катрин зачете на глас, порчето се показва изпод скрина и се изкатери в скута ѝ. Сви се, зарови глава надолу с отворена уста, и заспа. Лео не обвиняваше Доджър ни най-малко. Скутът на Катрин му се виждаше приятно местенце, в което човек да положи глава.

Той се преструваше на заинтригуван от сложния и подробен разказ, докато умът му се занимаваше с въпроса за това как ли изглежда тя гола. Стори му се трагично, че никога няма да може да я види. Но дори за Леовата етика един мъж не можеше да вземе девственица, освен ако няма сериозни намерения. Беше се опитал веднъж, позволявайки си да се влюби лудо, и в резултат изгуби почти всичко.

А имаше рискове, които човек не би могъл да поеме два пъти.

[1] Роман от цикъла „Сцени от парижкия живот“ в „Човешка комедия“ на Балзак. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Беше минало полунощ. Катрин се събуди от звука на бебешки плач. На малкия Рей му никнеха зъбки и обикновено усмихнатото херувимче бе станало раздразнително напоследък.

Катрин се взря невиждащо в мрака, изрита чаршафите от краката си и се опита да намери по-удобна позиция, в която да спи. Настрани. По корем. Нищо не ѝ се струваше правилно.

След няколко минути бебето спря да плаче. Без съмнение грижовната му майка го бе утешила.

Но Катрин остана будна. Самотна, изпълнена с болка. Най-лошият вид будуване.

Тя се опита да отвлече вниманието си със старите келтски думи за броене на овце, все още използвани от селяните наместо модерни цифри... *иън, тан, тетра, петра...* Човек можеше да долови ехото на вековете в древните срички. *Сетра, метра, ховра, коара...*

Умът ѝ призова образ на необикновени сини очи със светли и тъмни жилки, като ивици небе и океан. Лео я бе гледал, докато тя му беше чела и после, докато кърпеше. И под шегите и спокойните фасади тя бе разбрала, че я иска. *Иън, тан, тетра...*

Може би Лео беше буден точно в този момент. Температурата му спадна по-рано тази вечер, но може би се беше повишила отново. Може би имаше нужда от вода. От студен компрес.

Тя стана от леглото и грабна халата си, преди да се замисли за втори път. Намери очилата си на тоалетката и си ги сложи.

Голите ѝ стъпала прекосиха дървения под на коридора, докато тя продължи благотворителната си мисия.

Вратата на стаята му бе леко откряната. Тя се вмъкна вътре без звук, като крадец, и отиде на пръсти до леглото точно както бе направила предишната нощ. Тъмнината на стаята бе нашарена от потоци светлина от отворения прозорец, сякаш сенките бяха сито. Тя можеше да чуе спокойното и равномерно дишане на Лео.

Като застана отстрани до леглото му, Катрин се пресегна неуверено и сърцето ѝ се сви, когато долепи пръсти до челото му. Нямаше температура. Само приятна, здрава топлина.

Неочаквано дишането му стана накъсано и той се събуди.

— Кат? — Гласът му беше сънен. — Какво правите?

Не трябваше да идва при него. Всяко извинение би прозвучало фалшиво и абсурдно, защото нямаше разумна причина да го безпокои.

Гласът ѝ прозвуча колебливо.

— Аз... дойдох да видя дали...

Тя понечи да се отдръпне, но той хвана китката ѝ със забележителна ловкост, като се имаше предвид, че беше нощ и още не се бе събудил напълно. Двата мълкнаха, когато тя се озова наведена над него, а китката ѝ — стисната в хватката му.

Лео я притегли още, принуждавайки я да се наведе по-близо до него, още по-близо, докато загуби равновесие и падна бавно върху него. Ужасена да не го нарани, заби ръце в матрака, а той използва всяко движение, за да я настани по-добре върху себе си. Тя трепна, когато попадна на гола плът, с играещи отдолу мускули... гърдите му бяха покрити с остри къдрави косъмчета.

— Лорде — прошепна тя. — Не съм...

Дългата му ръка обхвана тила ѝ, той сведе главата ѝ и приближи устни до нейните.

Това не беше целувка, това беше акт на притежание. Той я пое напълно, горещината на езика му нахлу в нея, оставяйки я без воля и мисъл. Мускусният аромат на кожата му изпълни ноздрите ѝ. Еротично. Възхитително. Прекалено много усещания, за да бъдат възприети наведнъж... горещата коприна на устата му, уверената хватка на неговите ръце, твърдите, мъжествени очертания на тялото му.

Светът се завъртя бавно, когато Лео се обърна с нея, без да я изпуска, приковавайки я към леглото. Целувките му бяха груби и сладки, целувки с устни, зъби и език. Задъхана, тя обви с ръце тила му и превързаното му рамо. Той се движеше над нея голям и тъмен, целуваше я, сякаш искаше да я погълне.

Гънките на халата ѝ се разтвориха, крайт на нощницата ѝ се вдигна до коленете. Устата на Лео се откъсна от нейната, за да започне сладко претърсване на шията ѝ, продължавайки нежно надолу до

извивката на рамото. Пръстите му се движеха чевръсто по предницата на нощницата, разкопчаваха малките копчета и издърпваха тънката материя настрана.

Главата му се сведе, устните му бавно се изкачиха по вибриращия склон на гърдите ѝ, докато достигнат връхчето. Той го взе в уста и стопли студената пъпка с леки милувки на езика. Накъсани стонове се надигнаха в гърлото ѝ, смесвайки се с неравното му дишане. Лео се настани още по-тежко между бедрата ѝ, отпусна се върху нея, докато тя усети тежката му дължина да я притиска интимно. Той потърси другата ѝ гърда, затвори уста около зърното и го подръпна влажно, предизвиквайки вълни на удоволствие.

С всяко движение се разкриваха още усещания, меките остриета на възбудата отстъпиха пред изтънчената грубост. Лео взе устата ѝ в дълги, упойващи целувки, докато ниско долу поде едва доловим ритъм, побутваше и се плъзгаше, използвайки тялото си, за да я възбужда. Тя се извиваше под него, отчаяно се опитваше да следва тази дразнеща, вбесяваща твърдост. Телата им се притискаха като страниците на затворена книга и това изглеждаше толкова правилно, толкова дивно приятно, че я изплаши.

— Не — задъхано каза тя и го отблъсна. — Почакайте. Моля...

Едната ѝ ръка непредпазливо притисна раненото му рамо и той се изтърколи от нея с ругатня.

— Господарю? — Тя скочи от леглото и се изправи отстриани с треперещи крайници. — Съжалявам. Нараних ли ви? Какво мога да...

— Вървете си.

— Да, по...

— Веднага, Маркс. — Гласът му беше нисък и гърлен. — Или се връщайте в леглото и ме оставете да свърша.

Тя побягна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След отвратителната нощ Катрин затърси опипом очилата си и осъзна, че ги е изгубила някъде по време на посещенията си в стаята на Лео. Като изпъшка, тя седна пред тоалетката и зарови лице в ръцете си.

Глулав импулс, помисли си унило. Момент на лудост. Не трябваше да му се поддава.

Нямаше кого да обвинява, освен себе си.

Беше дала сериозно оръжие в ръцете на Лео. И сега той щеше да я измъчва с него. Щеше да използва всяка възможност, за да я унижава. Познаваше го достатъчно добре, за да не се съмнява.

Мрачният ѝ хумор не помогна при появата на Доджър, който се измъкна от една кутия за чехли до леглото ѝ. Порчето отвори капака с глава, издаде доволен звук за поздрав и измъкна чехъла ѝ от кутията. Един Господ знае къде се канеше да го отнесе.

— Спри, Доджър — каза тя слабо, отпуснала глава върху ръцете си, и го погледна.

Всичко пред очите ѝ беше размазано. Нуждаеше се от очилата си. И беше ужасно трудно да отиде да търси нещо, когато не можеше да вижда на две крачки от лицето си. Нещо повече, ако някоя прислужница намереше очилата в Леовата стая, или — Господ да ѝ е на помощ! — в леглото му, всички щяха да разберат.

Изоставяйки чехъла, Доджър изприпка до нея и се изправи, като притисна дългото си, гъвкаво тяло към коляното ѝ. Той трепереше, което — Биатрикс ѝ беше казала — беше нормално за поровете. Температурата на тези животни се понижаваше, когато спят и треперенето беше начин да се стоплят при събуждане. Катрин се пресегна да го погали. Когато той се опита да се покатери в скута ѝ, обаче, тя го избута долу.

— Не се чувствам добре — каза тя печално на порчето, въпреки че физически ѝ нямаше нищо.

Като изцвърча недоволно от реакцията ѝ, Доджър се обърна и изтича от стаята.

Катрин продължи да стои с глава върху тоалетката, чувстваше се прекалено потисната и засрамена, за да помръдне.

Беше спала до късно. Можеше да чуе звуците от стъпки и приглушени разговори, които идваха от долните етажи. Да не би Лео да беше слязъл за закуска?

Тя си помисли, че не е в състояние да се срещне с него.

Умът ѝ се върна към онези смразяващи минути от предишната нощ. Обля я нова вълна на желание, когато си помисли за начина, по който я беше целувал, как бе усещала устата му върху интимните места по тялото си.

Тя чу порчето отново да се връща в нейната стая, като цвърчеше и подскачаше, както правеше винаги, когато се радваше особено много на нещо.

— Махай се, Доджър — каза тя мрачно.

Но той настоя, застана до нея отстрани и се изправи на задните си крачета отново, тялото му приличаше на дълъг цилиндър. Като го погледна, Катрин видя, че стиска нещо внимателно в предните си зъби. Тя примига. Бавно протегна ръка надолу и взе предмета от него.

Бяха очилата ѝ.

Беше очарована как един малък жест може да накара човек да се чувства добре.

— Благодаря ти — прошепна тя, от очите ѝ потекоха сълзи и тя започна да гали малката му главичка. — Наистина те обичам, отвратителна невестулка такава!

Като се покатери на коленете ѝ, Доджър забодя нос в скута ѝ и въздъхна.

* * *

Катрин се облече с голямо старание, сложи си допълнително фуркети в косата, върза широкия колан на сивата си рокля малко по-стегнато от обикновено, дори направи двоен възел на връзките на обувките си. Сякаш се опитваше да не остави нищо хлабаво, нищо, което да може да се развърже. Дори мислите.

Влизайки в стаята за закуска, видя Амелия на масата. Тя хранеше с препечена филийка бебето Рей, което чешеше венците си в нея, изпускайки слюнка.

— Добро утро — промърмори Катрин и си наля чаша чай. — Горкият Рей... Чух го да плаче през нощта. Новото зъбче още ли не се е показало?

— Все още не — печално отвърна Амелия. — Съжалявам, че те е събудил и не ти е дал да спиш, Катрин.

— О, не ми е пречил. Аз и без това бях будна. Беше неспокойна нощ.

— Явно е била такава и за лорд Рамзи — отбеляза Амелия.

Катрин ѝ хвърли бърз поглед, по слава Богу, в коментара явно не се съдържаше многозначителен намек. Тя се опита да запази изражението си неутрално.

— О? Надявам се, че той е добре тази сутрин?

— Изглежда доста добре, но е необичайно мълчалив. Умислен. — Амелия направи физиономия. — Предполагам, че никак не подобрих настроението му, когато му казах, че планираме да организираме бала до месец.

Катрин се зае да разбърква захарта в чая си с изключително старание.

— Ще уведомите ли поканените, че събитието е с цел търсене на съпруга на лорд Рамзи? — попита тя.

Амелия се усмихна.

— Не, дори аз не съм толкова нетактична. Само че ще стане ясно, тъй като са поканени толкова много млади жени на възраст за женене. И, разбира се, брат ми е първа мишена за брак.

— Не съм сигурна, че разбирам защо — промърмори Катрин, опитвайки се да звучи безцеремонно, макар вътрешно да бе изпълнена с отчаяние.

Тя осъзна, че не би могла да остане при семейство Хатауей, ако Лео се ожени. Нямахше да може да понесе да го вижда с друга жена. Особено ако тази жена го прави щастлив.

— О, съвсем просто е — каза Амелия дяволито. — Лорд Рамзи е благородник с коса на главата и всичките му зъби са си на мястото, освен това е на подходяща възраст за създаване на потомство. И ако не

ми беше брат, предполагам, че щях да го намирам за доста добре изглеждащ.

— Той е много красив — възрази Катрин без да мисли и се изчерви, когато Амелия я изгледа изненадано.

Тя се съсредоточи да пие чая си, отхапа залъче от кифлата си и отиде да търси Биатрикс. Беше време за сутрешното учене.

Катрин и Биатрикс се бяха разбрали да започват уроците с няколко минути върху етикета и социалните маниери, и след това да се занимават с история, философия, дори природни науки. Биатрикс дълго бе усъвършенствала „модерните“ теми за разговор, които се преподаваха на млади дами с цел да ги превърнат в подходящи съпруги и майки. Сега Катрин чувстваше, че двете с Биатрикс бяха станали приятелки.

Макар никога да не бе имала привилегията да познава родителите Хатауей, Катрин мислеше, че те двамата щяха да са доволни от постиженията на своите деца. Хатауей бяха интелектуално семейство, те всички можеха с лекота да обсъждат каквато и да е тема на абстрактно ниво. Но имаше и нещо друго, което притежаваха — способност да правят връзки между коренно различни неща посредством богатото си въображение.

Една вечер, например, дискусията по време на вечерята се беше завъртяла върху новините за кола, движеща се с помощта на въздушна пара, проектирана от Джон Стрингфелоу, конструктор на бобини от Съмърсет. Проектът не проработи, разбира се, но идеята беше очарователна. По време на разискванията дали човек е способен, или не да лети в механично изобретение, Хатауей бяха привеждали примери от гръцката митология, физиката и изобретенията на Леонардо да Винчи. Опитът човек да следва хода на разговора се беше оказал много изтощителен.

Катрин тайно се беше притеснявала дали подобни разговори не биха отблъснали потенциални поклонници за Попи и Биатрикс. И в случая на Попи това наистина се оказа проблематично. Поне докато не срещна Хари.

Но когато се бе опитала деликатно да повдигне въпроса пред Кам Роан в началото на работата си в семейството, той бе съвсем категоричен.

— Не, мис Маркс, не се опитвайте да промените Попи или Биатрикс — каза ѝ той. — Няма да се получи, това само ще ги направи нещастни. Просто им помогнете да научат как да се държат в обществото и как да говорят без да казват нищо, така както го правят гаджос.

— С други думи — беше казала несигурно Катрин, — искате те да изглеждат подходящо, но не желаете това наистина да стане тяхна същност?

Кам тогава се възхити, че го е разбрала.

— Именно.

Сега си даваше сметка колко прав е бил той. Никой от Хатауей нямаше да бъде никога като тези, които съставляваха лондонското общество, а и не искаше да бъдат такива.

Тя отиде до библиотеката, за да вземе няколко книги за уроците с Биатрикс. На прага на стаята, обаче, спря и ахна, когато видя Лео, наведен над масата, да пише нещо по купчина разхвърляни чертежи.

Той обърна глава и я погледна, очите му бяха пронизващи. Катрин усети, че ѝ става едновременно горещо и студено. Кожата ѝ запулсира на местата, където беше забола прекалено стегнато фуркетите в косата си.

— Добро утро — поздрави тя, останала без дъх, и понечи да отстъпи. — Не исках да преча.

— Не пречите.

— Дойдох за едни книги, ако... ако може.

Лео ѝ кимна кратко и върна вниманието си върху чертежите.

Силно смутена, Катрин се приближи тихо до лавиците и започна да търси заглавията, които ѝ трябваха. Беше толкова тихо, уплаши се, че тупкането на сърцето ѝ сигурно се чува. Изпита отчаяна нужда да наруши тишината и попита:

— Проектирате нещо за имението ли? Къща за наемател?

— Допълнение за конюшните.

— О!

Катрин гледаше неவிждащо редиците книги. Дали щяха да се преструват, че събитията от снощи никога не са се случвали? Тя определено се надяваше да бъде така.

Но в този момент чу Лео да казва:

— Ако искате извинение, няма да получите такова.

Катрин се обърна към него.

— Моля?!

Лео продължи да се взира в чертежите.

— Когато идвате в леглото на мъж, не можете да очаквате чай и разговори.

— Не съм идвала в леглото ви — каза тя отбранително. — Вярно е, бяхте в леглото си, но не съм имала желание да ви заваря там. — Съзнавайки, че оправданията ѝ не звучат смислено, тя устоя на порива да си зашлеви една плесница.

— В два след полунощ — информира я Лео — почти винаги мога да бъда намерен на матрак, занимаващ се с една от двете дейности. Едната е да спя. Не мисля, че е необходимо да обяснявам другата.

— Искях само да проверя дали нямате температура — каза тя и се изчерви. — Дали не се нуждаете от нещо.

— Очевидно се нуждаех.

Катрин никога не се бе чувствала толкова неловко. Имаше чувството, че кожата ѝ става прекалено тясна за тялото ѝ.

— Ще кажете ли на някого? — насили се да попита тя.

Едната му вежда се изви подигравателно.

— Страхувате се да не се разбъбря за нашето малко рандеву? Не, Маркс, няма да кажа нищичко за това. И за голямо мое съжаление, ние не направихме почти нищо, за да дадем основание за един хубав слух.

Пламнала, Катрин отиде до една купчина със скици и смачкани хартии в ъгъла на масата. Взе ги и ги изглади с ръка.

— Нараних ли ви? — успя да попита тя, спомняйки си как неволно бе ударила раненото му рамо. — Боли ли ви тази сутрин?

Лео се поколеба, преди да отговори.

— Не, болката се успокои, след като си тръгнахте. Но един дявол знае, че не се иска много, за да започне отново.

Катрин бе обхваната от разкаяние.

— Толкова съжалявам. Дали да не го наложим с лапа?

— Лапа? — повтори той безизразно. — Върху моя... о! За рамото ми ли говорим?

Тя примига объркано.

— Разбира се, че говорим за рамото ви. За какво друго?

— Кат... — Лео отклони поглед. За нейна изненада в смеха му се долавяше трепет. — Когато един мъж е възбуден и остане незадоволен, обикновено след това го боли известно време.

— Къде?

Той я изгледа красноречиво.

— Искате да кажете... — Бузите ѝ поруменяха, когато най-последно проумя. — Ами... не ме интересува, че ви боли *там*, загрижена съм единствено за раната ви.

— Така е много по-добре — увери я Лео, очите му блестяха весело. — Що се отнася до другата болка...

— Това няма нищо общо с мен — побърза да го прекъсне тя.

— Смя да не се съглася.

Достоинството на Катрин се срина до нулата. Явно не съществуваше друга опция, освен да отстъпи.

— Сега излизам.

— Ами книгите, които ви трябваха?

— Ще ги потърся по-късно.

Когато се обърна, за да си тръгне, обаче, краят на камбановидния ѝ ръкав закачи купчината скици и те паднаха на пода.

— О, боже. — Тя мигновено коленичи и започна да събира листовците.

— Оставете ги — чу да казва Лео. — Аз ще ги вдигна.

— Не, аз съм тази, която...

Гласът ѝ секна, когато видя нещо между чертежите на постройките и пейзажи, и страниците с бележки. Рисунка с молив на жена... гола жена, излегната на една страна, с руса коса, която се спускаше навсякъде. Едното ѝ стройно бедро срамежливо бе сложено върху другото, прикривайки отчасти деликатната сянка на женски триъгълник.

А на носа ѝ се кипреха познати до болка очила.

Катрин вдигна рисунката с трепереща ръка, докато сърцето ѝ биеше бясно в гърдите. Тя направи няколко опита, преди да е в състояние да говори, гласът ѝ беше висок и задъхан.

— Това съм аз...

Лео бе клекнал на пода до нея. Той кимна, изглеждаше печално. Собственият му блед тен се бе съгъстил до розово и очите му контрастираха изненадващо с блестящия си син цвят.

— Защо? — прошепна тя.

— Не съм искал да ви унижавам — каза той. — Това беше само за моите очи, никой не биваше да го вижда.

Тя се насили да погледне листа отново и се почувства ужасно разголена. Всъщност, не би могла да бъде по-объркана, отколкото ако наистина я бе видял гола. И все пак изпълнението беше далеч от нескопосано или унижаващо. Жената беше нарисувана с дълги, грациозни линии, позата бе артистична. Чувствена.

— Вие... никога не сте ме виждали така — успя да каже тя, преди да добави неуверено: — Нали?

Горчива усмивка докосна устните му.

— Не, все още не съм паднал до воайорство. — Той млъкна за миг. — Правилно ли съм ви уловил? Не е лесно да се предположи как изглеждате под всичките тези слоеве плат.

Нервен смях преодоля обидата и унижението.

— И да сте, не бих го признала. — Тя обърна надолу рисунката. Ръката ѝ трепереше. — Рисували ли сте и други жени по този начин? — долетя боязливият ѝ глас.

Лео поклати глава.

— Започнах от вас и до този момент не съм преминал по-нататък.

Червенината върху лицето ѝ се сгъсти.

— Правили сте и други скици като тази? Рисували сте ме без дрехи?

— Една-две. — Той се опита да изобрази разкаяние.

— О, моля ви, *умолявам* ви да ги скъсате.

— Разбира се. Но честността ме задължава да ви кажа, че ще продължа да правя още. Това е любимото ми хоби, да ви рисувам гола.

Катрин простена и зарови лице в ръцете си. Гласът ѝ дойде заглушен през пролуките между пръстите ѝ.

— Искане ми се да бяхте колекционирали вместо това нещо друго.

Дрезгавият му глас я накара да потръпне.

— Кат. Скъпа. Можете ли да се накарате да ме погледнете? Не? — Тя настръхна, но не помръдна, когато усети ръцете му да се обвиват около нея. — Само ви дразнех. Няма да ви рисувам повече така. — Лео продължи да я държи, като внимателно насочи лицето ѝ към здравото си рамо. — Гладна ли сте?

Тя поклати глава.

— Уплашена?

— Не. — Неравният ѝ дъх докосна шията му. — Само съм изненадана, че ме виждате по такъв начин.

— Защо?

— Защото не съм такава.

Той я разбра какво има предвид.

— Никой не може напълно правилно да се види сам.

— Сигурна съм, че никога не бих се излегнала така напълно гола.

— Това — каза той като си пое въздух — е ужасен срам. Би трябвало да знаете, че винаги съм ви желал, Кат. Имал съм толкова порочни фантазии, че биха ни изпратили и двамата право в ада, ако ви ги кажа. И начинът, по който ви искам няма нищо общо с цвета на косата ви, нито пък с ужасните дрехи, които носите. — Ръката му я помилва нежно по главата. — Катрин Маркс, или която и да сте... имам най-богохулното желание да съм с вас в леглото за... о, най-малко няколко седмици... извършвайки всеки възможен грях, познат на човек. Бих искал да направя нещо много повече от това да ви рисувам гола. Искам да рисувам директно върху вас с перо и мастило... цветя около гърдите, звездна пътека надолу по бедрата ви. — Той допря топлия си устни до ръба на ухото ѝ. — Искам да разграфя тялото ви на север, юг, изток и запад. Искам...

— Недейте — произнесе тя, едва дишайки.

Мрачен смях се откъсна от гърлото му.

— Казах ви. Право в ада.

— Аз съм виновна. — Тя притисна горещото си лице към рамото му. — Не трябваше да идвам при вас снощи. Не знам защо го направих.

— Аз мисля, че знаете. — Устата му се докосна леко до върха на главата ѝ. — Не се връщайте в стаята ми довечера, Маркс. Защото ако това се случи отново, няма да мога да се удържа.

Ръцете му се разхлабиха и той я пусна, за да стане от пода. Хвана ръката ѝ и я издърпа, докато се изправяше. Снопчето паднали листове бе събрано и Лео взе рисунката от нея. Хартията бе старателно разкъсана, парчетата събрани отново и отново скъсани. Той ѝ даде парчетата и стисна пръстите ѝ около тях.

— Ще унищожа и останалите.

Катрин стоеше без да помръдва, когато той напусна стаята. След това стегна пръсти около хартиената топка.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващия месец Лео отчаяно си създаваше много работа, за да не вижда често Катрин. Новите арендаторски ферми изискваха проекти за напояване. Той се бе специализирал доста, докато Кам работеше с конете, а Мерипен надзираваше сеченето и прибирането на дървата в двора. Лео бе проектирал водни ливади, които щяха да се напояват с канавки с вода, идваща от близките реки. На места, където каналите щяха да минават прекалено ниско, за да се изливат естествено, щеше да се изисква водно колело. Колелото, снабдено с ведре, щеше да изкачва необходимото количество вода и да я изпраща по изкуствен канал.

Гол до кръста и изпотен от хемпширското слънце, Лео и наемателите копаеха канавки и дренажни канали, пренасяха камъни, влачеха пръст. В края на деня той усети, че го болят всички мускули, беше толкова изморен, че едва стоеше буден по време на вечеря. Тялото му се бе стегнало и стана толкова жилаво, че се наложи да иска назаем панталони от Кам, докато селският шивач преправи неговите.

— Работата поне те държи далеч от пороците — отбеляза саркастично Уин една вечер преди да сервира храната, разрошвайки косата му, когато се присъедини към него в салона.

— Случайно обичам пороците си — каза й Лео. — Точно затова си навлякох бедата да ги придобия.

— Това, което трябва да придобиеш — каза Уин тихо, — е съпруга. И не го казвам от егоизъм, Лео.

Той й се усмихна, тази най-мила и спокойна негова сестра, която бе водила толкова лични битки заради любовта си.

— В теб няма и капка егоизъм, Уин. Но тъй като ми звучи като съвет, няма да го приема.

— А би трябвало. Нуждаеш се от свое собствено семейство.

— Стига ми напълно и семейството, което имам. А съществуват толкова неща, които бих предпочел да правя, вместо да се женя.

— Например?

— О, да си отрежа езика, да вляза в манастир, да се изтъркалям гол в захарен петмез и да заспя върху мравуняк... Да продължавам ли?

— Не е необходимо — усмихна се Уин. — Само че ти *ще* се ожениш един ден, Лео. И Кам, и Мерипен казаха, че имаш на дланта си ясно изразена линия на брака.

Развеселен, Лео погледна ръката си.

— Това е гънка, която се с образувала от начина, по който държа писалката си.

— Това е линията на брака. И е толкова дълга, практически стига до двата края на дланта. Което означава, че ще се ожениш за предопределена ти от съдбата жена. — Уин вдигна светлите си вежди многозначително, сякаш да каже: *Какво мислиш по въпроса?*

— Циганите всъщност не вярват на гледането на ръка — информира я Лео. — Това са глупости. Правят го само за да измъкват пари от глупациите и пияниците.

Преди Уин да успее да отговори, в салона влезе Мерипен.

— *Гаджос* определено знаят как да усложняват нещата — каза той, като подаде едно писмо на Лео и се отпусна на канапето.

— Какво е това? — Лео погледна печата отдолу. — Поредно писмо от адвоката? Мисля, че той се опитва да *опрости* нещата за нас.

— Колкото повече обяснява — каза Мерипен, — толкова по-объркано е. Като циганин на мен все още ми е трудно да разбере концепцията за собственост на земята. Но имението „Рамзи“... — Той поклати глава възмутено. — Това е Гордиев възел от споразумения, съгласия, обичаи, възражения, допълнения и договори за наем.

— Така е, защото имението е старо — каза мъдро Уин. — Колкото по-старо е, толкова повече усложнения е възможно да изникват. — Тя погледна към Лео. — Между другото, току-що научих, че графиня Рамзи и дъщеря ѝ госпожица Дарвин искат да дойдат на посещение. Получихме писмо от тях по-рано днес.

— Какво безобразие! — избухна Лео. — С каква цел? Да злорадстват ли? Да направят инвентаризация? Остава ми още цяла година, преди да имат право да предявят претенция за мястото.

— Може би искат помирение и намиране на приемливо разрешение за всички ни — предположи Уин.

Сестра му винаги бе склонна да допуска най-хубавото за хората и да вярва в доброто у човека.

Лео нямаше този проблем.

— Да се помирим, дрън-дрън — промърмори той. — За бога, изкушавам се да се ожения напук на тези две вещици.

— Имаш ли някакви кандидатки наум? — попита Уин.

— Ни една. Но ако някога се ожения, то ще е за жена, която определено не обичам.

Леко движение на прага привлече вниманието му и той скришом видя как Катрин влиза в стаята. Тя дари групата с безразлична усмивка, старателно избягвайки погледа на Лео, и отиде до един стол в ъгъла. Лео с раздражение забеляза, че е отслабнала. Гърдите ѝ се бяха смалили, кръстът ѝ бе тънък като тръстика и цялата ѝ фигура изглеждаше изнурена. Дали съзнателно избягваше да се храни както трябва? Какво бе причинило липсата ѝ на апетит? Ами че така направо щеше да се разболе.

— За бога, Маркс — произнесе раздражено той, — станали сте слаба като брезова клонка.

— Лео — възпря го Уин.

Катрин го изгледа възмутено.

— *Не съм* аз тази, на която ѝ падат панталоните.

— Изглеждате полумъртва от недोхранване — продължи Лео намръщено. — Какво става с вас? Защо не ядете?

— Рамзи — промърмори Мерипен, явно решавайки, че границата е премината.

Катрин скочи от стола си и изгледа Лео.

— Вие сте грубиян и лицемер, и нямате право да критикувате вида ми... — Тя се запъна в търсене на правилната фраза. — *Педераст такъв*. — След което излетя от салона, шумолейки ядосано с фусти.

Мерипен и Уин гледаха с отворена уста.

— Откъде научихте тази дума? — провикна се Лео след нея.

— От вас — изригна тя през рамо.

— Знаете ли изобщо какво означава?

— Не, и не ме интересува. Стойте далеч от мен!

Когато Катрин се понесе бясно през къщата, а Лео тръгна подире ѝ, му хрумна, че е копнял да се скара с нея, жадувал е за някакво, каквото и да е, общуване.

Тя излезе навън и заобиколи къщата, и скоро двамата се озоваха в градината на кухнята. Въздухът бе изпълнен с миризмата на

затоплени от слънцето билки.

— Маркс — каза той гневно. — Ще ви гоня през магданоза, ако настоявате, но можем и да спрем, и да се разберем веднага.

Тя се извърна да го погледне, бузите ѝ бяха зачервени.

— Няма какво да обсъждаме. Дни наред едва ли ми казахте и една дума, а после ме нападате с унижителни забележки...

— Не съм искал да ви обидя. Казах само...

— Не съм мършава, жалък глупак такъв! Не съм ли човек за вас, че си позволявате да се отнасяте към мен с такова презрение? Вие сте най...

— Съжалявам.

Катрин млъкна, започна да диша тежко.

— Не би трябвало да ви говоря по този начин — промърмори Лео. — За мен сте човек, здравето на когото е важно. И бих се ядосал на всеки, който не се е държал добре с вас — а този човек в случая сте вие. Защото не се грижите за себе си.

— Нито пък вие.

Той отвори уста да отговори, но не можа да измисли подходящо опровержение и пак я затвори.

— Всеки ден работите до изтощение — каза Катрин. — Свалили сте най-малко пет килограма.

— Новите ферми се нуждаят от напоителна системи. Аз съм най-подходящият човек, който да я проектира и да я осъществи.

— Не трябва да копаете канавки и да носите камъни.

— Напротив, трябва.

— Защо?

Лео впи очи в нея, обмисляйки дали да не ѝ каже истината. Реши да бъде откровен.

— Защото работата до изтощение е единственото, което ме възпира да дойда при вас през нощта и да ви съблазня.

Катрин го изгледа с широко отворени очи. Тя отвори и затвори уста по същия начин, както той бе направил само миг по-рано.

Лео отвърна на погледа ѝ със смесица от забавление и постепенно увеличаващо се топло чувство. Не можеше повече да отрича, че за него няма нищо по-интересно на света от това да говори с нея. Или най-малкото да бъде близо до нея. Заядлива, упорита, очарователно създание... напълно различна от всичките му предишни

любовници. А в моменти като този тя изглеждаше като диво таралежче.

Предизвикваше го, дуелираше се с него като равна по начин, по който никоя друга жена не го беше правила. Желаше я безумно.

— Не бихте могли да ме съблазните — каза Катрин сопнато.

Двамата стояха неподвижни, впили очи един в друг.

— Отричате привличането между нас? — Гласът на Лео прозвуча с няколко тона по-ниско от обикновено. Видя я да потръпва, преди тя да стисне решително устните си.

— Отричам, че разумната воля на някого може да бъде подкопана от физическо чувство — каза тя. — Човешкият мозък винаги контролира нещата.

Лео не можа да предотврати подигравателната усмивка, която изви устните му.

— Боже мой, Маркс. Явно никога не сте участвали в този акт, иначе щяхте да знаете, че главният отговорен орган *не е* мозъкът. Всъщност, мозъкът спира да работи изобщо.

— Не ми е трудно да повярвам, че би могло да се случи с мозъка на един мъж.

— Женският мозък не е по-малко примитивен от мъжкия, особено когато става дума за физическо удоволствие.

— Сигурна съм, че ви се иска да мислите така.

— Трябва ли да ви го доказвам?

Деликатната уста на Катрин се изкриви скептично. Но след това, сякаш не можеше да устои, тя попита:

— Как?

Като хвана ръцете ѝ, Лео я дръпна към една по-уединена част на градината с билките, зад двойка перголии, обвити с червен увивен боб. Застанаха до една оранжерия, която се използваше за стимулиране цъфтежа на растенията преди сезона им. Така градинарят отглеждаше растения и цветя независимо от времето.

Лео огледа наоколо, за да се увери, че никой не ги наблюдава.

— Ето едно предизвикателство към по-висшата функция на мозъка ви. Първо ще ви целуна. Веднага след това ще ви задам един прост въпрос. Ако отговорите правилно, ще призная аргумента ви.

Катрин се намръщи и отмести очи от него.

— Това е нелепо — каза тя, без да адресира всъщност думите си.

— Имате правото да откажете — каза ѝ Лео. — Разбира се, ще приема това като загуба.

Като скръсти ръце пред гърдите си, тя го изгледа с присвити очи.

— Една целувка?

Той разпери ръце, сякаш да демонстрира, че няма какво да крие. Погледът му не я изпускаше.

— Една целувка, един въпрос.

Ръцете ѝ бавно се отпуснаха надолу. Тя стоеше пред него, изпълнена с несигурност.

Лео всъщност не очакваше от нея да се съгласи на предизвикателството. Той усети, че сърцето му започва да бие по-бързо и по-силно. Когато пристъпи по-близо, очакването стегна вътрешностите му на възел.

— Може ли? — попита той, пресегна се за очилата ѝ и ги свали.

Тя примига, но не се противопостави.

Лео сгъна очилата и ги мушна в джоба на сакото си. След това много внимателно взе лицето ѝ в ръце. Накара я да се почувства нервна. *Боже*, помисли си той мрачно, но на глас произнесе:

— Готова ли сте?

Тя кимна, устните ѝ трепереха.

Лео приближи устата си леко към нейната, целуна я с внимателен, ненатрапчив натиск. Устните ѝ бяха хладни и сладки. Като ги разтвори, той задълбочи целувката. Ръцете му се плъзнаха около нея и той привлече тялото ѝ плътно към своето. Тя беше слаба, но стегната, тялото ѝ беше гъвкаво като на котка. Усети я как започва да се разпада срещу него, бавно и безпомощно отпускане. Съсредоточавайки се върху устата ѝ, той я изследва с нежен пламък, претърсвайки с език, докато не почувства вибрациите на тихия ѝ стон между устните си.

Тогавя повдигна главата ѝ и погледна зачервеното ѝ лице. Беше толкова хипнотизиран от сънливата зелено-сива дълбина на очите ѝ, че се напрегна, за да си спомни какво се канеше да я пита.

— Въпросът — напомни си той гласно и тръсна глава, за да я проясни. — Ето го и него. Фермер има дванайсет овце. Всички умират, с изключение на седем. Колко са останали?

— Пет — отговори тя веднага.

— Седем. — По лицето му премина усмивка, когато видя объркването ѝ.

Катрин се намръщи.

— Това беше трик. Задайте ми още един въпрос.

— Сделката не беше такава.

— Още един — настоя тя.

Дрезгав смях се откъсна от устните му.

— Боже, голям инат сте. Добре. — Пресегна се към нея, наведе глава и тя застина.

— Какво правите?

— Една целувка, един въпрос — напомни ѝ той.

Катрин изглеждаше измъчена. Но отстъпи, отметна глава назад, когато той я придърпа към себе си отново. Този път не беше чак толкова нерешителен. Целувката му беше твърда и настойчива, езикът му потъна в сладката, топла вътрешност на нейната уста. Ръцете ѝ се вдигнаха и се обвиха около врата му, пръстите ѝ се заровиха в косата му.

Лео усети, че му се завива свят от желание и удоволствие. Не би могъл да придърпа тялото ѝ достатъчно близко. Ръцете му трепереха от нуждата да намерят сладката бледа кожа под тежкия щит на корсажа ѝ. Опита се да я почувства по-силно, целуна я по-дълбоко, а тя инстинктивно се помъчи да му помогне, всмуквайки езика му с тих звук на удоволствие. Косата на тила му настръхна и по гърба му премина тръпка.

Той прекъсна целувката задъхан.

— Задайте ми въпрос — напомни му тя дрезгаво.

В този миг Лео едва си спомняше собственото си име. Единственото, върху което искаше да се концентрира, беше начинът, по който тя се нагажда към него. Но все пак ѝ бе задължен.

— Някои месеци са с по трийсет и един дни, а други с по трийсет. Колко месеца имат дващсет и девет дни?

Между веждите ѝ се образува дълбока бръчка.

— Един.

— Всички — дойде благият му отговор. Той се опита да изглежда състрадателно, когато видя възмущението ѝ.

— Питайте ме нещо друго — каза Катрин ядосана.

Лео поклати глава и се засмя.

— Не мога да измисля нищо повече. В мозъка ми няма капка кръв. Маркс, признайте, че изгубихте...

Тя хвана реверите на сакото му и го дръпна към себе си. Устата му се оказа върху нейната, преди той да осъзнае какво прави. Веселостта му изчезна. Залитайки с нея, той протегна ръка да се подпре на стената на оранжерията. И завладя устните ѝ с груб, възторжен плам, наслаждавайки се на удоволствието да усеща как тялото ѝ се извива и притиска към неговото. Той умираше от страст, плътта му беше тежка и болезнена от жаждата да я обладае. Целуна я без задръжки, смучеше, галеше вътрешността на устата ѝ по толкова възхитителен начин, че не можеше да го понесе.

Преди да изгуби всякакво подобие на самоконтрол, Лео откъсна устните си от нейните и я притисна силно към гърдите си.

Още един въпрос, помисли си той замаяно и накара онова, което беше останало от мозъка му да изстиска нещо.

Гласът му беше дрезгав, сякаш току-що се е опитал да диша в пожар.

— По колко животни от всеки вид е взел Ной в ковчега?

Само че вече не намираше играта за забавна, а Катрин не изглеждаше да се интересува от това кой ще спечели. Те стояха заедно, вкопчени един в друг. Телата им хвърляха една обща сянка, която се разтегна по градинската алея.

— Да кажем, че резултатът е равен — промърмори Лео.

Катрин поклати глава.

— Не, вие бяхте прав — каза тя едва-едва. — Изобщо не мога да мисля.

Изчакаха още малко, докато сърцето ѝ заби със същия див ритъм като неговото. Бяха замаяни, съзнанията им бяха заети от един-единствен въпрос, който не можеше да бъде зададен. И който нямаше отговор.

Като изпусна една въздишка, Лео я отдалечи от себе си. Примигна, когато платът на панталона му ожули възбудената му плът. Слава богу, сакото му беше достатъчно дълго, за да прикрие проблема. Той измъкна очилата ѝ от джоба си и ги върна внимателно върху носа ѝ.

Предложи ѝ ръката си в безмълвна покана — като знак за сключване на примирие и Катрин я взе.

— Какво означава „педераст“? — попита тя с неудобство, когато той я изведе от градината.

— Ако ви кажа, това ще предизвика неприлични мисли. А знам колко ги мразите.

* * *

Лео прекара по-голямата част от следващия дни покрай един поток от западната страна на имението, определяйки най-подходящия терен за водно колело и маркирайки района. Колелото щеше да бъде приблизително шест стъпки в диаметър, снабдено с редица ведра, които щяха да се изливат в корито, от което водата да поема по серия водни улеи. Беше пресметнал, че системата би могла да напоява приблизително сто и петдесет акра или десет достатъчно големи ферми.

След като отбеляза парцелите с арендаторите и работниците, и заби дървени колци в земята, Лео изгази през един студен, мътен поток на път към къщата „Рамзи“. Беше късен следобед с почти течна жълта светлина, със спокойни, недокосвани дори от полъх ливади. Лео беше уморен, подгизнал от пот и раздразнен от досадните конски мухи. Помисли си кисело, че романтичните поети, които редяха възторзи за това да си навън сред природата, явно никога не са се занимавали с напоителни проекти.

Ботушите му бяха толкова кални, че отиде до входа на кухнята, остави ги до вратата и влезе вътре по чорапи. Готвачката и прислужницата режиха ябълки и месеха тесто, а Уин и Биатрикс седяха на работния плот и лъскаха сребърни прибори.

— Здравей, Лео — поздрави го весело Биатрикс.

— О, небеса, как изглеждаш само! — възкликна Уин.

Лео им се усмихна, после сбърчи нос, надушвайки горчива воня във въздуха.

— Не мислех, че е възможно някоя друга миризма да засенчи моята в момента. Какво с това? Метален гланц?

— Не, всъщност е... — Уин погледна отбранително. — Добре де, нещо като боя.

— За дрехи?

— За коса — отвърна Биатрикс. — Разбираш ли, госпожица Маркс иска да потъмни косата си преди бала, но се страхува да използва боя от аптекаря, след като миналия път бе объркал нещата. Така че готвачката предложи една рецепта, която собствената ѝ майка използвала. Сваряват се орехови черупки и кора от канела заедно с оцет и...

— Защо Маркс боядисва косата си? — попита Лео, като се стараеше да звучи нормално, въпреки че душата му се разбунтува срещу идеята. Тази красива коса, блестящ златен и блед кехлибар, покрита с матово, тъмно багрило.

Уин отвърна предпазливо:

— Според мен иска да бъде по-малко... забележима... на бала, в присъствието на толкова много гости. Не я притиснах за отговори, тъй като сметнах, че е в правото си да реши сама. Лео, моля те, не я измъчвай като го споменавах.

— На никого от вас ли не му се вижда странно, че имаме слугиня, която държи да се дегизира? — попита Лео. — Толкова ли безумно ексцентрично е това семейство, че приемаме всяка странност без дори да задаваме въпроси?

— Не е чак толкова странно — възрази Биатрикс. — Много животни променят цвета си. Сепиите, например, или някои видове жаби, и, разбира се, хамелеоните...

— Извинете ме — изсъска Лео през стиснати зъби и излезе от кухнята с решителна крачка, докато Уин и Биатрикс останаха да гледат след него.

— Стигнах до някои много интересни факти за хамелеоните — каза Биатрикс.

— Биа, скъпа — прошепна Уин, — може би ще е по-добре да изтичаш в конюшните и да намериш Кам.

* * *

Катрин седеше пред тоалетката си и съзерцаваше собственото си напрегнато изражение в огледалото. Пред нея стояха старателно подредени една хавлиена кърпа, гребен, кана и леген, както и чайник, пълен с прецедена тъмна мътилка, която приличаше на вакса за

обувки. Тя бе боядисала един кичур от косата си с течността и чакаше да види ефекта. След последното ѝ неблагоприятно оцветяване, когато косата ѝ стана зелена, не смееше да рискува.

С организираната от Хатауей бал след два дена Катрин нямаше избор, освен да направи колкото се може по-безинтересен външния си вид. Щяха да дойдат гости от съседните окръзи, както и семейства от Лондон. И, както винаги, се страхуваше да не я познаят. Но след като промени вида си и стоеше предимно в ъгъла, никой досега не я бе забелязал. Придружителките на младите момичета бяха най-често стари моми или бедни вдовици, нежелани жени, натоварени със задачата да се грижат за своите подопечни, на които тепърва предстояха най-хубавите години. Катрин беше малко по-голяма от тези момичета, но се чувстваше така, сякаш ги деляха десетилетия.

Тя знаеше, че миналото ѝ ще я застигне някой ден. И когато това станеше, времето, прекарано с Хатауей, щеше да приключи. Това беше единственият период на реално щастие в живота ѝ. Щеше да ѝ е мъчно да ги изгуби.

Всички тях.

Вратата се отвори, прекъсвайки тихото ѝ съзерцание. Тя се обърна в стола си и видя Лео, който изглеждаше ужасно. Беше потен, разчорлен и мръсен, и стоеше на прага на стаята по чорапи.

Тя скочи да го посрещне, осъзнавайки твърде късно, че е само по смачкана долна риза.

Твърдият му поглед мина по нея, без да пропуска подробности, и Катрин се изчерви от обида.

— Какво правите? — извика тя. — Да не сте полудели? Напуснете стаята ми веднага!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лео затвори вратата и се озова до нея с две крачки. Издърпа я насила до каната и легена.

— Спрете! — изкрещя тя и го заблъска, когато той натисна главата ѝ към легена и изля вода върху кичура, който бе намокрила с боя. — Какво ви става? Какво правите? — заекна тя.

— Измивам тази кал от косата ви. — Той плисна останалата вода върху главата ѝ.

Катрин извика и се задърпа, успявайки да изплиска и него с вода, докато по пода не станаха локви и килимът не прогизна. Бориха се, докато Катрин не се намери върху него. Очилата ѝ бяха излетели, превръщайки стаята в неясно петно. Но лицето на Лео беше само на сантиметри над нейното, горещите му сини очи се впиваха в нейните. Той я подчини без усилие, приковавайки китките ѝ и торса, сякаш тя не тежеше повече от една дреха, метната върху въже за простиране. Мускули, тежест и мъжественост, приети в люлката на бедрата ѝ.

Тя се завъртя безпомощно. Искаше той да я пусне да си иде, но в същото време искаше той да остане върху нея завинаги, хълбоците му да притискат нейните още по-силно, по-плътно. Очите ѝ се навлажниха.

— Моля ви — изхълца тя. — Моля ви, не натискайте китките ми.

Когато долови страха в гласа ѝ, лицето му се промени. Изведнъж пусна ръцете ѝ. Тя се бе свила в него, бе притиснала мократа си глава към рамото му.

— Не — прошепна той, — не се страхувайте от мен. Никога не бих ви... — Усети го да целува лицето ѝ, челюстта, да се спуска надолу към шията. Заляха я топли вълни. Тя отпусна ръце и ги разпери на пода, но коленете ѝ се притиснаха в тялото му, държейки го инстинктивно.

— Какво значение има това за вас? — попита тя, сгушена в мократа му риза. — Защо ви е грижа какъв цвят е к-косата ми? —

Усети твърдата стена на гърдите му под ризата и ѝ се прииска да зарови лице под нея, да прокара устни и страни по тъмните косъмчета.

Гласът му беше нежен и страстен.

— Защото това не сте вие. Не е правилно. От какво се криете?

Тя поклати слабо глава, очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Не мога да обясня. Има толкова много... Не мога. Ако знаете, ще се наложи да си тръгна. А аз искам да остана с вас. Поне още малко. — Ридание се откъсна от гърлото ѝ. — Не с вас, имам предвид със семейството ви.

— Можете да останете. Кажете ми, за да мога да ви защита.

Тя преглътна още едно ридание. По лицето ѝ отстрани се спусна гореща, дразнеща струйка. В косата ѝ се плъзна една сълза. Тя вдигна ръка да я изтрие, но той вече бе долепил устни там и облиза солената диря. Треперещата ѝ ръка се уви около врата му. Не смяташе да го окуражава, но той го възприе така и устата му стана още по-лакома. След миг Катрин се изгуби в прилива на настойчивото чувство.

Той провря ръка под врата ѝ, поддържайки я, докато я целува. Тя усети неговата възбуда, чу накъсаното му, остро дишане, докато целувката се задълбочаваше. Тежестта му се вдигна от нея, топлата му ръка се спря върху влажния плат, който покриваше корема ѝ. Тя можеше да е и гола, с цялото това прикритие, което ризата ѝ осигуряваше, зърната ѝ прозираха през прозрачната хладина на плата. Той я целуна по мокрия муселин, устата му се стегна върху розовото връхче. Възбуден, дръпна връзката на ризата и смъкна плата, за да разкрие гърдите ѝ — високи, малки и кръгли.

— Кат... — Дъхът му срещу мократа ѝ кожа я накара да потрепери. — Умирам от желание да ви имам, толкова сте хубава... сладка... Боже... — Той пое зърното в устата си, като го обхождаше с език и го подръпваше нежно. В същото време пръстите му се спуснаха надолу, търсейки деликатната цепка, и започнаха да я галят, докато тя се разтвори и стана влажна. Тя усети лекото докосване на палеца му върху едно особено чувствително място и милувката изпрати към гърлото ѝ огън. Бедрата му се надигнаха и той започна да я дразни леко, нежно, докато удоволствието прониза всяка нейна част и някъде високо, недосегаемо, не закръжи някакво обещание за върховно облекчение.

Докосването му се задълбочи, пръстът му затърси входа към тялото ѝ. Лекото нахълтване я накара да се дръпне назад изненадана. Само дето беше на пода по гръб и нямаше място за отстъпление. Тя протегна ръка надолу по рефлекс и ръката ѝ отиде при неговата.

Лео свря лице в шията ѝ.

— Невинна моя. Отпуснете се и ми позволете да ви докосна, позволете ми... — Тя усети напрежението на костите и сухожилията на ръката му, когато пръстът му нахлу по-дълбоко във влажната мекота. Сдържа дъх, тялото ѝ се стегна безпомощно при предпазливото проникване.

Тежките мигли на Лео се сведоха над тлеещите очи с цвета на бледосиньото сърце на пламък. По бузите и носа му беше плъзнала червенина.

— Искам да съм вътре във вас — каза той дрезгаво, като я галеше. — Тук... и по-дълбоко...

В гърлото ѝ се надигна нечленоразделен звук, когато умелото вътрешно дразнене накара коленете ѝ да се вдигнат високо и пръстите на краката ѝ да се свият. Бе залята от безнадеждна топлина, молейки за нещо, за които нямаше думи. Като придърпа главата му надолу към своята, тя го зацелува като луда, нуждаейки се от чувствения натиск на устата му, от тласъците на неговия език...

Няколко решителни почуквания нарушиха чувствената омая. Лео изруга, издърпа ръката си измежду бедрата ѝ и притисна тялото ѝ под своето. Кат изскимтя, сърцето ѝ пулсираше бясно.

— Кой е? — извика Лео рязко.

— Роан.

— Ако отвориш вратата, ще те убия! — Изявлението беше изречено с гневната откровеност на мъж, докаран до предела. Очевидно това бе достатъчно, за да накара Кам Роан да замълчи.

След една дълга пауза Кам каза:

— Искам да ми обещаеш нещо.

— *Сега?*

— Точно сега — дойде непреклонният отговор.

Затваряйки очи, Лео си пое дълга глътка въздух и издиша бавно.

— Долу в библиотеката.

— Пет минути — настоя Кам.

Лео погледна затворената врата с негодувание.

— *Махай се, Роан!*

Когато стъпките на зет му заглъхнаха, Лео погледна Катрин. Тя изглежда не можеше да спре да се извива и да трепери, нервите ѝ бяха опънати от възбуда. Като шепнеше тихо, той я хвана още по-здраво и разтърка гърба и хълбоците ѝ.

— Спокойно, скъпа. Позволете ми да ви подържа. — Постепенно неистовата нужда утихна и тя остана да лежи тихо в ръцете му, с притиснати бузи към неговите.

Лео стана и я вдигна полека, после я пренесе до леглото. Сложи полуголото тяло върху матрака. Докато седеше на ръба на леглото и търсеше опипом наоколо да се покрие с нещо, той потърси очилата ѝ. Намери ги в ъгъла на стаята и ѝ ги занесе.

Очилата изглеждаха почти негодни за носене, помисли си тя мрачно, докато изправяше телените им рамки и бършеше стъклата с края на завивката.

— Какво смятате да кажете на господин Роан? — попита тя с несигурен глас, слагайки си очилата.

— Още не знам. Но за следващите няколко дни, докато проклетият бал не премине, трябва да сложа някаква граница между нас. Защото отношенията ни явно стават прекалено пламенни, за да успеем да се справяме. След това, обаче, двамата с вас ще си поговорим. Без извъртания и лъжи.

— Защо? — промълви тя със сухи устни.

— Трябва да вземем някои решения.

— Какви решения? — Да не би да планираше да я уволни? Или да ѝ направи някакво неприлично предложение? — Може би трябва да напусна Хемпшир — каза тя с усилие.

Очите на Лео блеснаха опасно. Той обхвана главата ѝ с ръце, наведе се да прошепне нещо в ухото ѝ, което можеше да мине както за обещание, така и за заплаха.

— Където и да отидете, ще ви намеря!

След това отиде до вратата и спря, преди да излезе.

— Между другото — каза той, — когато направих онези рисунки, не съм бил справедлив към вас.

* * *

След като се изми и преоблече в чисти дрехи, Лео отиде в библиотеката. Кам го чакаше и изглеждаше не по-щастлив от него. Но дори така в него имаше някакво спокойствие, толерантност, която помогна за уталожване на Леовата раздразнителност. На тази земя нямаше човек, на когото Лео да вярва повече.

По времето, когато се бяха запознали, Лео не би избрал мъж като Кам Роан за Амелия. Това просто не беше прието. Кам беше циганин, а не можеше да се твърди, че циганският произход е предимство в английското общество. Но характерът на мъжа, неговото търпение, хумор и вродено благородство не можеха да се отрекат.

За сравнително кратко време Кам беше станал брат на Лео. Той го бе виждал в най-лошата му светлина и му бе предложил стабилна подкрепа, когато Лео се беше борил да се примири с живот, лишен от невинност или надежда. И по някакъв начин през изминалите няколко години Лео си беше възвърнал в известна степен и двете.

Изправен до прозореца, Кам го изгледа с пронизателен поглед.

Без да казва нищо, Лео отиде до масичката, наля си бренди и остави чашата да се стопли в ръката му. За своя изненада забеляза, че ръката му не е съвсем сигурна.

— Извикаха ме от конюшните — каза Кам, — и заварих сестрите ти притеснени, а прислужниците в истерия, защото си решил да се затвориш в спалнята с госпожица Маркс. Нямах право да се възползваш от жена, която работи за теб. Знаеш го.

— Преди да започнеш да ми четеш морал — каза Лео, — не забравяй, че ти съблазни Амелия преди да си се оженил за нея. Или съблазняването на невинно момиче е допустимо, стига то да не работи за теб?

В лешниковите очи на Кам проблесна раздразнение.

— Знаех, че ще се ожения за нея, когато го правех. Ти можеш ли да кажеш същото?

— Не съм спал с Маркс. Все още. — Лео се намръщи. — Но както е тръгнало, ще съм преспал с нея до края на седмицата. Не мога да се спра. — Той вдигна очи към небето. — Господи, накажи ме! — Когато стана очевидно, че няма да последва реакция от Всевишния, той отпи глътка от брендите. Точността се спусна надолу по гърлото му като огън.

— Мислиш, че ако спиш с нея — обади се Кам, — ще е грешка.

— Да, така мисля. — Лео отпи нова глътка.

— Понякога трябва да направиш грешка, за да избегнеш правенето на по-голяма грешка. — Кам се усмихна леко, когато видя опасното изражение на Лео. — Мислиш ли, че ще можеш да избягваш това вечно, *фрал*?

— Такъв беше планът. И се справях доста успешно напоследък.

— Ти си мъж в разцвета на силите си. И е съвсем естествено да искаш да имаш жена. Нещо повече, имаш титла, която да предаваш. И доколкото разбирам от аристокрация, главната ти отговорност е да създадеш и родиш наследници.

— Добри ми Боже, пак ли се върнахме към същото? — Като се намръщи, Лео пресуши брeндитo и остави чашата настрана. — Последното, което искам да правя, е да ставам баща.

Кам вдигна едната си вежда развеселен.

— Какво му е лошото на децата?

— Неприятни са. Месят се в разговорите. Плачат, когато не става на тяхното. Ако ми трябва такъв вид компания, имам си приятели.

Настанявайки се в един стол, Кам опъна дългите си крака и изгледа Лео с измамно безразличие.

— Ще трябва да направиш нещо по отношение на госпожица Маркс. Защото така не може да продължава. Дори за Хатауей това е... — Той се поколеба, търсейки дума.

— Непристойно — довърши Лео вместо него и закрачи напред-назад из стаята. Спря пред студената, тъмна камина, хвана полицата над нея и наведе глава. — Роан — произнесе той предпазливо. — Видя ме какъв бях след онова с Лора.

— Да. — Кам направи пауза. — Циганите щяха да кажат, че си мъж, който е оплаквал прекалено много, че си затворил душата на любимата си помежду земята и небето.

— Иначе щях да полудея.

— Любовта е вид лудост, нали? — попита Кам прозаично.

Лео се засмя безрадостно.

— За мен, безспорно.

Двамата замълчаха. По едно време Кам прошепна.

— Лора още ли е с теб, *фрал*?

— Не. — Лео се загледа в празната камина. — Приех, че е починала. Примирих се. Не мечтая вече за нея. Но си спомням как

беше, докато се опитвах да живея, а всъщност вътрешно бях мъртъв. Сега дори би било още по-лошо. Не мога да премина през същото отново.

— Явно мислиш, че имаш избор — каза Кам. — Само че е обратното. Любовта е тази, която те избира. Сянката се движи, когато слънцето заповяда.

— Обичам циганските поговорки — възхити се Лео. — А ти знаеш доста от тях.

Като се надигна от стола, Кам отиде до малката масичка и си наля бренди.

— Надявам се, че не те занимават мисли като например да я направиш своя метреса — подхвърли той небрежно. — Рътлидж ще ти източи кръвчицата и ще те направи на парчета, независимо че си му зет.

— Не, не бих направил това в никакъв случай. Да я взема за метреса би създадо повече проблеми, отколкото би разрешило.

— Ако не можеш да я оставиш на мира, не можеш да я задържиш като метреса и не се ожениш за нея, единствената опция е да я изпратиш надалече.

— Най-разумната опция — съгласи се Лео мрачно. — А също и тази, която най-малко искам.

— Показала ли е госпожица Маркс какво иска?

Лео поклати глава.

— Ужасява се да мисли за това. Защото, Господ да ѝ е на помощ, има вероятност да ме желае.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите два дни в дома на Хатауей кипеше такава дейност, че напомняше пчелен кошер. Бяха донесени огромни количества храна и цветя, мебелите бяха временно складирани, вратите — откачени от пантите, килимите навити на рула и изправени в ъглите, а подовете намазани и излъскани.

На бала щяха да присъстват гости от Хемпшир и околните окръзи, както и издигнати семейства от Лондон. За раздражение на Лео поканите за бала бяха приети с въодушевление от множеството благородници с дъщери на възраст за женене. И като господар на имението негово задължение беше да се държи като домакин и да танцува с колкото е възможно повече жени.

— Това е най-лошото нещо, което някога си ми причинявала — каза той на Амелия.

— О, съвсем не, сигурна съм, че съм ти причинявала и по-лоши неща.

Лео се замисли, прехвърляйки в съзнанието си дълъг списък от обиди.

— Няма значение, права си. Но за да съм ясен... приемам това само за да ти угодя.

— Да, знам. Наистина се надявам да го направиш и да намериш някоя, за която да се ожениш, така че да имаш наследник, преди Ванеса Дарвин и майка ѝ да сложат ръка на дома ни.

Той изгледа сестра си с присвити очи.

— Човек може да си помисли, че къщата означава за теб повече от бъдещото ми щастие.

— Съвсем не. Бъдещото ти щастие означава за мен най-малкото колкото къщата.

— Благодаря — отвърна той сухо.

— Но кой знае защо вярвам, че ще си по-щастлив, когато се влюбиш и се ожениш.

— Ако някога се влюбя в някоя — тросна й се той, — със сигурност няма да съсипя това като се ожения за нея.

Рано вечерта гостите започнаха да прииждат. Жените бяха в коприна или тафта, красиви брошки, блестящи огърлици, с облечени в бели ръкавици ръце. Много женски китки бяха украсени с подходящи гривни по новата мода.

Джентълмените, напротив, бяха облечени със строга простота в черни сака и подходящи немачкаеми панталони, което правеше естествените движения далеч по-лесни, отколкото стегнатите облекла от близкото минало.

През стаите, украсени с цветя, се носеше музика. Масите бяха покрити със златист сатен, който почти скърцаше под пирамидите от плодове, плата със сирене, печени зеленчуци, сладки хлябове, пудинги, джолани, пушена риба и печени птици. Слугите се движеха безшумно, носеха цигари и ликьор на мъжете в библиотеката, или вино и шампанско в салоните за игра на карти.

Стаята за рисуване беше препълнена с тълпи хора — някои стояха покрай стените, други танцуваха. Лео трябваше да признае, че има неестествено голям брой привлекателни млади жени в момента. Всички те изглеждаха приятни, нормални и със свежи лица. Всички те изглеждаха еднакви. Но той продължи да танцува с колкото се може повече от тях, без да забравя останалите без кавалери дами и дори настоя пред една-две вдовици да направят по един кръг с него.

Но през цялото това време търсеше да зърне Катрин Маркс.

Тя носеше рокля в лавандулов цвят, същата, която беше облякла на сватбата на Попи. Косата й беше прибрана в гладък, стегнат кок на тила. Тя гледаше Биатрикс, докато стоеше дискретно в дъното.

Лео я беше виждал да прави същото безброй пъти преди, да стои тихо сред вдовиците и придружителките, докато малко по-млади от нея момичета флиртуват, смеят се и танцуват. Беше нелепо да не забелязват Катрин. Тя бе като всяка друга жена тук, по дяволите!

Катрин сякаш усети погледа му. Обърна се и впери очи в нето, сякаш не можеше да ги откъсне.

Но тогава до нея се приближи една вдовица и привлече вниманието й, питайки я нещо, и тя се обърна към досадницата.

В този момент Амелия се изправи до Лео и го дръпна за ръкава.

— Имаме проблем — рече тя сковано.

Лео я погледна разтревожено и видя фалшивата усмивка, в случай че някой ги гледаше.

— Изпитвам отчаяна нужда от нещо интересно тази вечер — каза той. — Какво има?

— Госпожица Дарвин и графиня Рамзи са тук.

Лицето на Лео стана объркано.

— Тук? Сега?

— Кам, Уин и Мерипен разговарят с тях в приемната.

— Кой, по дяволите, ги е поканил?

— Никой. Уговорили са се със семейство Ълстър да ги доведат като гости. И сега не можем да ги върнем.

— Защо не? Не са желани.

— Колкото и да е неприлично, че са дошли без покана, няма да е добре за нас да ги изгоним. Бихме изглеждали прекалено груби, или най-малкото това не би било проява на добри маниери.

— Прекалено често — произнесе на глас мисълта си Лео — добрите маниери са в пълен разрез с онова, което искам да направя.

— Знам добре какво чувстваш.

Те размениха мрачни усмивки.

— Какво, според теб, искат? — попита Амелия.

— Да разберем. — Лео ѝ подаде ръката си и я изведе от стаята, след което двамата се насочиха към приемната.

Бяха съпроводени от не един любопитен поглед, когато се присъединиха към останалите от семейство Хатауей, които говореха с две жени, облечени в разкошни бални рокли.

По-възрастната, явно графиня Рамзи, беше жена с обикновен външен вид, малко закръглена, ни хубава, ни грозна. По-младата, госпожица Ванеса Дарвин, беше очарователна красавица, висока, с елегантна фигура и пищен бюст, целият грижливо изложен на показ в синьо-зелена рокля, украсена с паунови пера. Черната ѝ като ноц коса бе подредена в перфектни, вдигнати нагоре къдрици. Устата ѝ беше малка и пълна, с цвета на зряла слива, а очите ѝ бяха горещи, тъмни и засенени от гъсти мигли.

Всичко във Ванеса Дарвин говореше за сексуална увереност, срещу която Лео определено никога не би устоял, само дето в това момиче тя беше прекалено на показ. По всяка вероятност, защото е

очаквала той да падне в краката ѝ и да започне да диша задъхано като пудел с астма.

Хванал Амелия под ръка, той се приближи към двете жени. Бяха представени и той се поклони с безукорна любезност.

— Добре дошли в къщата „Рамзи“, госпожо. И вие, мис Дарвин. Каква приятна изненада.

Графинята се усмихна широко.

— Надявам се неочакваното ни пристигане да не ви причинява неудобство, господине. Но когато лорд и лейди Ълстър ни казаха, че давате бал — първият в къщата след възстановяването ѝ, си помислихме, че със сигурност не бихте имали нищо против компанията на най-близките си роднини.

— Роднини? — объркано попита Амелия. Родството между Хатауей и Дарвин беше толкова далечно, че се затрудни да изрече думата.

Графиня Рамзи продължи да се усмихва.

— Братовчеди сме, нали така? А когато бедният ми съпруг се спомина, Господ да даде мир на душата му, намерихме утеха, разбирайки, че имението ще премине в такива способни и надарени ръце като вашите. Въпреки че... — Погледът ѝ се отмести към Кам и Мерипен. — Не сме очаквали такова колоритно разнообразие от сватове, каквото явно сте събрали.

Схващайки напълно неприкритата отпратка към факта, че Кам и Мерипен са наполовина цигани, Амелия се намръщи.

— Вижте...

— Колко е освежаващо — прекъсна я Лео, опитвайки се да се сдържи да не избухне, — да си поговориш най-после с някой, без прекъсването на адвокати.

— Съгласна съм, господине — отвърна графиня Рамзи. — Адвокатите направиха така, че ситуацията около имението да изглежда доста сложна, нали? Но ние сме само жени и затова много от онова, което обясняват, влиза през едното и излиза през другото ухо. Не е ли така, Ванеса?

— Да, мамо — дойде престорено скромният отговор.

Розовите бузи на графинята се разтегнаха отново в усмивка. Погледът ѝ се плъзна по цялата група.

— Единственото, което има значение, е семейната привързаност.

— Това означава ли, че сте решили да не ни отнемате къщата? — попита без заобикалки Амелия.

Кам сложи ръка на кръста на съпругата си и я стисна предупредително.

Слисана, графиня Рамзи погледна Амелия с широко отворени очи.

— Боже мили. Изобщо не съм способна да обсъждам юридически проблеми — горкият ми мозък направо се разпада, когато се опитвам.

— Само че — каза Ванеса Дарвин с копринено гласче, — доколкото разбрахме, има вероятност да не наследим къщата „Рамзи“, ако лорд Рамзи се ожени и му се роди наследник в рамките на една година. — Погледът ѝ се плъзна дръзко по Лео от главата до петите. — А той изглежда доста надарен, за да го направи.

Лео изви вежда, развеселен от неприкрития намек в думата „надарен“.

Кам се намеси, преди Амелия да съсипе с отговора си всичко.

— Госпожо, нуждаете ли се от подслон по време на престоя си в Хемпшир?

— Благодаря ви за загрижеността — отвърна Ванеса Дарвин, — но се настанихме в резиденцията на лорд и лейди Ълстър.

— Но с удоволствие ще приемем нещо освежаващо — с усмивка отвърна графинята. — Мисля, че една чаша шампанско ще ми се отрази отлично.

— Разбира се — кимна Лео. — Ще разрешите ли да ви придружа до масите с напитки?

— Колко прелестно — усмихна се широко графинята. — Благодаря ви, господине. — Тя направи крачка, за да приеме протегнатата му ръка, а Ванеса мина от другата страна. Извиквайки очарователна усмивка върху устните си, Лео ги отведе.

— Какви ужасни хора — каза мрачно Амелия. — Сигурно са дошли да инспектират къщата. И ще монополизират Лео за цялата вечер, при положение че той би трябвало да разговаря и да танцува с добри партии млади жени.

— Госпожица Дарвин е добра партия — каза Уин с притеснен вид.

— Боже, Уин! Според теб са дошли тук, за да може мис Дарвин да се срещне с Лео? Искаш да кажеш, че може да му е хвърлила око?

— Би имало изгода за двете страни, ако те се оженят — каза Уин. — Мис Дарвин ще стане лейди Рамзи и ще придобие цялото имение, вместо само земята, дадена под аренда. И всички ние можем да продължим да живеем тук, независимо дали на Лео му се родят деца, или не.

— Мисълта да имаме снаха като мис Дарвин с непоносима.

— Не бива да съдим по външността ѝ — каза Уин. — Може да е приятна вътрешно.

— Съмнявам се — каза Амелия. — Жени, които изглеждат по този начин, няма как да са приятни вътрешно. — Забелязвайки, че Кам и Мерипен си говорят на цигански, тя попита съпруга си: — За какво си говорите?

— По роклята ѝ имаше паунови пера — отбеляза Кам със същия тон, с който можеше да каже: „По роклята ѝ има отровни паяци“.

— Това е много дързък ефект. — Амелия го погледна въпросително. — Не харесваш паунови пера?

— За циганите — каза сериозно Мерипен — пауновото перо е дяволска поличба.

— А по нея имаше *дузина* — добави Кам.

Те проследиха с очи как Лео се отдалечава с Ванеса Дарвин сякаш вървеше право към яма, пълна с пепелянки.

* * *

Лео съпроводи Ванеса Дарвин до стаята за рисуване, докато графиня Рамзи остана до масите с напитки с лорд и лейди Ълстър. След няколко минутен разговор с Ванеса беше ясно, че тя е достатъчно интелигентна млада жена, обичаща да флиртува. Лео бе познавал и спал с жени като Ванеса преди. Тя не предизвика голям интерес у него. Но може би беше полезно семейство Хатауей да се запознаят с нея и майка ѝ, макар и само за да научат плановете им.

Бъбрейки нехайно, Ванеса сподели с него колко ужасно и тъпо е било да прекара цяла година в траур, след като баща ѝ починал, и с

какво нетърпение очаква да прекара най-последен сезон в Лондон следващата година.

— Колко очарователна е тази къща! — възкликна тя. — Спомням си, че съм идвала веднъж, когато баща ми носеше титлата. Тогава тя представляваше една съборетина, а градините пустееха. Сега е истинско бижу!

— Благодарение на господин Роан и на Мерипен — каза Лео. — Трансформацията е резултат на техните усилия.

Ванеса изглеждаше озадачена.

— Виж ти. Човек никога не би предположил. Племето им не се слави с трудолюбие и прилежност.

— Циганите всъщност са много трудолюбиви. Само дето са номади, което им пречи да поддържат стопанства.

— Но, както изглежда, вашите зетъове не са номади.

— Намериха достатъчно добри причини да останат в Хемпшир.

Ванеса сви рамене.

— Дават вид на джентълмени, което, предполагам, е всичко, което човек може да иска.

Лео бе раздразнен от презрителния й тон.

— И двамата са свързани с благородничеството, всъщност, тъй като са наполовина роми. Мерипен ще наследи един ден графска титла.

— Чух нещо за това. Но... на ирландски благородник — каза тя с леко отвращение.

— Смятате ирландците за по-низши? — попита Лео лениво.

— А вие не ги ли смятате?

— Да, винаги ми се струва толкова глупаво, когато хората отказват да бъдат англичани.

Или Ванеса реши да игнорира коментара, или го пропусна покрай ушите си. Тя възкликна въодушевено, когато стигнаха до салона с неговите блестящи прозорци, боядисани в кремаво стени и високия таван.

— Колко красиво. Сигурна съм, че би ми било приятно да живея тук.

— Както отбелязахте по-рано — подчерта Лео, — може да нямате този шанс. Остава ми още една година да се оженя и да стана баща.

— Имате репутация на заклет ерген, което оставя известни съмнения, че ще постигнете последното. — Провокативен блясък се появи в тъмните ѝ очи. — В което — сигурна съм — сте много добър.

— Не бих предявил подобни претенции — любезно каза Лео.

— И не е нужно, лорде. Твърдението често е било правено във ваша полза. Ще го отречете ли?

Това бе въпрос, който човек не очаква да чуе от една благовъзпитана госпожица при първа среща. Лео разбра, че от него се очакваше да е впечатлен от дързостта ѝ. Само че след безчет подобни разговори в салоните на Лондон той вече не ги намираше за толкова интригуващи.

В Лондон малко искреност бе далеч по-шокираща от дързостта.

— Не бих твърдял, че съм съвършен в спалнята — каза той. — Само компетентен. А жените обикновено не правят разлика.

Ванеса се изкикоти.

— А кое е това, което прави един мъж съвършен в леглото, лорде?

Лео я погледна, без да се усмихне.

— Любовта, разбира се. Без нея цялата работа е само въпрос на техника.

Тя изглеждаше объркана, но флиртуващото изражение бързо се върна на лицето ѝ.

— О, как пък не, любовта е нещо нетрайно. Може да съм млада, но не съм наивна.

— Така разбрах и аз — каза той. — Бихте ли танцували с мен, мис Дарвин?

— Зависи, лорде.

— От какво?

— От това дали сте компетентен, или съвършен в това.

— Туш — каза Лео и се усмихна пряко волята си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Преди Амелия да ѝ каже за неочакваното пристигане на графиня Рамзи и Ванеса Дарвин, Катрин беше изпълнена с любопитство.

Последвано скоро след това от потиснатост.

Застанали до една от стените в салона, тя и Биатрикс гледаха как Лео танцува с мис Дарвин.

Двамата бяха поразителна двойка, Леовата мрачна красота, балансирана от жизнерадостното излъчване на мис Дарвин. Лео беше отличен танцьор, макар и по-скоро атлетичен, отколкото грациозен, когато водеше партньорката си из залата. А полите на синьо-зелената рокля на госпожица Дарвин се въртяха както подобава, една гънка от полите ѝ от време на време се увиваше около краката му от стъпките на валса.

Госпожица Дарвин беше доста красива, с блестящи тъмни очи и гъста гарвановочерна коса. Тя прошепна нещо, което предизвика усмивка у Лео. Изглеждаше очарован от нея. Напълно очарован.

Катрин имаше странно чувство в стомаха си, докато ги гледаше. Биатрикс застана до нея и я докосна за миг по гърба, сякаш да я утеши. Обичайните им роли сякаш се бяха сменили и вместо Катрин да е разумната, по-възрастна компаньонка, тя бе станала тази, която се нуждае от успокоение и упътване.

Опита се да изглежда безразлична.

— Колко привлекателна е мис Дарвин — направи коментар тя.

— Предполагам — каза неопределено Биатрикс.

— Всъщност — добави Катрин с мрачен тон, — тя е пленителна.

Биатрикс погледна Лео и мис Дарвин със замислени сини очи, когато те извършиха едно перфектно завъртане.

— Не бих казала „пленителна“...

— Не виждам и един недостатък.

— Аз виждам. Лактите ѝ са валчести.

Като присви очи зад очилата, Катрин си помисли, че може би Биатрикс е права. Май наистина бяха малко *валчести*.

— Вярно е — каза тя, чувствайки се малко по-добре. — Освен това вратът ѝ не е ли прекалено дълъг?

— Същински жираф — кимна Биатрикс.

Катрин се протегна да види изражението на Лео, питайки се дали е забелязал ненормално дългия врат на мис Дарвин. Не изглеждаше да го е направил.

— Брат ви изглежда погълнат от нея — прошепна тя.

— Сигурна съм, че е просто любезен.

— Той никога не е любезен.

— Любезен е, когато иска нещо — каза Биатрикс.

Това само накара Катрин да изпадне в още по-мрачно настроение. Защото въпросът какво може да иска Лео от тъмнокосата красавица нямаше приятен отговор.

Един млад джентълмен дойде и покани Биатрикс на танц и Катрин даде разрешението си. След което с въздишка се облегна на стената отзад и мислите ѝ се зареяха.

Балът имаше неописуем успех. Всички прекарваха приятно, музиката беше възхитителна, храната вкусна, вечерта нито топла, нито прекалено студена.

А Катрин беше отчаяна.

Само че тя нямаше да си позволи да се разпадне като суха кифла. Като се насили да извика приятно изражение на лицето си, тя се обърна и заговори две възрастни жени, които стояха до нея. Последва оживена дискусия за достойнствата на различните видове бодове при бродирането с вълнени конци. Опитвайки се да слуша вежливо, Катрин стоеше сплела пръстите на облечените си в ръкавици ръце.

— Госпожице Маркс.

Тя се обърна към познатия мъжки глас.

Беше Лео, спиращ дъха в официално вечерно облекло в черно и бяло, сините му очи блестяха дяволито.

— Ще ми окажете ли честта? — попита той, посочвайки към носещите се вихрено по дансинга двойки. Канеше я на танц. Както беше обещал.

Катрин пребледня, когато усети многобройните погледи, вперени в тях. Едно беше домакинът на вечерта да размени няколко кратки фрази с гувърнантката на сестрите си, но съвсем друго — да я покани да танцуват. Той го знаеше и не даваше пукната пара.

— Махайте се — изсъска тя гневно, но сърцето ѝ биеше лудо.

Лека усмивка докосна устните му.

— Не мога. Всички гледат. Да не би да се каните да ме отрежете публично?

Не можеше да го унижи по този начин. Беше нарушение на етикета да откажеш на мъж покана за танц, ако това би могло да бъде изтълкувано като отказ да танцуваш лично с него. И все пак да бъде фокусът на внимание... да развърже езиците... това противоречеше на всеки инстинкт за самосъхранение.

— О, защо го правите? — прошепна тя отново, отчаяна и разярена... и все пак някъде дълбоко в себе си усещаше тръпка на удоволствие.

— Защото искам — каза той и усмивката му се разшири. — Както и вие.

Беше непростимо арогантен.

Но също така беше прав.

Коего я караше да изглежда като *идиот*. Ако кажеше „да“, заслужаваше онова, което щеше да ѝ се случи след това.

— Да. — Тя прехапа устни, пое ръката му и го остави да я поведе към центъра на стаята.

— Можете да опитате да се усмихнете — предложи Лео. — Изглеждате като затворник, когото водят към бесилото.

— Чувствам се по-скоро като отиваща към гилотината — каза тя.

— Това е само един танц, Маркс.

— Би трябвало да танцувате с госпожица Дарвин отново — каза тя, примигвайки незабелязано, когато чу сърдитата нотка в собствения си глас.

Лео се засмя тихо.

— Веднъж беше достатъчно. Нямам желание да повтарям този експеримент.

Катрин се опита без успех да потисне тръпката на удоволствие, която премина през нея.

— Не си ли допадате?

— О, допаднахме си чудесно, доколкото не се отклонихме от най-важната тема.

— Имението?

— Не, от нея.

— Сигурна съм, че със съзряването госпожица Дарвин ще започне да се занимава по-малко със себе си.

— Може би. Не ме интересува.

Лео я взе в ръцете си, хватката му беше твърда и подкрепяща, и необяснимо правилна. А вечерта, която изглеждаше толкова ужасна само преди миг, стана толкова чудесна, че Катрин усети, че ѝ се завива свят.

Той я държеше, дясната му ръка точно зад рамото ѝ, лявата уловила нейната. Дори през ръкавиците тя усети трепета от контакта.

Танцът започна.

Във валса мъжът имаше пълен контрол над правилното темпо, крачката, последователността от стъпки. И Лео не остави на Катрин никаква възможност да се спъне. Беше лесно да го следва, да изпълнява всяко движение. Имаше моменти, в които те изглеждаха почти сякаш се реят, преди да се понесат в поредна серия от завъртания. Музиката беше като болка от копнеж, която може да се чуе. Катрин мълчеше, страхуваше се да не наруши магията, съсредоточавайки се единствено върху сините очи над нейните. И за първи път в живота си тя бе напълно щастлива.

Танцът продължи три минути, може би четири. Катрин се опита да събере всяка секунда и да я съхрани в паметта си, така че в бъдеще да може да затвори очи и да си припомни всичко. Когато валсът завърши на една сладка, висока нота, тя изведнъж осъзна, че е затаила дъх, надявайки се чудото да продължи поне още мъничко.

Лео се поклони и ѝ предложи ръката си.

— Благодаря ви, господине. Беше приятно.

— Бихте ли искали да танцувате отново?

— Боя се, че не. Би било скандално. Все пак не съм гостенка.

— Вие сте част от семейството — каза Лео.

— Много сте мил, лорде, но знаете, че това не е истина. Аз съм гувернантка, на която се плаща, което означава...

Тя млъкна, когато осъзна, че един мъж я гледа втренчено. Обърна се в неговата посока и видя лицето, което я преследваше в нощните ѝ кошмари.

Една фигура от миналото, което бе успяла да избягва толкова дълго, изтръгна цялото ѝ хладнокръвие и я изпрати на върха на паниката. Единствено това, че се опираше в ръката на Лео я предпази

да не се превие на две, сякаш са я ритнали в стомаха. Тя се опита да поеме дъх, но успя само да изхрипти.

— Маркс? — Лео спря и я обърна към себе си, вглеждайки се разтревожено в пребледнялото ѝ лице. — Какво има?

— Лек пристъп на истерия — успя да произнесе тя. — Сигурно съм се изтощила от танца.

— Позволете ми да ви помогна да седнете на стола...

— Не.

Мъжът продължаваше да я гледа втренчено, по лицето му пролича, че я е познал. Тя трябваше да се махне, преди да се е приближил. Преглътна с усилие сълзите, които напиреха в очите и гърлото ѝ.

Ноцта, която можеше да е най-щастливата в живота на Катрин, внезапно се превърна в най-лошата.

Всичко свърши, помисли си тя с горчива тъга. Животът ѝ с Хатауей беше приключил. Искаше ѝ се да умре.

— Какво мога да направя? — попита тихо Лео.

— Моля ви, бихте ли отишли да видите Биатрикс... кажете ѝ...

Тя не можа да довърши. Като клатеше глава невиждащо, излезе от салона бързо.

* * *

Изтощение от танци, как ли пък не, помисли си Лео мрачно. Това беше жена, която бе пренесла купчина камъни, така че той да се изкатери по тях и да се измъкне от онази яма. Каквото и да я беше разстроило, то нямаше нищо общо с пристъп на истерия. Оглеждайки стаята с присвити очи, Лео видя, че тълпата е странно притихнала.

Гай, лорд Латимър, гледаше Катрин Маркс също така напрегнато, както Лео. И когато тя излезе от салона, Латимър също започна да си проправя път към отворената врата.

Лео се намръщи, изпита раздражение и си помисли, че следващият път, когато семейството планира бал или соаре, той лично ще провери списъка с гостите. Ако знаеше, че Латимър ще бъде поканен, щеше да задраска името му с най-тъмното мастило.

Латимър, около четирийсетгодишен, беше стигнал до онзи етап в живота, в който един мъж не може да бъде наричан повече женкар, което предполагаше известна младежка незрялост, а развратник, което носеше вкус на непристойност.

Като следващ по линията за получаване на благородническа титла, Латимър нямаше с какво да се занимава, освен да чака баща му да умре. Междувременно той се беше отдал на разврат и перверзии. Очакваше другите да разчистват бъркотиите му и не го интересуваше нищо друго спокойно, освен неговото. Мястото, където в гърдите му трябваше да се намира сърце, сигурно беше празно като вътрешност на тиква. Той беше хитър, умен и пресметлив, и всички тези качества бяха в служба на собствените му безкрайни нужди.

А Лео, в дълбините на отчаянието и скръбта си по Лора Дилард, се беше опитал всячески да му подражава.

Спомняйки си авантюрите, в които бе участвал с Латимър и неговия кръг от разгулни аристократи, Лео се почувства омърсен. След връщането си от Франция той старателно се бе опитвал да избягва Латимър. Само че семейството на Латимър беше от съседния окръг Уилтшир и не беше възможно да го избягва вечно.

Когато видя, че Биатрикс се връща от танца, Лео се озова до нея с няколко нетърпеливи крачки и я хвана за ръката.

— Повече никакви танци, Биа — прошепна той в ухото ѝ. — Маркс не е в състояние да внимава за теб.

— И защо?

— Смятам да разбера. Междувременно, не си създавай неприятности.

— Какво трябва да правя?

— Не знам. Иди до масите с храна и напитки и хапни нещо.

— Не съм гладна. — Биатрикс изпусна една въздишка. — Но предполагам, че не е нужно да си гладен, за да ядеш.

— Добро момиче — промърмори той и бързо излезе от салона.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Спри! Спри веднага, ти казвам!

Катрин игнорира виковете, като държеше главата си наведена, докато бързаше по коридора към стълбището за слугите. Потъваше от срам и страх. Но беше също така бясна, докато си мислеше колко чудовищно нечестно е този мъж да продължава да съсипва живота ѝ отново и отново. Винаги бе знаела, че един ден това ще се случи, че макар Латимър и Хатауей да се движеха в различни кръгове, те неминуемо ще се срещнат. Но си струваше риска да бъде с Хатауей, да почувства, макар и за малко, че е била част от семейство.

Латимър я стисна за ръката болезнено. Катрин се извъртя да го погледне, цялото ѝ тяло трепереше.

Изненада я колко много е остарял, чертите му бяха съсухрени от разгулния живот. Беше натезал, закръглен около кръста, а червеникавата му коса беше оредяла. И най-поразителното, лицето му бе придобило вид на закоравял сладострастник.

— Не ви познавам — каза тя студено. — Вие сте натрапник.

Латимър не пусна ръката ѝ. Лакомият му поглед я накара да се почувства омърсена и болна.

— Никога не ти простих. Години наред те търсих. Отиде при друг сводник, нали? — Той облиза с език устни и челюстта му се задвижи, сякаш се приготвяше да я разкопчае и да я глътне цяла. — Искан да съм ти първият. Платих цяло състояние за това.

Катрин си пое дъх трепереца.

— Пуснете ме веднага, иначе ще...

— Какво правиш тук, облечена като стара мома?

Тя се извърна от него, борейки се със сълзите.

— Работя в семейство Хатауей. Назначи ме лорд Рамзи.

— Това вече мога да повярвам. Кажете ми, какви услуги предлагаш на лорд Рамзи.

— Махнете се от мен. — Гласът ѝ беше нисък и напрегнат.

— Не и докато си жива. — Латимър дръпна скованото ѝ тяло към себе си, алкохолният му дъх обля лицето ѝ. — Отмъщението — каза той тихо — е характерно за презрения и дребнав характер. Ето защо му се наслаждавам толкова много.

— За какво искате да си отмъщавате? — попита Катрин, презирайки го до дън душа. — Не сте загубили нищо заради мен. С изключение, може би, на малко гордост, нещо, което лесно можете да си позволите.

Латимър се усмихна.

— Точно тук грешиш. Гордостта е всичко, което имам. Всъщност, доста съм чувствителен на тази тема. И няма да се задоволя, докато не си я върна с лихвите. Осем години сложна лихва е немалка сума, какво ще кажеш?

Катрин го изглежда хладно. Последния път, когато го бе видяла, беше петнайсетгодишно момиче без средства и нямаше кой да я защитава. Но Латимър нямаше представа, че Хари Рътлидж ѝ е брат. Нито му хрумваше, че може да има и други мъже, които ще посмеят да застанат между него и онова, което иска.

— Отвратителен развратник — каза тя. — Предполагам, че единственият начин, по който можете да имате някоя жена, е да я купите. Само че аз не се продавам.

— Но някога се продаваше, нали? — попита Латимър лениво. — Беше скъпо парче, но ме увериха, че си заслужаваш. Очевидно не си девствена, бидейки на служба при Рамзи, но все пак искам да изпробвам онова, за което платих.

— Нищо не ви дължа! Оставете ме.

Латимър я изненада като се усмихна, лицето му омекна.

— Хайде, стори ми зло. Не съм чак толкова лош тип. Мога да бъда щедър. Колко ти плаща Рамзи? Аз ще платя тройно. Няма да е трудно да споделяш леглото ми. Знам нещичко за това как да направя доволна една жена.

— Сигурна съм, че знаете страшно много неща за това как да направите себе си доволен — каза тя, като се гърчеше в хватката му. — *Пуснете ме!*

— Недей да се дърпаш, не ме карай да те нараня.

Двамата бяха толкова увлечени в спора, че никой не забеляза приближаването на трети човек.

— Латимър. — Гласът на Лео проряза въздуха като стоманено острие. — Ако някой ще задява слугините ми, Латимър, това ще съм аз. И определено нямам нужда от помощта ти.

За безкрайно облекчение на Катрин бруталната хватка около ръката ѝ се разхлаби. Тя се дръпна назад с такава скорост, че едва не залитна. Но Лео отиде бързо при нея и сложи ръка на рамото ѝ, за да я спре веднага. Нежната му хватка на човек, който се грижи да не нарани другия, бе в пълен контраст с тази на Латимър.

— Добре ли сте? — попита той.

Катрин кимна, след това вдигна очи към него с нещастен вид. Доколко беше близък с лорд Латимър? Мили боже, възможно ли беше да са приятели? И ако бяха... съществуваше ли вероятност Лео да ѝ причини същото, което Латимър ѝ бе причинил преди много години?

— Оставете ни — прошепна Лео и свали ръка от рамото ѝ.

Катрин погледна Латимър, потръпвайки от погнуса и побягна, докато животът ѝ се разпадаше.

* * *

Лео я изпрати с поглед, потискайки импулса да я последва. Щеше да отиде при нея по-късно и да се опита да успокои или излекува нанесените ѝ рани. А те бяха значителни — беше го видял в очите ѝ.

Той се обърна към Латимър, изпитваше непреодолимо желание да го заколи на място. Вместо това обаче го изгледа с непроницаемо лице.

— Нямах представа, че си поканен — каза той, — иначе щях да посъветвам слугите да се скрият. Наистина, Латимър, трябва ли да се нахвърляш на жени, които не те искат, при наличие на достатъчно други, които можеш да имаш?

— Откога е твоя?

— Ако питаш откога мис Маркс е назначена, тя е със семейството от непълни три години.

— Няма нужда да се преструваш, че е прислужница — каза Латимър. — Умно момче, да назначи метресата си в семейството за свое собствено удобство. Искам да отида при нея. Само за една нощ.

Лео едва се сдържаше.

— Откъде, за бога, ти хрумна идеята, че тя ми е метреса?

— *Тя е момичето*, Рамзи. Онази, за която ти разправях! Не си ли спомняш?

— Не — отвърна рязко Лео.

— Бяхме се напили тогава — призна Латимър. — Но си помислих, че си обърнал внимание.

— Дори когато си най-трезв, Латимър, говориш несвързано. Защо да обърщам внимание на нещо, което казваш, когато си пиян? И какво, по дяволите, имаш предвид с това „тя е момичето“?

— Купих я от моята стара мадам. Спечелих я в нещо като частен търг. Тя беше най-очарователното нещо, което някога съм виждал, на не повече от петнайсет, с такива златни къдрици и забележителни очи. Мадам ме увери, че момичето е абсолютно недокоснато, но са му обяснени всички начини, по които да задоволява един мъж. Платих цяло състояние да ме обслужва в продължение на година, с опцията да удължа споразумението, ако желая.

— Колко удобно — каза Лео и присви очи. — Предполагам, че така и не си си дал труда да попиташ момичето дали то желае споразумението?

— Нямаше нужда. Споразумението беше изцяло в нейна полза. Имала е късмет, че се е родила красива, така или иначе щеше да се научи как да се възползва от красотата си. Освен това, всички са проститутки, не е ли така? Всичко е въпрос на обстоятелства и цена. — Латимър направи пауза, усмихвайки се въпросително. — Нищо ли не ти е казала?

Лео игнорира въпроса.

— Какво се случи?

— Доставиха ми Катрин вкъщи, но преди да съм опитал стоката, някакъв мъж нахлу вътре и я взе. Буквално я отвлече. Един от слугите ми се опита да го спре и получи куршум в крака за наказание. По времето, когато осъзнах какво става, онзи вече я бе извел през външната врата. Мога само да предполагам, че е изгубил частния търг и е решил да вземе каквото е искал насила. След това Катрин изчезна. Търсих я осем години. — Латимър се изсмя. — И се оказа, че сега е твоя. Не знам дали да се изненадвам, всъщност. Ти винаги си бил хитър негодник. Как успя да се сдобиеш с нея?

Лео мълча известно време. Гърдите му се изпълниха с болка заради Катрин. Петнайсетгодишна. Предадена от тези, които би трябвало да я закрилят. Продадена на мъж без морал и милост. Мисълта за това какво Латимър би могъл да стори на Катрин направо го разболяваше. Извратеността на Латимър не би се спряла до физическото насилие — той би съсипал душата ѝ. Нищо чудно, че Катрин не можеше да вярва на никого. Това бе единствената рационална реакция на непоносими обстоятелства.

Като насочи студен поглед в Латимър, Лео си помисли, че ако не беше толкова цивилизован, щеше да убие този мерзавец на място. Само че би трябвало да се погрижи да го държи далеч от Катрин и да прави каквото е нужно, за да ѝ осигури безопасност.

— Тя не принадлежи на никого — с усилие произнесе Лео.

— Хубаво. Тогава ще...

— Обаче е под моята протекция.

Латимър развеселен повдигна вежда.

— И какви изводи трябва да си направя от това?

Лео изглеждаше дяволски сериозен.

— Че няма да се приближаваш до нея. Че тя не трябва да понася звука на гласа ти, нито обидата от присъствието ти.

— Боя се, че не мога да се съглася с теб.

— Боя се, че ще трябва.

Последва дрезгав смях.

— Сигурно не ме заплашваш.

Лео се усмихна студено.

— Макар винаги да съм се опитвал да игнорирам пиянското ти бръщолевене, Латимър, няколко неща са се запечатали в паметта ми. Някои от твоите признания за изневери биха направили повече от един-двама души нещастни. Знам достатъчно твои тайни, за да те вкарам в затвора „Мършълси“. И ако това не е достатъчно, с охота ще те цапардосам по главата с нещо тежко и тъпо. Всъщност, тази идея доста ме ентусиазира. — Виждайки удивлението в очите му, Лео се усмихна безрадостно. — Забелязвам, че схващаш, че съм искрен. Това е добре. Може да спести и на двама ни някои неудобства. — Той спря, за да придаде на следващото изречение по-голяма тежест. — А сега ще отида да инструктирам моите слуги да те придружат на излизане от къщата. Не си желан тук.

Лицето на Латимър се оживи.

— Ще съжаляваш, че ме превръщаш в свой враг, Рамзи.

— Не толкова, колкото съжалявам, че някога си ми бил приятел.

* * *

— Какво й стана на Катрин? — обърна се Амелия към Лео, когато той се върна в салона за танци. — Защо си тръгна така внезапно?

— Лорд Латимър я заговори — каза той кратко.

Амелия поклати глава объркано.

— Този отвратителен козел... как си позволява?

— Винаги го прави. Той е оскърбление за всяка изискана компания и всеки еталон за благоприличие. По-добрият въпрос би бил защо сме го поканили.

— Не сме го канили, поканихме родителите му. Явно е дошъл вместо тях. — Тя му хвърли обвинителен поглед. — Някога бяхте приятели.

— Нека приемем отсега нататък, че всеки мой стар познат е или развратник, или престъпник и трябва да бъде държан далеч от имението и семейството ми.

— Лорд Латимър нарани ли Катрин? — попита загрижено Амелия.

— Не физически. Но искам някоя от вас да отиде да я види. Предполагам, че е в стаята си. Ще се погрижиш, нали?

— Разбира се.

— Не задавай въпроси. Само се увери, че е добре.

Половин час по-късно Уин отиде при Лео с информация, че Катрин отказва да каже каквото и да било, освен това, че иска да си почива.

Това може би беше най-доброто, помисли си Лео. Макар да му се искаше да се качи при нея и да я успокои, по-добре щеше да я остави да поспи.

На сутринта щяха да разберат всичко.

* * *

Лео се събуди в девет часа и отиде до стаята на Катрин. Тя бе още затворена и отвътре не се чуваше нищо. Той едва се сдържа да не я отвори и да я събуди. Обаче тя се нуждаеше от почивка... особено като се имаше предвид онова, за което щеше да говори с нея по-късно.

Когато слезе по стъпалата на долния етаж, имаше чувството, че всички, включително прислугата, са сомнамбули. Балът беше свършил чак в четири след полунощ, но дори тогава някои от гостите нямаха желание да си тръгнат. Седнал в стаята за закуска, Лео пиеше силен чай и гледаше как Амелия, Уин и Мерипен влизат. Кам, който ставаше винаги късно, не беше с тях.

— Какво стана с Катрин снощи? — попита тихо Амелия. — И какво предизвика внезапното тръгване на лорд Латимър? Гостите започнаха да шушукат.

Лео бе разсъждавал дали да сподели тайните на Катрин с останалите от семейството. Трябваше да им се каже нещо. И въпреки че не се канеше да навлиза в подробности, той чувстваше, че ще бъде по-лесно за Катрин някой друг да обясни.

— Оказа се — започна той внимателно, — че когато Кат е била петнайсетгодишно момиче, тъй нареченото ѝ семейство е сключило споразумение с Латимър.

— Какво споразумение? — попита Амелия. Очите ѝ се разшириха, когато Лео я изгледа красноречиво. — Мили боже!

— Слава богу, Рътлидж се е намесил, преди тя да бъде принудена да... — Лео прекъсна, изненадан от яростта в гласа си. Той се опита да се съвземе, преди да продължи. — Не е необходимо да се впускам в детайли. Явно е обаче, че това не е част от миналото на Кат, с която тя се гордее. Криела се е през изминалите осем години. Латимър я позна снощи и я разстрои много. Сигурен съм, че тя ще се събуди тази сутрин с идеята да напусне Хемпшир.

Чертите на Мерипен останаха строги, но тъмните му очи бяха изпълнени със състрадание.

— Не е необходимо да ходи никъде. Тя е в безопасност с нас.

Лео кимна и разтърка ръба на чашата с палеца си.

— Ще ѝ го обясня, когато говоря с нея.

— Лео — подзе Амелия внимателно, — сигурен ли си, че точно ти трябва да го направиш? Като се има предвид историята на кавгите ви...

Той я изгледа сериозно.

— Сигурен съм.

— Амелия? — долетя неуверен глас откъм вратата.

Беше Биатрикс, облечена в набрана синя рокля, тъмната ѝ коса се спускаше на къдрици. Тревога бе набръчкала челото ѝ.

— Добро утро, скъпа — каза Амелия сърдечно. — Не е нужно да ставаш толкова рано, ако не искаш.

Биатрикс заговори объркано:

— Исках да видя как се храни раненият бухал, който държи в хамбара. Потърсих също така Доджър, тъй като не го бях виждала от вчера следобед. Затова открянах леко вратата на госпожица Маркс да видя дали той не е там. Знаете колко обича да спи в кутията ѝ за чехли...

— Но Доджър не е бил там...? — предположи Амелия.

Биатрикс поклати глава.

— Както и мис Маркс. Леглото ѝ беше оправено и пътната ѝ чанта я нямаше. Ето какво намерих на тоалетната масичка. — Тя подаде сгънато парче хартия на Амелия, която го разгъна и хвърли поглед по изписаните редове.

— Какво пише? — Лео вече беше станал на крака.

Амелия му подаде листа без думи.

„Моля да ми простите, че заминавам, без да се сбогувам. Нямам друг избор. Никога няма да мога да изразя благодарността, която изпитвам заради вашата щедрост и добрина. Надявам се, че няма да сметнете за самонадеяно от моя страна, ако кажа, че макар да не сте наистина мое семейство, вие сте семейството на моето сърце.

Всички ще ми липсват.

Завинаги ваша

Катрин Маркс“

— Боже мили — изпъшка Лео и хвърли сгънатата хартийка на масата, — драмата в това семейство е повече, отколкото човек може да понесе. Предполагах, че ще можем да проведем един разумен разговор, а вместо това тя е избягала в тъмнината на нощта и е оставила писмо, пълно със сантиментални дрънканици.

— Това не са дрънканици — отбранително рече Амелия.

Очите на Уин се напълниха със сълзи на състрадание, когато прочете бележката.

— Кев, трябва да я намерим.

Мерипен плъзна ръка върху сплетените ѝ пръсти.

— Отишла е в Лондон — промърмори Лео. Доколкото знаеше, Хари Рътлидж беше единственият човек, към когото Кат може да се обърне. Въпреки че Хари и Попи бяха поканени на бала, хотелският бизнес ги беше задържал в Лондон.

Гняв и нетърпение изпълниха гърдите на Лео. Той се опита да не го показва, но откритието, че Кат е заминала... че го е оставила... го изпълни с такава ярост, каквато не бе изпитвал никога преди.

— Дилижансът с пощата обикновено напуска Стоуни Крос в пет и половина — обади се Мерипен. — Което означава, че имаш голям шанс да я настигнеш, преди да е стигнала Гилдфорд. Ще дойда с теб, ако искаш.

— Аз също — каза Уин.

— Всички трябва да отидем — обяви Амелия.

— Не — мрачно поклати глава Лео. — Отивам сам. Когато настигна Маркс, няма да искате да сте там.

— Лео — запита подозрително Амелия, — какво планираш да ѝ направиш?

— Защо не спираш да задаваш въпроси, при положение че няма да харесаш отговорите?

— Защото, бидейки оптимистка — каза тя язвително, — винаги се надявам, че греша.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Местата в пощенския дилижанс бяха ограничени, затова по-голямата част от пощата често се товареше в локомотивни вагони. Катрин извади късмет, намирайки си седалка в един дилижанс за Лондон.

Само че изобщо не се чувстваше щастлива.

Чувстваше се отчаяна и ѝ беше студено въпреки теснотията в купето. Колата беше пълна с пътници отвън и отвътре, с пакети и багажи, вързани едва-едва отгоре. Цялото нещо изглеждаше опасно несигурно, докато трополеше по изровения от дупки път. Десет мили за час, беше пресметнал един джентълмен, възхищавайки се от силата и издръжливостта на впряга на масивните бордови коли.

Катрин мрачно гледеше през прозореца как ливадите на Хемпшир дават път на гъстите гори и оживени пазарни градчета на Сърли.

Във вагона имаше само още една жена, закръглена и добре облечена матрона, която пътуваше със съпруга си. Тя дремеше в отсрещния ъгъл и деликатно похъркваше. Когато дилижансът подскочеше, джунджурийките по шапката ѝ започваха да потракват и да треперят. А каква шапка беше само, украсена с гроздове изкуствени череша, една слива и малка препарирана птичка.

По пладне дилижансът спря край една странноприемница, където да се смени впрягът, подготвен за следващата отсечка от пътя. Въздишайки от облекчение пред перспективата за кратка почивка, пътниците се изсипаха от колата и нахълтаха в странноприемницата.

Катрин понесе платнената си пътна чанта, страхувайки се да я остави във вагона. Чантата тежеше солидно, съдържаше нощница, долни дрехи и чорапи, комплект гребени и фуркети и една четка за коса, шал и обемист роман със закачлив надпис от Биатрикс... *„Тази история се задължава да развесели мис Маркс, без ни най-малко да я поучава! С обич от непоправимата Б.А.“*

Странноприемницата се оказа прилична, но едва ли можеше да мине за луксозна, от онзи вид места, които конярите и работниците посещават. Катрин погледна тъжно дървената стена, покрита с бележки, и се обърна, виждайки двама коняри да сменят конете.

Тя едва не изпусна пътната чанта, когато усети шумолене от някакво движение в нея... Не като от нещо, което се е преместило, а по-скоро като че ли имаше нещо живо.

Сърцето ѝ заби бързо.

— О, не — прошепна тя. Обърна се към стената, отчаяно опитвайки се да държи чантата така че да не се вижда, свали закопчалките и я отвори едва-едва.

Отвътре се подаде една лъскава малка главичка. Катрин се втрещи при вида на две блестящи очички и чифт помръдващи мустаци.

— *Доджър* — прошепна тя. Порчето изцвърча щастливо, ъгълчетата на устата му се извиха във вечната му усмивка. — Ах, ти, палавник такъв! — Сигурно се беше пъхнал в чантата, докато я беше приготвяла. — Какво да правя с теб? — попита тя отчаяно. Като натисна главата му обратно в чантата, тя го погали, за да го накара да мълчи. Нямаше избор, освен да носи проклетото животинче през целия път до Лондон и да го остави на Попи, която да го предаде след това на Биатрикс.

Веднага след като единият коняр извика на пътниците да се качват обратно, Катрин се върна във вагона и сложи чантата до краката си. Отвори я още веднъж и провери *Доджър*, който се бе свил в гънките на нощницата ѝ.

— Пази тишина — нареди му тя строго. — И не създавай неприятности.

— Моля? — дойде гласът на матроната, която влизаше в този момент, а сливата върху шапката ѝ се разклати възмутено.

— О, мадам, не го казах на вас — побърза да каже Катрин. — Аз... си говорех сама на себе си.

— *Нума?* — Очите на жената се присвиха, когато се стовари на отсрещната седалка.

Катрин седеше вдървена. Чакаше предупредително шумолене от чантата или издайнически звук. Само че *Доджър* мълчеше.

Матроната затвори очи и отпусна брадичка върху пищната си гръд. За по-малко от две минути тя потъна отново в дрямка.

Може би нямаше да е чак толкова трудно, помисли си Катрин. Ако жената продължеше да спи, а джентълменът се заемеше отново с четене на вестника си, тя може и да успееше да пренесе незабелязано Доджър до Лондон.

Но тъкмо когато си позволи да се надява, цялата ситуация излезе напълно от контрол.

Без предупреждение Доджър промуши глава, огледа новото си интересно обкръжение и се измъкна от чантата. Катрин отвори устни в безгласен вик и замръзна с ръце на гърдите. Порчето изтича по тапицираната седалка до поклащащата се шапка на матроната. Захапа веднъж-дваж и остриите му зъби прегризаха няколко от изкуствените черешки върху шапката. Той триумфално се спусна надолу по седалката и скочи в скута на Катрин с плячката си. Изтанцува един танц на радостта и се сви.

— *Не* — прошепна Катрин, измъкна черешките от зъбите му и се опита да го натика обратно в чантата.

Доджър се съпротивляваше, цвърчеше и скърцаше.

Жената се размърда и примига, събудена от шума.

— Ка... какво...

Катрин млъкна, пулсът ѝ забумтя в ушите.

Доджър се уви около шията ѝ и увисна неподвижно, преструвайки се на умрял.

Като шал, помисли си Катрин, докато се опитваше да потисне пристъпа на смях.

Възмутеният поглед на матроната се стрелна към клончето черешки в скута ѝ.

— Защо... защо сте си позволили да ги *откраднете*, докато спя?

Катрин изтрезня мигновено.

— Не, не, това беше случайно. Аз толкова...

— Съсипахте я, а това беше най-хубавата ми шапка, струва цели два паунда! Дайте ми ги... — Но тя млъкна, издавайки сподавен звук, устата ѝ оформи едно беззвучно „О“, когато Доджър скочи от скута на Катрин, грабна черешките и изчезна в сигурността на пътната чанта.

Жената изпищя оглушително и излетя от вагона с гневно шумолене на полите.

Пет минути по-късно Катрин и пътната чанта бяха безцеремонно свалени от дилижанса. Тя застана на края на двора за карети,

врълетяна от силни миризми: на оборски тор, коне, урина, комбинирани отвратително с миризма на печено месо и горещ хляб, идващи от кръчмата.

Кочияшът се качи на капрата, без да обръща внимание на гневните протести на Катрин.

— Но аз си платих за целия път до Лондон! — извика тя.

— Платихте за един пътник, не за двама. Двама пасажери получават половин пътуване.

Катрин невярващо местеше очи от каменното му изражение към чантата в ръката си.

— Това не е пасажер!

— Забавихме се с четвърт час заради вас и вашия плъх! — каза кочияшът, изправи лакти и шибна с камшика.

— Той не е мой плъх, той е... почакайте, как да отида до Лондон?

Но кочияшът поклати глава и дилижансът потегли.

— Следващата кола ще дойде утре сутрин, госпожице. Може би те ще ви позволят да пътувате отгоре с вашия домашен любимец.

Катрин го погледна.

— Не искам да пътувам отгоре, платила съм си за *вътре*, за целия път до Лондон, и гледам на това като на кражба! Какво да правя до утре сутрин?

Кочияшът, млад мъж с дълги мустаци, сви рамене:

— Може да попитате дали в странноприемницата има свободни стаи — предложи той. — Въпреки че обикновено не са склонни да приемат гости с плъхове. — Той погледна зад нея, когато видя една карета да влиза в двора. — Дръпнете се от пътя, мис, иначе каретата ще ви блъсне.

Ядосана, Катрин забърза към входа на странноприемницата. Тя надникна в пътната си чанта, където Доджър си играеше с черешките. Не беше ли достатъчно, помисли си тя отчаяно, че току-що бе изоставила един живот, който обичаше, че бе прекарала почти цяла нощ в непрекъснат плач и в момента беше толкова изтощена? Защо безмилостната съдба бе решила да ѝ стовари и грижите за Доджър?

— Ти — изфуча тя, — прекали напълно. Измъчваш ме от години, крадеш жартиерите ми и...

— Пардон — чу се любезен глас.

Катрин вдигна очи намръщено. В следващия момент залитна, изгубила равновесие.

Смаяните ѝ очи съзряха Лео, лорд Рамзи, който изглеждаше развеселен. С ръце в джобовете, той се приближи с нехайна походка към нея.

— Знам, че не трябва да питам. Но защо се карате на багажа си?

Въпреки нехайния му маниер, погледът му се плъзна по нея загрижено.

Появата му я остави без дъх. Той беше толкова красив, толкова близък, толкова много го обичаше, че едва устоя на импулса да се хвърли към него. Не можеше да разбере обаче защо е тръгнал след нея.

Как ѝ се искаше да не го беше правил.

Като придърпа чантата към себе си, тя реши, че вероятно не трябва да съобщава за присъствието на Доджър, преди да успее да осигури стая за себе си.

— Защо сте тук, господине? — попита тя неуверено.

Небрежно свиване на раменете.

— Когато се събудих тази сутрин, след четири и половина часа сън, си помислих, че точното нещо, което трябва да направя, е да се метна в каретата и да предприема едно живописно пътуване до Хейчълмиър, за да посетя... — Лео спря, за да погледне табелката над вратата — странноприемницата „Разпереният орел“. Какво име само... — Устните му се извиха в озадачено изражение, но очите му бяха топли. Ръката му се вдигна към лицето ѝ, повдигайки внимателно неохотната ѝ брадичка. — Очите ви са подути.

— От праха — каза Катрин с усилие и преглътна мъчително при сладостта от докосването му. Искеше ѝ се да притисне още по-силно брадичката си към ръката му, като гладно коте, жадно за ласка. Очите ѝ започнаха да парят от напирещите сълзи.

Това не трябваше да става. Реакцията ѝ към него беше ужасна. И ако останеха още само един миг в двора за карети, тя щеше да загуби напълно присъствие на духа.

— Затруднения с дилижанса ли имахте? — попита той.

— Да, а няма да има друг до утре сутринта. Трябва да си потърся стая.

Той не я изпускаше от поглед.

— Можете да се върнете с мен обратно в Хемпшир.

Предложението имаше много по-унищожителен ефект, отколкото Лео би могъл да знае.

— Не, не мога. Отивам в Лондон при брат ми.

— А след това?

— След това вероятно ще пътувам.

— Ще пътувате?

— Да, аз ще... ще пътувам до Континента. И ще се установя във Франция или Италия.

— Съвсем сама? — Лео не си даде труд да крие скептицизма си.

— Ще започна работа като гувернантка.

— Не можете да започвате работа като гувернантка, *вие сте* гувернантка.

— Току-що напуснах мястото — сопна се тя.

За момент погледът му стана плашещо напрегнат. В него имаше нещо хищническо. Нещо опасно.

— Имам ново място за вас — каза той и по гърба ѝ преминаха студени тръпки.

— Не, благодаря.

— Още не сте го чули.

— Не е необходимо. — Тя се обърна и влезе в сградата.

Намери масата на съдържателя на странноприемницата и изчака търпеливо, докато един нисък, набит мъж дойде да я посрещне. Макар главата му да бе плешива и лъскава, той имаше гъста сива брада и бакенбарди.

— Мога ли да ви помогна? — попита той, местейки очи от Катрин към мъжа непосредствено зад нея.

Лео заговори, преди тя да е успяла да произнесе и една дума.

— Бих искал да наема една стая за мен и за моята съпруга.

Неговата *съпруга*? Катрин се изви и го изгледа обидено.

— Искам отделна стая. Освен това не съм...

— Тя не го иска, всъщност. — Лео се усмихна на съдържателя, с печална, съчувствена усмивка на един измамен мъж към друг. — Семейни разправии. Сърдита е, защото не разрешавам майка ѝ да ни гостува.

— А-а-а... — Съдържателят издаде заплашителен звук и се наведе да ги впише в регистрационната книга. — Не го позволявайте, сър. Те *никога* не си тръгват, когато са казали, че ще го направят.

Когато тъща ми ни идва на гости, мишката се хвърля към котката, молейки да бъде изядена. Името ви?

— Господин и госпожа Хатауей.

— Но... — започна Катрин раздражена. Тя млъкна, когато усети пътната чанта да се размърдва в ръката ѝ. Доджър напираше да излезе. Само че трябваше да го крие, докато не отиде на горния стаж.

Лео се усмихна.

— Май нямаш търпение да подновим караницата, скъпа?

Тя му хвърли унищожителен поглед.

Не я свърташе на място, тъй като уреждането на стаята, а така също и квартирата за кочияша и слугата му отне още десет минути. Освен това багажът на Лео — две големи пътни чанти — трябваше да бъде пренесен вътре.

— Мислех си, че може да не успея да ви настигна до Лондон — каза Лео, проявявайки милостта да изглежда леко смутен.

— Защо взехте само една стая? — прошепна тя остро.

— Защото сама не сте в безопасност. Нужен съм ви, за да ви пазя.

Тя го изгледа.

— Вие сте този, от когото трябва да се пазя!

Показаха им спретната, но обзаведена с малко мебели стая, с легло с пиринчени табли, които плачеха за излъскване, и избеляла от многократно пране кувертюра. До печката имаше два стола, единият тапициран, другият — по-малък и гол. В единия ъгъл се мъдреше очукан умивалник, в другия — малка масичка. Подът беше износен, боядисаните в бяло стени бяха голи, с изключение на една картина в рамка, с изписано върху дебела хартия мото: „Времето и приливът не чакат“.

В стаята, по някаква върховна милост, не се усещаше силна миризма, само лек дъх на печено месо от таверната долу, и намек за пепел от студеното огнище.

След като Лео затвори вратата, Катрин остави чантата си на пода и я отвори.

Отвътре щръкна главичката на Доджър и той веднага я завъртя, за да огледа стаята. След това се измъкна и изтича под леглото.

— Взели сте Доджър със себе си? — попита Лео безизразно.

— Не доброволно.

— Разбирам. Затова ли ви смъкнаха принудително от дилижанса?

Когато го погледна, Катрин усети как вътрешностите ѝ се пренареждат, как едно топло чувство се надига и се утаява, когато го видя да сваля сакото и вратовръзката си. Всичко в ситуацията беше необичайно и въпреки това обичайността като че ли вече нямаше никакво значение.

След това тя му разказа за това как порчето беше шумоляло в чантата, как се беше измъкнало и откраднало черешките от шапката на матроната и когато стигна до момента, когато Доджър се бе увил около врата ѝ като шал, преструвайки се на умрял, Лео се разсмя. Той изглеждаше толкова развеселен, че не я беше грижа дали е за нейна сметка, или не. Тя дори се смя с него, избухвайки в неудържим кикот.

Но внезапно кикотенето ѝ премина в хлипове, тя усети, че очите ѝ започват да се пълнят със сълзи, затова сложи ръце пред лицето си и се опита да преглътне емоцията. Беше невъзможно. Знаеше, че прилича на луда, която се смее и плаче едновременно. Този вид емоционално изваждане от равновесие беше най-лошият ѝ кошмар.

— Съжалявам — изхълца тя, тръсна глава и покри очите си с долната част на ръкава си. — Моля ви, излезте. Моля ви.

Но ръцете на Лео се обвиха около нея. Той притисна треперещото ѝ тяло към гърдите си и не я пусна. Усети го как целува горещата извивка на ухото ѝ. Ароматът на сапуна му за бръснене се издигна до ноздрите ѝ, мъжественият мирис беше успокояващ и познат. Тя не осъзна, че продължава да повтаря „съжалявам“, докато той не заговори. Гласът му беше нисък и безкрайно нежен.

— Да, трябва да съжалявате... но не бива да плачете. Да тръгнете, без да ми оставите и една дума.

— Аз о-оставих писмо — възрази тя.

— Онази сантиментална бележка? Сигурно не мислехте, че ще е достатъчна да ми попречи да ви последвам? Ш-ш-шт. Тук съм, а вие сте в безопасност и няма да ви пусна да си отидете. Тук съм. — Тя осъзна, че се опитва да се притисне още по-силно към него, да усети още по-здраво прегръдката му.

Когато плачът ѝ премина в хълцане, усети, че Лео смъкна жакета от раменете ѝ. Даде си сметка, че в изтощението си отстъпва като послушно дете, докато измъкваше ръце от ръкавите. Не възрази дори

когато стегнатата прическа бе развалена. Лео махна и очилата ѝ, и ги сложи настрана, след това отиде да вземе носна кърпичка от сакото си.

— Елате. — Лео седна в големия стол до камината и я притегли към себе си.

— О, не мога... — започна тя, но той изшътка и я сложи върху скута си. Скупчените ѝ фусты се отпуснаха като тежка въздишка върху двамата. Тя облегна глава на рамото му, възбуденото ѝ дишане постепенно се успокои и се сля с равномерния ритъм на неговия дъх. Преди би избягала от докосването на мъж, независимо колко невинно е. Но в тази стая, отдалечена от останалия свят, като че ли никой от тях не беше напълно себе си.

— Не трябваше да тръгвате след мен — успя да каже тя накрая.

— Цялото семейство искаше да тръгне — каза Лео. — Явно Хатауей не могат без вашето цивилизоващо влияние. Така че възложиха на мен да ви върна обратно.

Това едва не я разплака отново.

— Не мога да се върна.

— Защо?

— Вече знаете защо. Лорд Латимър сигурно ви е казал за мен.

— Каза нещичко. — Пръстите му се плъзнаха нежно по тила ѝ. — Баба ви е била мадам, нали? — Тонът му беше тих и безучастен, сякаш да имаш баба, която държи публичен дом, беше нещо съвсем обикновено.

Катрин кимна и преглътна с усилие.

— Отидох да живея при баба и леля Алтея, когато мама се разболя. В началото не разбирах какъв е семейният бизнес, но след известно време осъзнах какво разбира под „работа“ баба ми. Алтея беше достигнала възрастта, когато вече не беше популярна сред клиентите. И когато навърших петнайсет се предполагаше, че е мой ред. Алтея каза, че съм късметлийка, защото тя е трябвало да започне дванайсетгодишна. Попитах дали не мога да работя като учителка или като шивачка, нещо такова. Но двете с баба ми казаха, че никога няма да мога да изкарвам достатъчно пари, за да си платя онова, което е било изхарчено за мен. Работата при тях беше единственото печелившо нещо, което можех да правя. Опитах се да измисля начин да избягам някъде, да се спася. Но нямаше работно място, където щяха да ме вземат без препоръки. Освен във фабрика, където е опасно и

надниците са прекалено ниски, за да мога да плащам наем за стая. Помолих баба да ме пусне да отида при баща ми, защото знаех, че той никога не би ме оставил там, ако знаеше за техните планове. Но тя каза... — Катрин спря, ръцете ѝ стискаха ризата му.

Лео освободи пръстите ѝ и вплете своите между тях.

— Какво каза тя, скъпа?

— Че той вече знаел и бил одобрил, и че щял да получава процент от парите, които изкарам. Не можех да повярвам. — Тя изпусна накъсана въздишка. — Но той трябва наистина да е знаел, нали?

Лео мълчеше, палецът му нежно разтърка възглавничката на дланта ѝ. Въпросът не се нуждаеше от отговор.

Брадичката на Катрин се разтрепера и тя завърши:

— Алтея веднъж доведе група джентълмени и ми каза да бъда очарователна. Каза, че от всички тях лорд Латимър предложил най-висока цена. — Тя прикри разкривеното си от спомена лице в ризата му. — Той беше този, когото харесвах най-малко. Намигваше ми и ми говореше, че ми е приготвил палави изненади.

Лео прокара ръка по гърба ѝ.

— Продължавайте.

— Само че Алтея ми каза какво да очаквам, защото си мислеше, че ще изкарам много повече пари, ако зная. А действията, които описа, нещата, които се предполагаше, че трябва да правя...

Ръката му застина върху гърба ѝ.

— Застави ли ви да ги приложите на практика?

— Не, но всичко звучеше толкова ужасно.

В гласа му се усети нотка на състрадание.

— Разбира се, за едно петнайсетгодишно момиче...

Катрин вдигна глава и го погледна. Той беше толкова красив! Макар че не носеше очилата си, можеше да види всяка спираща дъха подробност от него... тъмните следи от избръснатите му мустаци, бледия мъх по розовата му кожа. А най-много от всичко пъстрото синьо на очите му, светло и тъмно, слънчева светлина и сянка.

Лео чакаше търпеливо, държеше я, сякаш на този свят нямаше нищо друго, което да иска да прави.

— Как избягахте?

— Една сутрин отидох до бюрото на баба ми — каза Катрин, — когато останалите още спяха. Опитах се да намеря пари. Планирах да избягам, да си намеря квартира и някаква прилична работа. В чекмеджето нямаше и един шилинг. Но в едно тайно местенце на бюрото намерих писмо, адресирано до мен. Не го бях виждала до този момент.

— От Рътлидж — предположи Лео.

Катрин кимна.

— Брат, за когото не знаех, че съществува. Хари пишеше, че ако някога изпадна в нужда, мога да му пиша на адреса му. Написах набързо едно писмо, за да му разкажа за положението, в което се намирам, и го дадох на Уилям да му го предаде...

— Кой е Уилям?

— Едно малко момче, което работеше там... разнасяше неща нагоре-надолу по стълбите, чистеше обувките, изпълняваше различни поръчки, всичко, което го накараха. Мисля, че беше дете на една от проститутките. Много сладко дете. Той ми донесе отговор от Хари. Надявам се Алтея никога да не е разбрала. Ако е разбрала, страхувам се от онова, което може да му е направила. — Тя поклати глава и въздъхна. — На следващия ден бях изпратена в къщата на лорд Латимър. Но Хари пристигна навреме. — Тя спря замислено. — Той ме изплаши не по-малко от лорд Латимър. Беше силно ядосан. Тогава си мислех, че гневът му е насочен към мен, но сега знам, че е към ситуацията.

— Вината често избива във формата на гняв.

— Но аз никога не съм обвинявала Хари за онова, което ми се случи. Аз не бях негова отговорност.

Лицето на Лео се стегна.

— Очевидно не сте били ничия отговорност.

Катрин вдигна рамене неловко.

— Хари не знаеше какво да прави с мен. Попита ме къде искам да живея, след като не можех да остана при него, и аз попитах дали може да ме изпрати далече от Лондон. Спряхме се на едно училище в Абърдийн, казва се „Блу Мейдс“.

Той кимна:

— Някои от благородниците изпращат по-непокорните си или незаконни дъщери там.

— Откъде знаете?

— Познавам една жена, която е завършила „Блу Мейдс“. Сурово място — каза той. — Оскъдна храна и дисциплина.

— На мен ми хареса.

Устните му се изкривиха.

— Предполагам.

— Живях там в продължение на шест години, като преподавах през последните две.

— Рътлидж идваше ли да ви види?

— Само веднъж. Но си пишехме от време на време. Аз никога не се прибирах вкъщи през ваканциите, защото хотелът всъщност не беше дом, а Хари не искаше да ме вижда. — Тя направи лека гримаса. — Той не беше мил с мен, преди да срещне Попи.

— Не съм убеден, че сега е мил — каза Лео. — Но доколкото се отнася добре със сестра ми, няма да се карам с него.

— О, но Хари я *обича* — каза Катрин сериозно. — Наистина.

Изражението на Лео омекна.

— Какво ви кара да сте толкова сигурна?

— Виждам го. Начинът, по който се държи с нея, по който я гледа и... защо се усмихвате така?

— Жени. Интерпретирате всичко като любов. Виждате, че някой мъж е с идиотско изражение и веднага решавате, че е устрелен от стрелата на Купидон, докато в действителност той храносмила жилава ряпа.

Тя го погледна възмутено.

— Подигравате ли ми се?

Лео се засмя и стегна ръце около нея, когато тя се опита да скочи от скута му.

— Само изказвам едно наблюдение за пола ви.

— Предполагам гледате на мъжете като на по-висши.

— Съвсем не. Само на по-семпли. Жената е съвкупност от разнообразни нужди, докато мъжът има само една. Не, не ставайте. Кажете ми защо напуснахте „Блу Мейдс“.

— Директорката ме помоли.

— Сериозно? Защо? Надявам се да сте направили нещо осъдително и шокиращо.

— Не, държах се много добре.

— Съжалявам да го чуя.

— Но директорката Маркс изпрати да ме извикат в кабинета ѝ един следобед и...

— Маркс? — Лео я погледна сепнато. — Взели сте името ѝ?

— Да, възхищавах ѝ се много. Исках да бъда като нея. Тя беше строга, но мила и сякаш нищо не можеше да наруши присъствието на духа ѝ. Отидох в кабинета ѝ, тя наля чай и разговаряхме дълго. Каза ми, че съм свършила отлична работа и че съм добре дошла да се върна отново и да преподавам и в бъдеще. Но първо искала да напусна Абърдийн и да видя нещичко от света. Възразах ѝ, че напускането на „Блу Мейдс“ е последното, което искам да направя, на което тя отвърна, че тъкмо затова е нужно да се накарам. Беше получила вест от своя приятелка, работеща в Агенция за назначения в Лондон, че семейство... в „необикновена ситуация“, както каза тя, търсело жена, която да изпълнява както ролята на гувернантка, така и на компаньонка за две от сестрите, едната от които наскоро била изключена от училище.

— Това трябва да се отнася до Биатрикс.

Катрин кимна.

— Директорката решила, че може би съм подходяща за Хатауей. Това, което никога не съм очаквала, е колко много те ще подхождат *на мен*. Отидох за интервю и си помислих, че цялото семейство е малко откачено — но по възможно най-приятния начин. Работих при тях в продължение на почти три години и бях толкова щастлива, а сега... — Гласът ѝ секна, лицето ѝ се разкриви.

— Не, не — каза Лео бързо, като обхвана главата ѝ в ръцете си, — не започвайте отново.

Катрин беше толкова шокирана, когато усети устните му да докосват бузите ѝ, че затвори очи и остави сълзите да се търкалят надолу. Когато успя да се съвземе и се застави да го погледне, видя, че по лицето му играе лека усмивка. Той погали косата ѝ и се взря в опустошеното ѝ от скръб лице с дълбока загриженост, каквото тя никога не бе виждала преди у него.

Уплаши се, когато осъзна колко много от себе си бе разкрила току-що. Сега той знаеше всичко, което се бе опитвала да държи в тайна толкова дълго. Ръцете ѝ зашариха по гърдите му като крила на птица, която внезапно се е оказала затворена в стая.

— Господине — промълви тя, — защо тръгнахте след мен? Какво искате от мен?

— Изненадан съм, че питате — промърмори той и продължи да гали косата ѝ. — Искам да ви предложа, Катрин.

Разбира се, помисли си тя и усети как я залива горчивина.

— Да бъда ваша метреса.

Гласът му точно съответстваше на нейния по студенина, по начин, който изразяваше лек сарказъм.

— Не, това никога не би станало. Първо, брат ви ще ме убие или най-малкото ще ме осакати. Второ, прекалено сте раздражителна, за да бъдете метреса. Далеч повече подходате за съпруга.

— Чия? — попита тя навъсено.

Лео се загледа немигащо в присвитите ѝ очи.

— Моя, разбира се.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Обидена и възмутена, Катрин се задърпа така яростно, че той бе принуден да я пусне.

— Дойде ми до гуша от вас и просташкия ви, безчувствен хумор! — извика тя, скачайки на крака. — Мерзавец такъв...

— Не се шегувам, по дяволите! — Лео се изправи и посегна към нея, но тя отскочи назад и той я хвана. Тя започна да се дърпа. Двата се вкопчиха един в друг, докато накрая Катрин се прекатури назад върху леглото.

Лео падна върху нея, по-скоро се спусна. Тя го усети как потъва в купчината фусти, от тежестта му краката ѝ се разтвориха, мускулите му я приковаха към матрака. Тя се изви отчаяно, докато възбудата се плъзгаше и пулсираше по цялото ѝ тяло. Колкото повече се гърчеше, толкова по-лошо ставаше. Накрая притихна под него, ръцете ѝ продължиха да се разтварят и затварят около пустотата.

Лео я погледна, очите му танцуваха закачливо... но в изражението му имаше и нещо друго, целенасоченост, която я накара истински да се разтревожи.

— Помислете, Маркс. Женитбата с мен ще разреши проблемите и на двама ни. Вие ще имате протекцията на името ми. Няма да се наложи да напускате семейството. А те няма да могат да ми натякват повече да се оженя.

— Неподходяща съм — произнесе тя отчетливо, сякаш той беше чужденец, който се опитва да научи английски. — Вие сте виконт. Не можете да се жените за незаконородена.

— А какво ще кажете за херцог Клерънс? Имал е десет незаконородени деца от онази актриса... как се казваше...

— Госпожица Джордан.

— Да, същата. Всичките им деца били извънбрачни, но някои от тях са се оженили за благородници.

— Вие не сте херцог Клерънс.

— Точно така. Аз не съм по̀ благородник от вас. Наследих титлата по чисто стечение на обстоятелствата.

— Това няма значение. Ако се ожените за мен, това би било скандално и неподходящо, и много врати ще се затворят пред вас.

— Боже, жено, аз позволих на две от сестрите ми да се омъжат за цигани. Тези врати са отдавна затворени, залостени и заключени с девет катинара.

Катрин не можеше да мисли ясно, едва успяваше да го чуе през пулсирането на сърцето в ушите си и дивия вой на кръвта си. Непокколебимост и желание я изпълваха с еднаква сила. Като извърна лице, когато устата му се спусна, тя произнесе отчаяно:

— Единственият начин да сте сигурни, че можете да запазите къщата „Рамзи“ за семейството си, е да се ожените за госпожица Дарвин.

Лео изсумтя подигравателно.

— Това е също така единственият начин, който със сигурност може да ме накара да извърша сестроубийство — последната дума той важно произнесе на латински.

— *Какво?*

Двамата размениха няколко изречения, от които стана ясно, че е искал да каже „съпруга“, а не „сестра“, но беше употребил неправилната латинска дума.

— Сигурна ли сте? — попита я той.

— Да, на латински думата „*uxor*“ означава съпруга, а вие казахте „*soror*“, което е сестра.

— О, ами ако сестричките ме насилят да се оженя за мис Дарвин, като нищо ще стигна и до това. — Лео ѝ се усмихна. — Проблемът е, че никога не бих могъл да водя такива учени разговори с нея.

Сигурно беше прав. Катрин беше живяла с Хатауей достатъчно дълго, за да възприеме стила им на закачки, изплъзвайки се в словесни отклонения, които можеха да започнат от разговори, свързани с проблема за нарастващата популация на населението около река Темза и да свършат с дебати за това дали граф Сандуич наистина е измислил сандвичите, или не. Катрин възпря напирания смях, когато осъзна, че макар да е повлияла в някаква степен за цивилизоването на Хатауей, тяхното влияние върху нея е много по-силно.

Лео наведе глава и я целуна отстрани по шията с бавна решимост, която я накара да се сгърчи. Явно бе загубил интерес към темата „мис Дарвин“.

— Хайде, Кат. Кажете, че ще се омъжите за мен.

— Ами ако не мога да ви родя син?

— Никога няма гаранция. — Лео вдигна глава и се усмихна. — Но помислите си само колко забавно ще е да опитаме.

— Не искам да съм отговорна, ако Хатауей загубят къщата.

В изражението му се прокрадна сериозност.

— Никой няма да ви държи отговорна. Това е къща. Нищо повече и нищо по-малко. Нищо на земята не трае вечно. Но семейството продължава.

Кожата ѝ настръхна. Тя осъзна, че той е разкопчал предницата на роклята ѝ, докато говореха. Понечи да го спре, но той вече бе успял да я разтвори, разкривайки корсета и долната ѝ риза.

— Затова пък единственото нещо, за което ще сте отговорна — произнесе Лео дрезгаво, — е да отивате в леглото с мен толкова често, колкото искам, и да участвате във всичките ми усилия за създаването на наследник. — Когато Катрин извърна лице задъхана, той се наведе и прошепна в ухото ѝ: — Ще ви доставя удоволствие. Ще ви изпълня. Ще ви възбудя от главата до краката. И ще ви хареса.

— Вие сте най-арогантният и абсурден... о, моля ви, не го правете. — Той проучваше ухото ѝ с върха на езика си, копринено влажно гъделичкане. Без да обръща внимание на протестите ѝ, целуна и облиза надолу напрегнатата извивка на шията ѝ. — Недейте — простена тя, но той пое задъханата ѝ уста в своята и остави езика си да играе там... усещането, вкусът и миризмата му я накараха да се почувства пияна. Ръцете ѝ пипнешком намериха врата му и тя капитулира със слаб стон.

След като устата ѝ беше измъчвана, претърсена и плячкосана, Лео вдигна глава и погледна в замаяните ѝ очи.

— Искате ли да чуete най-добрата част от плана ми? — попита той с нисък глас. — За да направя честна жена от вас, първо ще трябва да ви покваря.

Катрин беше поразена, когато се чу да се смее очаровано.

— Несъмнено ви бива за това.

— Надарен съм — увери я той. — Хватката е да разбере какво ви харесва най-много, а после ще ви дам по мъничко от него. Ще ви измъчвам, докато ви стане непоносимо.

— Изобщо не звучи приятно.

— Така ли мислите? Тогава ще сте изненадана, когато започнете да ме молите да го правя отново.

Катрин не можа да сдържи поредния безпомощен кикот.

После двамата останаха неподвижни, зачервени, гледайки се един друг напрегнато.

Тя се чу да прошепва:

— Страх ме е.

— Знам, скъпа — каза Лео нежно. — Но ще трябва да ми повярвате.

— Защо?

— Защото можете.

Погледите им се заковаха. Катрин беше парализирана. Онова, което той искаше, беше невъзможно. Да се предаде напълно на някого беше в противоречие с цялата ѝ природа. Заради това не би трябвало да е трудно да му откаже.

Само дето, когато се опита да произнесе думата „не“, от устата ѝ не излезе и звук.

Лео започна да я съблича, хвърляйки настрана шумолящата ѝ рокля. А Катрин му позволи. Всъщност, дори му помогна, като развързваше връзките с треперещи пръсти, повдигаше хълбоци и освобождаваше ръце от ръкавите си. Той сръчно разкопча корсета ѝ, разкривайки отлична осведоменост по отношение на женското бельо, Не бързаше, обаче. Действаше преднамерено бавно, докато сваляше защитните слоеве един след друг.

Най-накрая Катрин остана без нищо отгоре, освен руменина, със следи по бледата кожа, оставени от ръбовете на корсета и шевовете на дрехите. Ръката на Лео се спусна към корема ѝ, върховете на пръстите му се движеха по леките линии като пътешественик, картографиращ неизследвана територия. Изглеждаше погълнат, напрегнат, когато дланта му се плъзна по стомаха... още по-надолу... докосвайки косъмчетата на триъгълника ѝ.

— Руса отгоре до долу — прошепна той.

— Това... приятно ли е? — попита тя свенливо и ахна, когато ръката му се вдигна до гърдите ѝ.

В гласа му имаше намек за усмивка.

— Кат, всичко у вас е толкова хубаво, че направо не мога да дишам. — Пръстите му погалиха хладното възвишение на гърдта ѝ, като се заиграха с връхчето, докато то се напрегна и се оцвети в потъмнорозово. Той се наведе и го пое в уста.

Сърцето ѝ пропусна един такт, когато чу шум от долния стаж, тракане, което прозвуча сякаш са изпуснати чинии в таверната, високи гласове. Стори ѝ се неестествено, че другите хора си вършат ежедневната работа, докато тя лежи гола в леглото с Лео.

Едната му ръка се плъзна под хълбоците ѝ, намествайки я точно под твърдата издутина на панталоните му. Тя изскимтя срещу устните му, разтърсена от силно удоволствие, искаща да остане прилепена към тялото му завинаги. Целувката му се задълбочи, а ръката му отдолу я притисна още по-здраво в съответстващ ритъм, сладострастните тласъци я отнасяха в някакво ново измерение на чувствата. По-плътно, още по-плътно, прииждащите вълни я заливаха и я караха да се издига напред. Тя простена, тялото я болеше от неизразходени усещания.

Лео седна, съблече дрехите си, разкривайки силно, мъжествено тяло, жилаво и мускулесто. По гърдите му имаше косъмчета, интригуващ, тъмен мъх, който се спускаше надолу. Видя, че тялото му е готово да се слее с нейното. Стомахът ѝ се сви в нервно очакване. Той се върна до нея и я привлече отново към себе си.

Тя го изследва колебливо, пръстите ѝ се придвижиха по гърдния му кош до гладката кожа отстрани. Когато откри малкия белег на рамото му от злощастното им отиване до руините, Катрин притисна устни към него. Чу как той си поема накъсано въздух. Окуражена, тя се спусна по-ниско и допря уста до меките косъмчета на гърдите му. Навсякъде, където телата им се докосваха, тя усещаше мускулите му да се стягат в отговор.

Опита се да си спомни инструкциите, които навремето Алтея ѝ беше дала, и се пресегна към напрегнатия му член. Кожата не приличаше на нищо друго, което до момента бе усещала, тънка и копринена, движеше се лесно върху удивителната твърдост. Боязливо, тя се наведе да целуне пулсиращия ствол. След това вдигна очи да прецени реакцията му, погледът ѝ питаше.

Лео беше спрял да диша. Ръката му трепереше, когато я притисна към косата ѝ.

— Вие сте най-очарователната, най-сладката жена... Не, скъпа... — Гласът му секна и когато тя отново го целуна, се засмя неловко. — Не, любов моя... всичко е наред. Засега е достатъчно. — Протегна ръка надолу и я издърпа до себе си.

Сега беше по-настоятелен, по-властен по начин, който ѝ позволи да се отпусне напълно. Колко странно, че можа толкова лесно да му отстъпи целия контрол, при положение че ѝ беше толкова яростен противник. Той раздалечи бедрата ѝ с ръка и тя усети, че овлажнява още преди да я е докоснал там. Пръстите му се заровиха в къдриците, разтваряйки я интимно. Главата ѝ се подпря тежко на ръката му и тя затвори очи, дишайки дълбоко, когато пръстите му нахлуха в тялото ѝ.

Лео изглежда се наслаждаваше на реакцията ѝ. Главата му се наведе към гърдата ѝ и той използва зъбите си, като облизваше и хапеше нежно в ритъм с движението на пръста си в нея. Цялото ѝ тяло откликна на този ритъм, всяка вибрация, удар на сърцето, всеки мускул и всяка мисъл нахлуха едновременно, докато усещането се събра в силен и мощен прилив на удоволствие. Тя изхлипа, остави се на прилива, остави горещината да нахлува, да се върти и да се разпростира на вълни през нея... докато най-накрая се отпусна разтреперана от слабост.

Видя го как се надвеси над нея задъхан, взрян в смаяното ѝ лице. Тя вдигна ръце и го придърпа по-близо към себе си, краката ѝ се размърдаха, за да му сторят място. Когато отново натисна входа към тялото ѝ, тя усети пареща болка, но в този момент той натисна още по-навътре. Нахлуването беше бавно, твърдо и неумолимо. Когато стигна дотам, докдето съпротивляващата ѝ се плът позволяваше, той спря и се опита да я успокои. Устата му се плъзна нежно по страните и шията ѝ.

Интимността на момента, усещането, че го държи в тялото си, беше шокиращо. Тя осъзна, че се опитва също да го успокои, като плъзгаше ръце по гладкия му гръб. Прошепна името му и дланите ѝ минаха отстрани по тялото му, подканяйки го да продължи. Той внимателно поднови тласъците. Заболя я, но все пак имаше нещо успокояващо в дълбокия, плътен натиск. Разтвори се инстинктивно към него.

Харесваха ѝ звуците, които той издаваше, тихите стонове и откъслечи от думи, накъсаното му дишане. Стана по-лесно да го поеме, хълбоците ѝ се вдигаха естествено с всяко движение напред, хлъзгавата плът се разтваряше и стягаше. Тя сви колене, сгъвайки се да го приеме като в люлка. Тялото му трепереше, от гърлото му се откъсна стон, напомнящ стон от болка.

— Кат... Кат... — Лео се отдръпна от нея рязко и се заби в стомаха ѝ, а тя усети гореща влага да се излива на тласъци по кожата ѝ. Той я държеше здраво, заровил лице в рамото ѝ.

Лежаха заедно, опитвайки се да си поемат дъх. Катрин беше като парализирана от изтощение, крайниците ѝ тежаха сякаш бяха оловни. Изпълни я задоволеност, която я успокои, като вода, всмукана мигновено от суха гъба. Поне за миг бе невъзможно да се тревожи за каквото и да било.

— Вярно е — каза тя сънливо. — Надарен сте.

Лео се претърколи тежко на една страна, сякаш движението изискваше огромно усилие. Той притисна устни към рамото ѝ и тя усети усмивката му върху кожата си.

— А вие сте възхитителна — прошепна той. — Това беше като да правя любов с ангел.

— Без ореол — промърмори тя и бе наградена от нисък смях. Докосна влагата върху корема си. — Защо го направихте по този начин?

— Имате предвид защо се измъкнах? Не исках да се получи бебе, ако не сте готова.

— Искате ли деца? Искам да кажа... не заради клаузата за имота, а заради самите тях?

Лео се замисли.

— Абстрактно погледнато, не. С вас, обаче... Не бих имал нищо против.

— Защо с мен?

Като взе кичур от косата ѝ, той остави златните къдрици да се спуснат между пръстите му.

— И аз не знам. Може би, защото мога да ви видя като майка.

— Можете? — Катрин никога не си се бе представяла в тази роля.

— О, да. Начинът, по който се храните, начина, по който се карате, когато някой тича с остър предмет.

— Майка ви така ли правеше?

Той се протегна.

— Да. И, слава Богу. Баща ми, мир на праха му, беше блестящ учен, когото делеше една стъпка от лудостта. Някой трябваше да бъде благоразумен. — Като се надигна на лакът, той я загледа проучващо. Погали извивката на веждите ѝ с палец. — Не мърдайте, любов моя, ей сега ще ви донеса кърпа.

Катрин изчака с вдигнати колене, наблюдавайки го как напуска леглото и отива до умивалника. Той взе една хавлиена кърпа, намокри я с вода от каната и се избърса старателно. След това взе втора мокра кърпа и ѝ я занесе. Стана ѝ ясно, че възнамерява сам да я почисти, затова протегна ръка срамежливо:

— Сама ще се справя.

Лео събра разхвърляните си дрехи, облече бельото и панталоните си и се върна при нея гол до кръста.

— Очилата ви — прошепна той и ги сложи внимателно на носа ѝ. Ръцете му бяха силни и топли, когато докоснаха влажната хладина на страните ѝ. Виждайки тръпката, която премина през нея, той издърпа завивката до раменете ѝ и седна на края на матрака.

— Маркс. — Тонът му беше сериозен. — Това, което се случи току-що... да го приема ли като „да“ на предложението ми?

Тя се поколеба и поклати глава. След това му хвърли предпазлив, но в същото време решителен поглед, сякаш да покаже, че няма нищо, което той би могъл да направи или да каже, за да промени мнението ѝ.

Ръката му я докосна по хълбока и го стисна през завивката.

— Обещавам, че по-нататък ще се чувствате по-добре, след като мястото заздравее и има време да...

— Не, не е това. Хареса ми. — Тя направи пауза и се изчерви. — Много. Но ние не си подходяме по никакъв друг начин, освен в спалнята. Непрекъснато се караме.

— Вече няма да е така. Ще бъда мил. Ще ви позволявам да печелите всеки спор, дори и да съм прав. — Устните му се извиха весело. — Не сте убедена, виждам го. За какво се страхувате, че ще спорим?

Катрин погледна надолу към завивката и приглади един дразнещ шев.

— В средите на благородниците е модерно съпругът да си взема метреси, а съпругата — любовници. Не бих могла да приема това. — Когато той отвори уста да възрази, тя продължи бързо: — Освен това вие никога не сте крили отвращението си към брака. Невъзможно е да сте си променили толкова бързо мнението... не мога да повярвам.

— Разбирам. — Ръката на Лео покри нейната пламенно. — Права сте — бях срещу идеята за брака, след като загубих Лора. И измислях какви ли не извинения, за да стоя далеч от поемането на такъв риск отново. Но повече не мога да отричам, че вие напълно го заслужавате. Не бих ви го предложил, ако не бях напълно сигурен, че можете да задоволите всичките ми нужди, както да задоволите и своите. — Той повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне. — Колкото до верността — нямам трудности с това. — Усмивката му се изкриви. — Съзнанието ми е достатъчно обременено с минали грехове — съмнявам се, че е възможно да понесе повече.

— Ще ви омръзна — каза тя притеснено.

Това го накара да се усмихне.

— Очевидно нямате представа за огромното разнообразие от начини, по които един мъж и една жена могат да се забавляват. Няма да ми омръзне. Нито пък на вас. Той погали розовата ѝ буза нежно. Погледът му беше уверен. — Ако отида в леглото на друга жена, това ще е предателство към двама души — към съпругата ми и към мен. Не бих го причинил на никого от нас. — Той направи пауза. — Вярвате ли ми?

— Да — призна тя. — Винаги съм знаела, че сте искрен. Дразнещ, но искрен.

Очите му блеснаха весело.

— Тогава ми отговорете.

— Преди да взема решение, бих искала да говоря с Хари.

— Разбира се. — На устните му заигра усмивка. — Той се ожени за сестра ми, аз пък ще се оженя за неговата. Ако възрази, ще му кажа, че това е честна сделка.

Когато седна, навеждайки се над нея, и тъмнокестенявата коса падна върху челото му, Кат не можеше да повярва, че Лео Хатауей се опитва да я убеди да се омъжи за него. Макар да бе сигурна, че

наистина мисли онова, което каза, знаеше, че въпреки най-добрите си намерения, хората често нарушават обещанията си.

Разчитайки изражението ѝ, Лео се пресегна и я издърпа към топлите си, твърди гърди.

— Бих ви казал да не се страхувате — прошепна той, — но това невинаги е възможно. От друга страна... вече започнахте да ми вярвате, Маркс. Няма смисъл да спирате сега.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато научи, че частните трапезарии в таверната ще бъдат заети за известно време, Лео поиска да бъде изпратен поднос в стаята им, а така също и гореща вана.

Катрин заспа под завивките, докато чакаше. Тя се размърда и примига, когато чу отварянето на вратата, разместването на столове, тракането на чинии и прибори, тупването на голяма калаена вана.

До нея се отпусна нещо топло и пухкаво. Доджър се сви под завивките и засумтя до рамото ѝ. Когато го погледна, Катрин видя блясъка на ясните му очички и чу лека прозявка, преди той да се намести отново.

Спомняйки си, че е само по ризата на Лео, тя се скри под чаршафите и надникна над тях, проследявайки как две камериерки подготвят ваната. Дали предполагаха какво се е случило между нея и Лео по-рано? Погледна ги за лукаво или обвиняващо изражение, може би заядливо кискане, но изглежда момичетата бяха прекалено заети, за да ги интересува. Държача се напълно делово, когато изляха ведрата с вряла вода във ваната и след малко се върнаха с още две. Едното момиче сложи до ваната трикрако столче със сгъната върху него купчина хавлиени кърпи.

Камериерките щяха да напуснат стаята без инциденти, но Доджър, привлечен от мириса на храна, изскочи изпод завивките. Изправи се върху леглото и огледа подноса с храна на малката масичка, потрепвайки с мустаци. *О, чудесно, тъкмо започнах да огладнявам*, говореше изражението му.

Когато камериерката видя Доджър, лицето ѝ се разкриви от ужас.

— А-а-а! — Тя насочи дебелия си показалец към порчето. — Това е плъх или мишка, или...

— Не, порче е — обясни Лео с напълно спокоен и невинен тон. — Безобидно и напълно опитомено създание — предпочитаният домашен любимец на кралските особи, впрочем. Кралица Елизабет също има порче и наистина не бива да се притеснявате...

Камериерката беше вдигнала машата за камината и я размахваше в очакване на нападение.

— *Доджър* — произнесе кратко Катрин. — Ела тук.

Доджър се плъзна до нея. Преди тя да успее да го избута, той я близна по бузата в изблик на благосклонност.

Камериерките продължаваха да гледат в потрес.

Като се стараеше да запази безстрастно изражение, Лео даде по половин крона на всяка от тях и ги избута от стаята. Когато вратата бе затворена и заключена, Катрин вдигна любвеобилното порче от гърдите си и го погледна намръщено.

— Ти си най-досадното създание в целия свят и изобщо не си опитомен.

— Ела, *Доджър*. — Лео отрязва парче говеждо с пащърнак и порчето се стрелна към него.

Докато животинчето поглъщаше храната си, Лео отиде при Катрин и взе лицето ѝ в ръце. Наведе устни към нейните и ги запечата с кратка, топла целувка.

— Кое ще е първо — вечерята или банята?

Тя се смути, когато чу стомахът ѝ да къркори.

Лео се засмя.

— Явно ще е вечерята.

Храната се състоеше от парчета говеждо, пасиран пащърнак и бутилка силно червено вино. Катрин ядеше лакомо, дори отопи чинията със зальк хляб.

Лео беше забавна компания, разказваше весели истории, внимателно подбирайки онези, които не биха нарушили ничии тайни, като ѝ доливаше вино в чашата. На светлината на единствената свещ, сложена на масата, лицето му имаше строга красота, гъстите му мигли засенчваха пламенни сини очи.

Катрин осъзна, че за първи път се храни сама с него. Преди би се ужасила от подобна перспектива, знаейки, че трябва да е нащрек всяка секунда. Но в този приятен, лек разговор нямаше конфликт. Колко интересно. Почти ѝ се искаше някоя от сестрите Хатауей да е наблизо, за да сподели откритието си с нея... *Двамата с брат ви прекарахме цяла вечер на масата, без да се караме.*

Навън беше започнало да вали, небето притъмня, отделните капки преминаха в силен порой, който заличи всички звуци на хора,

коне и работа в двора за карети. Дори облечена в дебелата роба, която Лео ѝ беше дал да носи, Катрин потрепери и усети как настръхва.

— Време е за банята ви — каза Лео и дойде да издърпа стола зад нея.

Като се питаше дали той се кани да излезе от стаята, Катрин се осмели да изрече:

— Може би ще ми позволите малко уединение?

— Не ми е хрумвало — каза той. — Може да имате нужда от помощ.

— Мога да се изкъпя сама. И бих предпочела да не ме гледат.

— Интересът ми е чисто естетически.

— Чисто естетически? — попита тя със съмнение.

— О, аз имам много чиста душа. Само по-интимните ми части са тези, които ми създават неприятности.

Катрин не се сдържа и се засмя.

— Можете да останете в стаята, стига да се обърнете гърбом.

— Съгласен. — Той отиде и се изправи до прозореца.

Катрин погледна към ваната с очакване. Не си беше представяла, че някога ще копнее толкова силно да се изкъпе. След като прибра косата си нагоре, тя съблече халата и ризата и свали очилата си, сложи ги на леглото и погледна любопитно към Лео, който изглеждаше изцяло погълнат от гледката на двора за карети. Беше отворил прозореца с няколко сантиметра, пропускайки изпълнения с мирис на дъжд въздух да нахлуе в стаята.

— Не гледайте — каза тя разтревожено.

— Няма. Макар че наистина трябва да изоставите задръжките си — каза той. — Те могат да ви накарат да се поддадете на изкушения.

Тя се потопи предпазливо в очуканата вана.

— Бих казала, че днес направих точно това. — Тя въздъхна с облекчение, когато водата облекчи ожулените ѝ интимни части и болки.

— А аз бях възхитен от възможността да асистирам.

— Вие не асистирахте — каза тя. — Вие сте изкушението. — Тя го чу да се смее.

Лео спазваше дистанция, докато Катрин се къпа, загледан в дъжда навън. След като се изми, тя се почувства толкова изморена, че се усъмни в способността си да излезе от ваната. Повдигна се на

треперещите си крака и се протегна да вземе сгънатите кърпи от столчето до ваната.

Когато излезе от водата, Лео отиде бързо до нея и я уви в хавлията като в пашкул. След което я притисна към себе си и я задържа.

— Позволете ми да спя с вас тази вечер — прошепна той в косата ѝ, добавяйки въпросителна нотка в гласа си.

Катрин го изгледа объркано.

— Какво ще направите, ако откажа? Ще ангажирате друга стая?

Той поклати глава.

— Ще се притеснявам за сигурността ви, ако съм в друга стая. Ще спя на пода.

— Не, ще спим заедно в леглото. — Тя притисна буза в гърдите му, отпусната напълно в неговата прегръдка. Колко уютно е, помисли, си учудено. Колко спокойна и сигурна се чувстваше с него. — Защо не беше така преди? — попита тя замечтано. — Ако бяхте такъв, какъвто сте сега, никога нямаше да споря с вас за каквото и да било.

— Опитах се да съм мил с вас един-два пъти. Не се получи добре.

— Опитайте ли се? Не съм забелязала. — Кожата ѝ, порозовяла от банята, се зачерви още повече. — Бях подозрителна. Недоверчива. А вие... бяхте всичко, от което се страхувах.

Ръцете на Лео се стегнаха при това признание. Той погледна надолу към нея замислено, сякаш се опитваше да проумее нещо и едва сега го осъзнаваше. Сините му очи се стоплиха.

— Нека сключим сделка, Маркс. Отсега нататък, вместо да допускаме най-лошото един за друг, ще се опитаме да си представяме най-доброто. Съгласна ли сте?

Катрин кимна, смаяна от неговата нежност. По някакъв начин тези няколко прости изречения постигнаха по-голяма промяна между тях, отколкото всичко преди.

Лео я пусна внимателно. Тя отиде до леглото, докато той се изми несръчно в една вана, която трудно можеше да побере мъж с неговите размери. Тя легна и го загледа сънено, топлината на тялото ѝ се събра между чаршафите на чистото, сухо легло. И въпреки всички проблеми, които я чакаха, скоро се унесе в дълбок сън.

* * *

В съня си се върна отново към деня, когато бе навършила петнайсет. Беше без родители от пет години, живееше с баба си и леля си Алтея. Майка ѝ беше умряла през това време. Така и не разбра кога точно е станало, казаха ѝ доста след това. Беше попитала Алтея дали може да посети болната си майка, а Алтея ѝ каза, че тя вече е умряла.

Макар да знаеше, че майка ѝ страда от фатална болест и че няма надежда, новината дойде като шок. Катрин се разплака, но Алтея изгуби търпение и ѝ се озъби:

— Няма полза да плачеш. Случи се отдавна и тя е в земята още от лятото. — Това остави у Катрин чувство за закъснялост, за ненавременност, като театрален зрител, който е изръкопляскал в неподходящ момент. Не можеше дори да скърби както трябва, защото бе пропуснала подходящата възможност за това.

Живееха в малка къща в Мерилбоун, запусната, но доста голяма сграда между един зъболекарски кабинет и библиотека, издържана с частни средства. Библиотеката беше собственост на баба ѝ, която я управляваше и ходеше всеки ден там на работа.

Това беше най-дразнецното място на света, тези тежки, еднакви сгради с техните големи и скрити колекции от книги. Катрин гледеше нататък от прозореца си, представяйки си колко приятно би било да се разхожда из стаите със стари книги. Със сигурност въздухът вътре миришеше на велур, кожа и книжен прах. Тя беше казала на Алтея, че иска да работи там един ден, декларация, предизвикала странна усмивка у леля ѝ и обещание, че това несъмнено ще се случи.

Но въпреки табелката, която обявяваше, че това е библиотека за ползване от изтъкнати джентълмени, Катрин постепенно осъзна, че нещо не е наред с това място. Никой никога не излезе отвътре с книга.

Когато спомена това си наблюдение, Алтея и баба ѝ се спогледаха, същата реакция, която бяха показали, когато бе попитала дали баща ѝ някога ще се върне за нея.

За петнайсетия ѝ рожден ден тя получи две нови рокли. Едната синя, а другата бяла, с дълги поли, които се влачеха по пода, и корсети, които пасваха точно на кръста ѝ, вместо детинските с висока талия. От сега нататък, каза ѝ Алтея, тя щеше да носи косата си вдигната нагоре

и да се държи като жена. Вече не била дете. Катрин бе посрещнала това „повишение“ с гордост и притеснение, питайки се какво се очаква сега от нея, когато е станала жена.

Алтея беше пристъпила към обяснение, дългото ѝ мършащо лице изглеждаше по-сурово от обикновено, погледът ѝ отбягваше да срещне този на Катрин. Учреждението зад съседната врата, както се очакваше, не беше библиотека. Беше публичен дом, в който тя бе работила от дванайсетгодишна възраст. Било лесна работа, увери тя Катрин... оставяш мъжа да прави каквото му е приятно, насочваш мисълта си някъде другаде и после му вземаш парите. Независимо какви са желанията му или как е използвал тялото ти, колкото по-малко се съпротивляваш, толкова по-малък е дискомфортът.

— Не искам да го правя — каза Катрин и пребледня, когато осъзна защо ѝ се дават тези съвети.

Алтея вдигна оскубаните си вежди.

— За какво друго мислиш, че си подходяща?

— Каквото и да е, но не и това.

— Глупаво момиче, знаеш ли колко много пари сме пръснали по теб? Имаш ли представа какви жертви се изискваха, за да те вземем и да се грижим за теб? Разбира се, че не, сигурно си мислиш, че сме били длъжни. Само че дойде време за разплащане. Не те караме да правиш нищо, което аз не съм правила. Мислиш ли, че си по-добра от мен?

— Не — каза Катрин и в очите ѝ избиха сълзи от срам. — Но аз не съм проститутка.

— Всеки от нас е роден с някакво призвание, скъпа моя. — Гласът на Алтея беше спокоен, дори мил. — Някои хора са родени с привилегии, други са благословени с артистичен талант или природна интелигентност. Ти, за съжаление, си обикновена във всяко отношение... обикновен интелект, обикновен ум и лишена от всякакъв по-особен талант. Наследила си обаче красотата и курвенската натура на майка си. По тази причина знаем какво е твоето призвание, нали?

Катрин се дръпна назад ужасена. Опита се да звучи спокойно, но гласът ѝ трепереше.

— Щом съм обикновена във всяко отношение, това не означава, че ще започна да проституирам.

— Заблуждаваш се, дете. Ти си продуктът на две семейства неверни жени. Майка ти не беше способна да бъде вярна на никого. Мъжете я намираха за неустоима, а тя никога не се съпротивляваше, когато я искаха. А от наша страна... твоята прабаба беше сводница и беше обучила дъщерите си в бизнеса. После дойде моят ред, а сега е твоят. От всички момичета, които работят при нас, ти ще си най-голямата щастливка. Няма да бъдеш давана на всеки мъж, който дойде от улицата. Ще си светилото на нашия малък бизнес. По един мъж за уговорен период от време. Така ще издържиш много повече.

Колкото и да се съпротивляваше, Катрин скоро разбра, че е продадена на Гай, лорд Латимър. Той ѝ беше толкова чужд, колкото и всички мъже с киселия си дъх, драскащо лице и пълзящи ръце. Опитваше се да я целуне, пъхайки ръце в отворите на дрехите ѝ, подръпвайки ги, сякаш скубе мъртва птица. Беше очарован от съпротивата ѝ, пъхтеше в ухото ѝ мръсни думи какво ще направи с нея и тя го намрази, намрази всички мъже.

— Няма да те нараня... ако не се дърпаш... — каза Латимър, хвана ръцете ѝ и ги притисна към слабините си. — Ще ти хареса. Знам това-онова, ще ти покажа...

— *Не ме докосвайте, недейте...*

Тя се събуди с хлипове, притискайки се към мускулест гръден кош.

— Не...

— Кат, аз съм. Ш-ш-шт, това съм аз. — Една топла ръка я погали по гърба.

Тя притихна, влажната ѝ буза се допря до гъст облак коса. Звукът на гласа му беше дълбок и познат.

— Господине?

— Да. Беше само кошмар. Свърши. Нека ви подържа.

Главата ѝ пулсираше. Чувстваше се разтреперана и болна, освен това и засрамена. Лео я притисна към гърдите си. Когато я усети, че трепери, започна да гали косата ѝ.

— Какво сънувахте?

Тя тръсна глава и простена.

— Трябваше да го направите с Латимър, нали?

След дълго колебание тя прочисти гърлото си и отвърна:

— Отчасти.

Той продължи да я гали и устните му се сведоха към влажните ѝ страни.

— Страхувате се, че ще се върне за вас?

Тя поклати глава.

— Нещо по-лошо.

— Мога ли да помогна?

Като се отблъсна от него, Катрин се сви на топка и се загледа на другата страна.

— Няма нищо. Съжалявам, че ви събудих.

Лео се намести плътно до нея. Тя потръпна, усещайки топлината му по дължината на целия си гръб, дългите му крака — под нейните и жилавата му ръка, която я прегръщаше. Обгърнаха я мирисът му, пулсът му, настръхна от дъха му, който галеше косъмчетата по врата ѝ. Какъв невероятен мъж беше само!

Беше грешно да изпитва такова удоволствие от това. Всичко, което Алтея ѝ беше казала за нея, може би беше вярно. Тя имаше природата на курва, жадуваща мъжко внимание... беше наистина дъщеря на майка си. Беше потискала и игнорирала тази своя страна години наред. Но сега ѝ се беше разкрила така несъмнено, като отражение в огледало.

— Не искам да бъда като нея — прошепна тя, без да мисли.

— Като кого?

— Като майка ми.

Ръката му се спря на хълбока ѝ.

— Брат ви недвусмислено каза, че определено не сте като нея. — Той млъкна. — По какво се страхувате да не приличате на нея?

Катрин млъкеше, дъхът ѝ беше треперлив, когато се опита да преглътне новия изблик на сълзи. Той я погубваше с тази новооткрита нежност. Тя предпочиташе повече стария, подигравателен Лео. Очевидно не можеше да се отбранява срещу този.

Той залепи една целувка зад ухото ѝ.

— Скъпото ми момиче — дойде шепотът му, — нали не ми казвате, че се чувствате виновна, че имате щастлива сексуална връзка?

Разстрои я още повече това, че той бе направил толкова бърз и точен извод.

— Може би малко — призна полугласно тя.

— Боже господи — аз съм в легло с пуританка. — Лео разви вдървеното ѝ тяло и легна върху нея въпреки протестите ѝ. — Защо да е неправилно една жена да се радва на това?

— Не мисля, че е неправилно за другите.

— Значи само за вас? — Гласът му стана сардоничен. — Защо?

— Защото съм четвърто поколение от семейство на проститутки.

И леля ми каза, че имам естествена склонност за това.

— Всички имат, любов моя. Това е начинът, по който се раждат хората.

— Не, не за това. За проституция.

Той изсумтя насмешливо.

— Няма такова нещо като естествена склонност човек да се продава. Проституцията е натрапена на жените от общество, което допуска да оцеляват и да се издържат по такъв ужасен начин. А колкото до вас... никога не съм срещал толкова неумела в това отношение жена. — Той се заигра с обърканите кичури на косата ѝ. — Страхувам се, че не схващам логиката ви. Не е грях да се наслаждавате на мъжко докосване, нито пък има нещо общо с проституцията. Всичко, което вашата леля ви е казала, е чиста манипулация, по очевидни причини. — Устата му се спусна към шията ѝ, оставяйки целувки по топлата ѝ кожа. — Не можем да ви позволим да се чувствате виновна — каза той. — Особено когато това е толкова погрешно.

Тя подсмръкна.

— Моралът не е погрешен.

— А! Ето къде бил проблемът. Имате морал, вина и удоволствие, всичко смесено в едно. — Ръката му се премести към гърдата ѝ и я обхвана нежно. Усещането накара стомахът ѝ да се свие. — Няма нищо морално в това човек да си отказва удоволствие, както и нищо лошо в това да го желае. — Тя осъзна, че той се усмихва. — Онова, от което се нуждаете, е да се отдадете в продължение на няколко ноци на нецивилизована похот с мен. Това ще прогони цялата вина от вас. А ако не проработи, най-малкото аз ще съм щастлив. — Ръката му се спусна по тялото ѝ, палецът му докосна интимните ѝ къдрици. Стомахът ѝ се стегна под дланта му. Пръстите му отидоха по-надълбоко.

— Какво правите? — попита тя.

— Помагам ви за вашите проблеми. Не, не ми благодарете, изобщо не ме затруднява. — Усмехнатата му уста се допря до нейната и той се качи върху нея в тъмното. — Каква дума използвате за това, скъпа?

— За кое?

— За това сладко местенце... тук.

Тялото ѝ подскочи при нежната му милувка. Тя едва успя да отговори.

— Не използвам никаква дума.

— Тогава как го наричате?

— Не го наричам!

Той се засмя тихо.

— Знам няколко думички. Но французите, не е за чудене, използват най-деликатната. *Le chat*.

— Котка? — удиви се тя.

— Да, има двойно значение за жена и за най-нежната женска част. Писана. Котенце. Най-сладката козинка... не, не се срамувайте. Помолете ме да ви погала...

Думите му я оставиха без дъх.

— Господине — възрази несигурно тя.

— Помолете и ще го сторя — подкани я той и пръстите му се заиграха в чувствителната трапчинка зад коляното ѝ.

Тя преглътна един стон.

— Помолете — дойде търпеливият му шепот.

— Моля.

Лео целуна бедрото ѝ, устата му беше мека и гореща, дъхът му караше кожата ѝ да настръхва.

— „Моля“ какво?

Развратник. Тя се сгърчи и покри лицето си с ръце въпреки пълната тъмнина. Гласът ѝ бе заглушен от преградата на пръстите ѝ.

— Моля, погалете ме там.

Докосването му беше толкова леко, че от начало почти не го усети, върховете на пръстите му се раздвижиха, възбуждаха...

— Така ли?

— Да, о, да... — Хълбоците ѝ се вдигнаха, подканвайки за още. Той зарови пръсти в меките гънки, масажираше деликатно,

продължавайки навътре. Умелите ласки доведоха тялото ѝ до трепетна готовност.

— Какво друго трябва да направя? — прошепна Лео, като се смъкна надолу в тъмното. Тя усети дъха му върху себе си, топлина срещу влага, леко, пулсиращо дишане. Хълбоците ѝ се извиха в дъга и се опънаха инстинктивно.

— Люби ме. — Неусетно беше преминала на „ти“.

Гласът му прозвуча изпълнен със съжаление.

— Не, прекалено си възпалена.

— *Лео* — прошепна тя.

— Да те целуна ли вместо това? Там? — Пръстът му се завъртя във вътрешността ѝ.

Очите на Катрин се разшириха в тъмнината. Смаяна и силно възбудена от предложението, тя облиза пресъхналите си устни.

— Не. Не знам. — Тя се изви, когато го усети да диша срещу нея, а пръстите му бавно я разтвориха. — Да.

— Помоли ме любезно.

— Моля те да... О, не мога.

Възбуждащите пръсти се отдръпнаха.

— Да спим, тогава?

Тя хвана главата му в ръце.

— Не.

Той беше непреклонен.

— Знаеш как да помолиш.

Не можеше. Позорните срички заседнаха в гърлото ѝ и тя успя само да простене.

А Лео, мерзавецът му с мерзавец, потисна напирания кикот като я целуна по бедрото.

— Радвам се, че намираш това за забавно — ядосано му се сопна тя.

— Така е — увери я той, едва сдържайки се да не се разсмее. — О, Маркс, тепърва имаме да наваксваме.

— Не се безпокой — сопна се тя и се опита да се отдръпне, но той закова краката ѝ на място.

— Не е необходимо да се инатиш — търпеливо я придумваше. — Хайде, кажи го. Заради мен.

Настъпи дълга тишина. Тя преглътна и се застави да произнесе:

— Целуни ме.

— Къде?

— Там долу — дойде разтрепераният ѝ глас. — По котенцето ми.

Моля те.

Лео замърка одобрително.

— Ама че палаво момиче си. — Главата му се сведе и той завря нос във влажната мекота, а тя усети устата му да покрива най-чувствителната част от нея с влажна, отворена целувка, и светът се запали. — Това ли искаше? — чу го да пита.

— Още, още — извика задъхано тя.

Езикът му я претърси с влажни, стимулиращи милувки. Тялото ѝ се стегна, когато започна да дърпа и да отпуска, и я прониза сладострастна тръпка. Беше изпълнена с огромно удовлетворение, всяка страна на езика му я разтваряше за още по-голяма наслада. Ръцете му обхванаха стегнатото ѝ задниче и я повдигнаха към устата му. Тя се сгърчи разтърсена, извика, нервите ѝ танцуваха. Устата му се забави там, сякаш не му се искаше да спира. За един скандален миг тя усети как езикът му влиза в нея, предизвиквайки няколко последни тръпки.

Скоро ѝ стана студено, когато нахлулият дъждовен въздух откъм открития прозорец премина по кожата ѝ. Помисли си, че сега Лео ще задоволи собствените си нужди и се премести към него смутена и изтощена. Но той настани главата ѝ в извивката на ръката си и дръпна завивките върху тях. Тя беше задоволена и обезсилена, неспособна да стои будна.

— Спи — чу го да шепне в ухото ѝ. — И ако пак имаш кошмари... ще ги прогоня с целувка.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Дъждовната нощ отстъпи място на влажна, зелена утрин. Лео се събуди от звуците, идващи откъм двора за карети, оживял от конски тропот и викове на коняри. По коридора се чуваха заглушени стъпки, когато хората започнаха да напускат стаите си и тръгнаха към таверната да закусят.

Любимата част от всяко романтично рандеву на Лео винаги бяха моментите на очакване, предшестващи правенето на любов. Най-малко приятната част беше сутринта след това, когато първата му мисъл беше как да се измъкне най-бързо, без да изглежда оскърбително.

Тази сутрин, обаче, беше различна от всяка друга. Той бе отворил очи, установявайки, че е в леглото с Катрин Маркс, и че не иска да е никъде другаде. Тя продължаваше да спи дълбоко. Пръстите ѝ бяха леко свити като краища на орхидея. Беше красива на сутрешната светлина, разрошена и отпусната, и сънено розова.

Очарованият му поглед се спря върху нея. Никога не се бе доверявал толкова много на жена, но знаеше, че тайните му са на сигурно в нея. Както и нейните в него. Те си подхождаха добре. Независимо от случилото се сега, дните им на спорове и кавги бяха отминали. Знаеха прекалено много един за друг.

За съжаление въпросът за годежа им все още не бе уреден. Лео знаеше, че Кат не е и наполовина толкова убедена в правилността на евентуалния им брак, колкото него. Нещо повече, Хари Рътлидж щеше да изрази собствено мнение за това, а досега Лео рядко бе харесвал мнението му. Беше възможно дори Хари да окуражи идеята на Кат за пътуване из континента.

На челото му се образува бръчка, когато се замисли как е живяла до този момент на практика без никаква закрила. Как бе възможно жена, толкова заслужаваща обич, да е получила толкова малко? Искаше му се да навакса за всичко, което ѝ е липсвало. Да ѝ даде онова, от което е била лишена. Трикът беше да я убеди да му позволи да го направи.

Лицето на Катрин беше спокойно, устните ѝ леко разтворени. Свита сред белите чаршафи, с открито розово рамо, с тази златна коса, която се стелеше навсякъде, тя изглеждаше като бонбон, сложен сред спирали бита сметана.

В основата на леглото настъпи някаква бъркотия, когато Доджър се прехвърли в ъгъла на матрака и изпълзя до Катрин. Тя се размърда и се прозя, след което се пресегна и го погали. Порчето се сви до хълбока ѝ и затвори очи.

Катрин се събуди бавно и се протегна лениво. Миглите ѝ затрептяха и се вдигнаха. Тя погледна Лео слисано, явно чудейки се какво прави при нея. Беше поглед, изпълнен с обезоръжаваща невинност, тези прекрасни синьо-зелени като морето очи го съзерцаваха, докато съзнанието ѝ смилаше видяното. Тя колебливо допря ръка до бузата му, проучвайки наболата му през нощта брада. Гласът ѝ беше нисък и учуден.

— Бодеш като таралежчето на Биатрикс.

Лео целуна дланта ѝ.

Катрин се намести срещу него предпазливо. Дъхът ѝ раздвижи косъмчетата по гърдите му, когато го попита:

— Отиваме ли в Лондон днес?

— Да.

Тя замълча за миг.

— Още ли искаш да се ожениш за мен? — Гласът ѝ прозвуча рязко.

Той задържа ръката ѝ в своята.

— Настоявам.

Лицето ѝ бе наклонено на една страна, така че той не можа да го види.

— Но... Аз не съм като Лора.

Лео беше изумен от коментара.

— Не — каза той честно. Лора беше продукт на любящо семейство, на идиличен живот в малко селце. Тя не познаваше страха и болката, които бяха съпътствали детството на Катрин. — Не приличаш на Лора повече, отколкото аз на момчето, което бях тогава — продължи той. — Какво значение има?

— Може би ще си по-добре с някоя като нея. С някоя, която... — Тя млъкна.

Лео се обърна и се подпря на лакът, поглеждайки в синьо-зелените ѝ късогледни очи.

— С някоя, която обичам? — завърши той вместо нея и я видя как се намръщва и несигурно прехапва долната си устна. Прииска му се нежно да хване и да смуче тази перфектна устна, сякаш е зряла слива. Вместо това само прокара върха на пръста си по нея. — Казах ти и преди, обичам като луд — произнесе той. — Прекомерно силно, ревниво, собственически... Аз съм абсолютно непоносим.

След това плъзна опакото на ръката си по брадичката ѝ и по шията, където усети забързания пулс на сърцето ѝ и мъчителното преглъщане. Познаващ признаците на женска възбуда, той плъзна длан отпред по тялото ѝ, поглаждайки твърдото зърно и меката извивка.

— Ако те обичах, Кат, щях да ти направя закуска, обяд и вечеря. Нямах да имаш мира от мен.

— Щях да поставя граници. И да те накарам да ги спазваш. — Тя си пое рязко въздух, когато той дръпна чаршафа от нея. — Искаш твърда ръка, това е всичко.

Раздразнен от бъркотията, Доджър се изплъзна от леглото възмутено и се озова със скок в пътната чанта на Катрин.

Лео зарови нос в топлата извивка на гърдата ѝ и погали връхчето с език.

— Може би си права — каза той, хвана ръката ѝ и я смъкна до твърдата си плът.

— Аз... нямах предвид...

— Да, знам. Но аз съм прозаичен човек, без въображение. — Той ѝ показа как да го хване и да го гали, водейки я по местата, където искаше да бъде докосван. Те лежаха заедно в топлото легло, дишаха бързо и задъхано, докато тя го изследваше с деликатните си бледи пръсти. Колко пъти само Лео си бе фантазирал за този момент, прекалено моралната и старомодна Маркс гола в едно легло с него. Беше прекрасно.

Ръката ѝ се стегна около твърдата му дължина и възхитителният натиск едва не го накара да свърши.

— *Боже...* Не, не, почакай... — Той дръпна ръката ѝ със задъхан смях.

— Нещо неправилно ли направих? — попита Катрин притеснено.

— Съвсем не, любов моя. Но човек се надява да трае повече от пет минути, особено преди жената да бъде задоволена. — Той протегна ръка към гърдите ѝ, като ги мачкаше нежно. — Колко си красива! Вдигни се по-нагоре и ми позволи да целуна гърдата ти. — Когато тя се поколеба, той обхвана с палеца и показалеца си зърното и палаво го подръпна.

Тя подскочи изненадано.

— Прекалено силно ли беше? — попита Лео разкаяно и погледът му се стрелна към лицето ѝ. — Тогава направи каквото те помолих, и аз ще го успокоя. — Той не пропусна бързото ѝ примигване, нито променения ритъм на дишането ѝ. Прекара ръце по стройните извивки на тялото ѝ, научавайки повече за нея на мига.

— Ти си *непоносим* — каза му тя спокойно. Но се подчини на окуражаващия натиск на дланите му и бавно се покатери върху него. Беше лека и гъвкава, кожата ѝ приличаше на коприна, русите ѝ къдрици се докосваха до стомаха му.

Зърното на гърдата ѝ вече се бе стегнало, когато Лео го пое в устата си. Той си играеше с нея, прокараваше езика си по стегнатото връхче, предизвиквайки безпомощни звуци, които се изкачваха в гърлото ѝ.

— Целуни ме — каза той и плъзна ръка под врата ѝ, привличайки лицето ѝ към своето. — И се отпусни върху мен.

— Спри да раздаваш заповеди — възрази тя, останала без дъх.

Лео импулсивно реши да я провокира. Остави една арогантна усмивка да разтегне устните му.

— Тук, в леглото, аз съм господар. Ще давам заповеди, а ти ще ги изпълняваш без въпроси. — Той млъкна нарочно, повдигайки вежди. — Ясно ли е?

Катрин застина. Лео никога не се бе наслаждавал толкова много, колкото сега, виждайки я да се бори между обидата и възбудата. Той усети как горещината се надига в нея, препускащия ѝ пулс. Тя си пое развълнувано въздух, косъмчетата по ръката ѝ настръхнаха. А после сякаш тялото ѝ изгуби цялото си напрежение, крайниците ѝ се отпуснаха.

— Да — прошепна тя най-после, неспособна да срещне погледа му.

Собственият пулс на Лео също се ускори.

— Добро момиче — каза той пресипнало. — А сега разтвори краката си, така че да мога да те почувствам срещу себе си.

Постепенно ъгълът между краката ѝ се разшири.

Тя изглеждаше замаяна, някак изгубена, погледът ѝ насочен навътре, сякаш опитващ се да разбере загадката на собствените си реакции към него. Очите ѝ блестяха, неволен прилив на наслада и объркване, и тази гледка го накара да потръпне от удоволствие. Искаше му се да я изпълни отвъд мислимото, да открие и да задоволи всяка нейна нужда.

— Сложи ръка под гърдата си — каза той — и я доближи до устата ми.

Тя се наведе над него послушно, треперейки. И в този миг той се изгуби, напълно погълнат в нейната сладка мекота. Съзнанието му изчезна, остана само инстинктът, примитивният стремеж да вземеш, да покориш, да притежаваш.

Накара я да коленичи върху него и последва опияняващата влага със солен мирис към нежния вход на тялото ѝ. Зарови вътре език, галеше, облизваше, докато усети дългите, фини мускули на бедрата ѝ да се свиват ритмично.

С дрезгав шепот Лео я отдалечи и ѝ помогна да възседне хълбоците му. Намести се срещу мекия процеп и стисна талията ѝ, за да я задържи. Тя се разтрепери, когато разбра какво иска.

— Бавно — прошепна той, когато тя се успокои върху него. Едва успя да потуши един агонизиращ стон, когато усети как тя се стяга около него, как подутата ѝ плът се опитва да го всмуче по-навътре. Никога до този момент не бе изпитвал подобно нещо.

— О, Исусе... поemi го целия.

— Не мога. — Тя се изви и притихна, изглеждаше раздразнена.

Не беше за вярване, че Лео успя да намери нещо весело в този момент, когато тялото му се измъчваше от желание. Но тя го беше възседнала с такава прелестна несръчност. Като успя някак си да потисне смеха, той положи треперещите си ръце върху нея и полека я намести.

— Можеш — произнесе дрезгаво. — Подпри се с ръце на раменете ми и наклони сладкото си тяло напред.

— Прекалено голям е.

— Не е.

— Е.

— Аз съм опитният. Ти си начинаещ, забрави ли?

— Това не променя факта, че си прекалено... ох!

Някъде по средата на спора им той беше натиснал нагоре и преодолял последното критично разстояние, и телата им се сляха напълно.

— Ох — произнесе тя повторно с полуотворени очи и по тялото ѝ плъзна розовина.

Лео усети как се доближава до кулминацията, изискваше се само лека стимулация, за да достигне неотразимия момент. Тялото на Катрин се стегна около него, сладострастно поддържайки ритъма, който заплашваше да го побърка. Тя се движеше колебливо, нежните фрикции ги караха да потръпват.

— Кат, почакай — прошепна той със сухи устни.

— Не мога, не мога... — Тя се задвижи отново и той се изви в дъга, сякаш подложен на уред за мъчения.

— Успокой се.

— Ще се опитам. — Но тя бе започнала инстинктивно да се люлее отново и той простена, и пое ритъма, гледайки как устните ѝ се разтварят с възхитително ахване, а когато почувства, че спазмите я застигат, усещането го връхлетя прекалено бързо, за да му устои.

С херкулесовско усилие той се измъкна и изля удоволствието си върху чаршафите, докато дишаше остро през стиснати зъби. Всеки негов мускул крещеше от възмущение, че е бил лишен от сочната топлина, която го бе обгърнала. Задъхан, примигващ срещу дъжда от искри, Лео усети Катрин да се свива до него.

Едната ѝ ръка се допря до гърдите му, върху пулсиращото му сърце. Тя притисна устни към рамото му.

— Не исках да спираш — прошепна тя.

— Нито пък аз. — Обви ръце около нея и се усмихна в косите ѝ.
— Но това е проблемът с прекъсването на акта. Човек винаги трябва да излезе на гарата, преди да е стигнал последната спирка.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лео предложи брак на Катрин повече от два път и по пътя за Лондон. Тя отказа и двата пъти, решена да постъпи разумно и да обсъди ситуацията първо с брат си.

Когато Лео изтъкна, че лекомисленото бягство от къщата „Рамзи“ посред нощ едва ли би могло да се характеризира като „разумно“, тя призна, че може би не е трябвало да действа толкова прибързано.

— Колкото и да не ми е приятно да призная — каза тя на Лео, докато каретата им трополеше по пощенския път, — изобщо не разсъждавах трезво след бала. Бях в шок, когато видях лорд Латимър така неочаквано. А когато той сложи ръце върху мен, почувствах как се свивам и се превръщам отново в уплашено дете, и единственото, за което можех да мисля, е да избягам. — Тя млъкна за миг. — И се успокоих, когато осъзнах, че имам Хари, при когото мога да отида.

— Имаш също и мен — произнесе Лео тихо.

Тя го погледна учудено.

— Не го знаех.

Погледът му задържа нейния.

— Сега вече го знаеш.

* * *

Позволи ми да бъда големият ти брат, беше й казал Хари при последната им среща в Хемпшир, давайки ясно да се разбере, че иска да установи семейни отношения, на каквито преди изобщо не бяха способни. С не малка доза неловкост Катрин си помисли, че е на път да провери твърдението му много по-скоро, отколкото някой от тях бе очаквал. Те двамата все още практически бяха непознати.

Но Хари се бе променил силно по време на краткия период от женитбата си с Попи. Беше много по-мил и по-сърдечен сега, и

определено се държеше към Катрин като към нещо повече от неприятна полусестра, която си няма никого.

При пристигането си в хотел „Рътлидж“ Лео и Катрин бяха поканени веднага във великолепния частен апартамент, който Хари и Попи заемаха.

От всички Хатауей Попи бе тази, с която Катрин се бе чувствала винаги най-спокойно. Попи беше дружелюбна и разговорлива млада жена, която обичаше реда и рутината. Тя имаше слънчев, уравновесен характер, който осигуряваше необходимия баланс за енергичния, импулсивен Хари.

— Катрин! — възкликна тя, прегръщайки я, след което се дръпна назад и я погледна загрижено. — Защо си тук? Да не е станало нещо? Добре ли са всички?

— Семейството ти е много добре — побърза да я успокои Катрин. — Само че... се случи нещо. Аз трябваше да замина. — Гърлото ѝ се стегна.

Попи погледна намръщено към Лео.

— Ти ли направи нещо?

— Откъде-накъде?

— Защото, когато има някаква неприятност, обикновено се оказва, че си замесен.

— Вярно е. Обаче този път аз не съм проблемът, аз съм решението.

Хари се приближи към тях, зелените му очи бяха присвити.

— Ако вие сте решението, Рамзи, нямам търпение да чуя проблема. — Той хвърли към Катрин разтревожен поглед и я удиви, когато се приближи и я прегърна закрилнически. — Какво има, Кат? — прошепна в ухото ѝ. — Какво се е случило?

— О, Хари. — Тя се поколеба. — Лорд Латимър дойде на бала в къщата „Рамзи“.

Брат ѝ разбра всичко от едно изречение.

— Ще се погрижа за това. — В гласа му нямаше и капка колебание. — Ще се погрижа за теб.

Катрин затвори очи и изпусна бавна въздишка.

— Хари, не знам какво да правя.

— Правилно си постъпила, че си дошла при мен. Ще се справим заедно. — Хари вдигна глава и погледна към Лео. — Предполагам, че

Кат ти е казала за Латимър.

Лео погледна мрачно.

— Повярвай ми, ако знаех за проблема преди това, той нямаше да я доближи.

— В такъв случай защо този негодник е бил поканен в къщата?

— Родителите му бяха поканени като проява на учтивост предвид социалното им положение в Хемпшир. Вместо тях, обаче, дойде той. След като се опита да се натрапи на Маркс, го изритах от къщата. Няма да се върне вече.

Очите на Хари блестяха с опасен огън.

— Ще пошушна нещичко на ухото на правилния човек. До утре вечер на Латимър ще му се иска да е мъртъв.

Катрин усети нервен възел в стомаха си. Хари беше човек с огромно влияние. Заради работата си в хотела той имаше достъп до невероятно количество конфиденциална и ценна информация. Онова, което държеше в главата си, като нищо бе в състояние да запали войни, да събори кралства, да развали семейства и да разруши британската финансова система.

— Не, Хари — каза Попи. — Ако се каниш да убиеш или осакатиш лорд Латимър, трябва да се откажеш и да помислиш за нещо друго.

— На мен планът на Хари ми харесва — обади се Лео.

— Няма смисъл да спорим — заяви Попи. — Елате, нека седнем и обсъдим приемливи алтернативи. — Тя погледна Катрин. — Сигурно сте изгладнели от пътя. Ще се обадя веднага за чай и сандвичи.

— За мен не, благодаря — отказа Катрин. — Не съм...

— Да, тя иска сандвичи — прекъсна я Лео. — За закуска е яла само хляб и чай.

— Не съм гладна — възрази Катрин. Той я изгледа непреклонно.

Това беше нещо ново — да има някой, който да се грижи за обикновените подробности в живота ѝ, да забелязва какво е яла за закуска. Тя изследва чувството, провери го и го намери странно приятно, въпреки че се съпротивляваше на идеята да ѝ се казва какво да прави. Малкото пререкание беше подобно на стотиците примери, които бе виждала между Кам и Амелия, или Мерипен и Уин, начина, по който те понякога се тревожеха един за друг. По който се грижеха един за друг.

След като изпрати за чай, Попи се върна в частния салон. После седна до Катрин на покритото с кадифе канапе.

— Кажи ни какво се случи, скъпа. Лорд Латимър доближи ли се до теб онази вечер?

— Не, балът бе започнал от известно време...

Катрин разказа събитията от вечерта както си бяха, със стиснати в скута ръце.

— Проблемът е — продължи тя, — че независимо колко се опитваме да караме лорд Латимър да си мълчи за миналото, той ще го направи публично достойние. Назрява скандал и нищо не може да го спре. Най-добрият начин да загасим пожара според мен е отново да изчезна.

— Ново име, нова идентичност? — попита Хари и поклати глава. — Не можеш да бягаш вечно, Кат. Няма да отстъпим и ще се противопоставим този път заедно, както е трябвало да го направим преди години. — Той стисна основата на носа си, прехвърляйки през ум различните възможности. — Ще започнем с това, че ще съобщим пред всички, че си моя сестра.

Катрин усети, че пребледнява. Хората щяха да проявят безкрайно любопитство, когато научеха, че мистериозният Хари Рътлидж е имал сестра, за която не е знаел. Тя бе повече от сигурна, че нямаше да издържи присвитите погледи и въпросите.

— Хората ме знаят като гувернантката на Хатауей — каза тя с глух глас. — Ще започнат да се питат защо сестрата на един богат хотелиер е трябвало да приеме такава позиция.

— Да правят каквото искат — каза Хари.

— Това няма да се отрази добре върху теб.

Лео заговори сухо:

— С връзките на брат ти, Маркс, той отдавна е свикнал с неласкателните слухове.

Фамилиарният начин, по който се обърна към нея накара Хари да присвие очи.

— Намирам за интересно — обърна се той към Катрин, — че си дошла в Лондон в компанията на Рамзи. Кога сте решили да тръгнете заедно? И по кое време сте потеглили снощи, за да стигнете в Лондон по пладне?

Целият цвят, който бе напуснал лицето на Катрин малко по-рано, нахлу още по-гъст и зачерви кожата ѝ.

— Аз... той... — Тя погледна към Лео, който бе приел изражение на невинен интерес, сякаш нямаше търпение да чуе нейното обяснение. — Аз тръгнах сама вчера сутринта — успя тя да формулира изречение, връщайки поглед отново към Хари.

Хари се наведе напред и погледът му стана намръщен.

— *Вчера* сутринта? Къде си прекарала нощта?

Тя вдигна брадичка и се опита да прозвучи небрежно:

— В една странноприемница за кочияши.

— Имаш ли представа колко опасни са тези места за сама млада жена? Да не си си изгубила ума? Като си помисля какво е можело да ти се случи...

— Тя не беше сама — обади се Лео.

Хари го изгледа невярващо.

Настъпи тишина, по-красноречива от всички думи. Човек можеше да види как мозъкът на Хари работи като някой от сложните механизми, които той конструираше в свободното си време. Можеше да се види също така моментът, в който той стигна до силно неприятния извод.

Хари заговори на Лео с тон, който накара костите на Катрин да измръзнат.

— Дори ти не би трябвало да се възползваш от една уплашена и уязвима жена, която току-що е преживяла криза.

— Досега не си давал пет пари за нея — отвърна Лео. — Защо трябва да започнеш да го правиш сега?

Хари скочи на крака със свити юмруци.

— О, скъпи — прошепна Попи. — Хари...

— В една стая ли спяхте с нея? — попита Хари. — В едно легло?

— Това не е твоя работа, нали така?

— Моя е, когато става дума за сестра ми и се предполага, че ти трябва да я закриляш, а не да я задяваш!

— Хари — намеси се Катрин, — той не е...

— Не съм в настроение да слушам лекции по морал — каза Лео на Хари, — особено когато идват от страна на човек, който знае за това по-малко и от мен.

— Попи — каза Хари и закова с поглед Лео, сякаш възнамеряваше да го убие. — Излезте с Кат от стаята.

— Защо да излизам, когато съм обект на обсъждане? — поиска да знае Катрин. — Не съм дете.

— Хайде, Катрин — настоя тихо Попи, тръгвайки към вратата. — Остави ги да бушуват и да се оправят по мъжки. Двете с теб ще отидем някъде да обсъдим разумно бъдещето ти.

Идеята ѝ хареса. Тя последва Попи и излезе от стаята, докато Хари и Лео продължиха да се гледат кръвнишки един друг.

* * *

— Ще се ожения за нея — обяви Лео.

Лицето на Хари остана безстрастно.

— Вие не се понасяте.

— Започнахме да се разбираме.

— Тя прие ли?

— Все още не. Иска да го обсъди първо с теб.

— Слава богу. Защото ще ѝ кажа, че това е най-лошата идея, която някога съм чувал.

Лео изви едната си вежда.

— Съмняваш се, че мога да я закрилям?

— Съмнявам се, че можете да се удържите да не се убиете един друг! Съмнявам се, че тя би могла да бъде щастлива при такива променящи се обстоятелства. Съмнявам се... не, няма да се затруднявам да изреждам всичките си тревоги, това ще продължи прекалено дълго. — Очите на Хари бяха леденостудени. — Отговорът е „не“, Рамзи. Ще направя каквото е необходимо, за да се грижа за Кат. Ти можеш да се върнеш в Хемпшир.

— Боя се, че няма да е толкова лесно да се отървеш от мен — каза Лео. — Може би не си забелязал, че не съм ти искал разрешение. Не съществува избор. Случиха се някои неща и това не може да се промени. Разбираш ли?

Той видя по изражението на Хари, че само няколко несигурни задръжки го делят от сигурната смърт.

— Съблазнил си я умишлено — успя да изрече Хари.

— По-щастлив ли щеше да си, ако кажех, че е било случайно?

— Единственото нещо, което ще ме направи щастлив, е да те убия с камъни и да те хвърля в Темза.

— Разбирам. Дори ти съчувствам. Не мога да си представя какво е да застанеш срещу мъж, който е компрометирал сестра ти, колко трудно е да се удържиш да не го убиеш на място, Не, почакай... — Лео потупа с показалец брадичката си. — Всъщност *мога* да си го представя. Защото преживях това само преди *два месеца*.

Очите на Хари се присвиха.

— Не беше същото. Сестра ти все още беше девствена, когато се ожених за нея.

Лео не изглеждаше ни най-малко разкаян.

— Когато компрометирам една жена, го правя както трябва.

— Сега ще ти кажа аз... — промърмори Хари и се наведе да го стисне за гърлото.

Те паднаха на пода, претърколиха се, вкопчени един в друг. Въпреки че Хари успя да блъсне главата на Лео в пода, дебелият килим понесе по-голямата част от удара. Хари потърси яката на врата му, но Лео наведе брадичка и се освободи. Търкулнаха се втори път, разменяйки юмруци, като се целеха в гърлото, бъбреците и слънчевия сплит по начина, по който се провеждаха боевете в бедните улички на Ийст енд.

— Няма да спечелиш този път, Рътлидж — задъхано произнесе Лео, когато се пуснаха и се изправиха на крака. — Аз не съм някой от твоите изтънчени партньори по фехтовка. — Той избегна един силен десен удар и успя да заби юмрук в противника си. — Бил съм се във всяка проклета дупка, в която се играе комар в Лондон. — Той симулира внезапен удар с лявата си ръка и изпълни дясна права кука, уцелвайки челюстта на Хари. — И отделно от това живея с Мерипен, на когото левият ъперкът е като магарешки ритник.

— Ще спреш ли *някога* да дрънкаш? — заби внезапен юмрук в него Хари и се дръпна, преди Лео да му отвърне.

— Нарича се комуникация. Трябва да опиташ някой път. — Разгневен, Лео свали гарда и се изправи незащитен. — Особено със сестра ти. Някога дал ли си си труда да я изслушаш? По дяволите, човече, тя дойде в Лондон, надявайки се да получи братски съвет или утеха, а първото нещо, което правиш, е да я накараш да напусне стаята.

Хари отпусна юмруци. Закова Лео с поглед, но когато заговори, гласът му прозвуча самоосъдително:

— Разочаровах я. Мислиш ли, че не знам всичко това, което съм можел да направя за нея, но не съм направил? Ще сторя всичко възможно, за да изкупя вината си. Но проклет да съм, Рамзи... последното нещо, което ѝ е трябвало, е да ѝ бъде отнета невинността, когато не е можела да се защити.

— Беше точно това, от което тя се нуждаеше.

Хари поклати глава невярващо.

— Мътните да те вземат! — Той прокара ръка през черната си коса и се изсмя със странен смях. — Мразя да споря с Хатауей. Вие всички казвате нещо смахнато, сякаш е напълно логично. Какво ще кажеш, много рано ли е за бренди?

— Съвсем не. Чувствам се прекалено трезвен за такъв разговор.

Хари отиде до един шкаф и извади две чаши.

— Докато наливам — каза той, — можеш да обясниш защо да отнемеш девствеността на сестра ми е било за нея толкова благотворно.

Лео се освободи от сакото си, преметна го на облегалката на стола и седна.

— Маркс е била изолирана и сама прекалено дълго...

— Не е била сама, живееше със семейство Хатауей.

— Дори така, стоеше в края на семейството, притиснала нос към прозореца, като някое сираче от романите на Дикенс. Фалшиво име, раздърпани дрехи, боядисана коса... крила е самоличността си прекалено дълго, така че едва ли знаеше коя всъщност е. Но истинската Катрин излиза на повърхността, когато е с мен. Ние се разкрихме един пред друг. Говорим на един и същ език, ако разбираш какво имам предвид. — Лео спря, вперил очи в блестящия водовъртеж на брендито си. — Маркс е противоречива жена и колкото повече я опознавам, толкова повече противоречията придобиват смисъл. Прекарала е прекалено дълго настрана, в сянка. Колкото и да се опитва да се самоубеди в противното, тя иска да бъде с някого, да принадлежи на някого. И да, иска мъж в леглото си. По-специално мен. — Вземайки брендито, което Хари му подаде, Лео отпи голяма глътка. — Тя ще разцъфти с мен. Не защото съм някакъв невероятен пример за

мъжественост. А защото съм точно за нея. Не се плаша от острия ѝ език и тя не може да ме надхитри. И го знае.

Хари седна до него и гаврътна собственото си бренди. Погледна Лео замислено — от една страна се опитваше да прецени неговата искреност, а от друга — верността на думите му.

— Какво би получил от това споразумение? — попита той тихо. — Доколкото разбирам, трябва да се ожениш и да се сдобиеш колкото може по-скоро с наследник. Ако Кат не успее да ти роди син, Хатауей ще изгубят къщата „Рамзи“.

— Преживявал съм далеч по-лоши неща от загубата на някаква си проклета къща. Ще се ожения за Маркс и ще поема риска.

— Може би опитваш водата — каза Хари с безизразно лице. — Опитваш се да установиш дали е плодовита преди да се ожениш за нея.

Засегнат, Лео се насили да си напомни, че тук става въпрос за напълно нормална загриженост на един брат за неговата сестра.

— Не давам пет пари дали тя е плодовита, или не — каза той спокойно. — Ако това ще те успокои, ще изчакаме колкото е необходимо, за да стане клаузата за арендата нищожна. Желая сестра ти, независимо от всичко.

— А какво желае Кат?

— Това вече зависи от нея. Колкото до Латимър вече му дадох да разбере, че имам начин да упражня сила върху него. Ще я използвам, ако започне да създава проблеми. Но най-добрата защита, която мога да ѝ предложа, е името ми. — Като изпи до дъно брендите си, Лео остави празната чаша настрана. — Какво знаеш за тези нейни баба и леля?

— Старицата е починала неотдавна. Сега лелята, Алтея Хътчинс, върти мястото. Изпратих моя помощник Валънтайн да види как са там нещата и той се върна направо болен. Явно в опит да съживи бизнеса, госпожа Хътчинс го е превърнала в истински вертеп, където се доставят за развлечение голям брой проститутки. За съжаление жените, които работят там, са обикновено прекалено износени, за да бъдат наети в други бордеи. — Хари допи брендите си. — Изглежда лелята е болна, най-вероятно от венерическа болест.

Лео го погледна разтревожено.

— Каза ли на Маркс?

— Не, никога не ме е питала. Не мисля, че иска да знае.

— Тя се страхува — каза Лео тихо.

— От какво?

— От онова, което едва не е станала. От нещата, които Алтея й е казала.

— Например?

Лео поклати глава.

— Каза ми го под секрет. — Той се усмихна леко на очевидното раздразнение на Хари. — Познавал си я години наред, Рътлидж — за какво, за бога, си говорехте, когато бяхте заедно? За данъци? За времето? — Той стана и взе сакото си. — Ако ме извиниш, отивам да се погрижа за стая.

Хари се намръщи.

— Тук?

— Да, къде другаде?

— Ами онази къща, която обикновено наемаш?

— Затворена е за през лятото. Но дори да не беше, щях да остана тук. — Лео се усмихна леко. — Приеми го като още един шанс да се насладиш на радостта от близко семейство.

— Радостта бе далеч по-голяма, когато семейството си стоеше в проклетия Хемпшир — каза Хари, когато Лео излезе от апартамента.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Хари беше прав за едно нещо — каза Попи на Катрин, докато се разхождаха из градината зад хотела.

В противоположност с модерните предпочитания за романтичен изглед в градинарството — небрежен, с лехи, засадени с цветя, които изглеждаха сякаш изникнали спонтанно, и пътеки, които криволичеха, градините на „Рътлидж“ бяха подредени и големи. Дисциплинираният жив плет образуваше стени, които минаваха през грижливо аранжирани фонтани, статуи, цветни лехи на фигури и пищни храсти.

— Наистина е време — продължи Попи — Хари да те представи на хората като своя сестра. И да те познават с истинското ти име. Какво е то, впрочем?

— Катрин Уигънс.

Попи се замисли.

— Сигурно е защото винаги съм те знаела като госпожица Маркс... но повече ми харесва фамилията Маркс.

— На мен също. Катрин Уигънс бе едно уплашено момиче в трудна ситуация. Аз бях много по-щастлива като Катрин Маркс.

— По-щастлива? — попита нежно Попи. — Или по-малко уплашена?

Катрин се усмихна.

— Научих много за щастието през изминалите няколко години. Намерих спокойствие в училището, въпреки че бях прекалено тиха и свита, за да създам приятелства там. Това не стана, докато не дойдох да работя при Хатауей, когато видях ежедневните отношения между хора, които се обичат един друг. А през изминалата година най-накрая преживях моменти на истинска радост. Чувството, че макар за миг всичко е каквото трябва да бъде, и човек няма какво друго да иска.

Попи я погледна с усмихнати очи.

— Моменти като...?

Те влязоха в розовата градина, изпълнена с пищни цветове и въздух, натезал от затоплени от слънцето аромати.

— Вечерите в салона, когато семейството се събираше и Уин четеше. Разходките с Биатрикс. Или онзи дъждовен ден в Хемпшир, когато всички си организирахме пикник на верандата. Или... — Тя прекъсна, разтърсена от осъзнаването на това, което се канеше да каже.

— Или...? — подтикна я Попи и спря да разгледа една голяма и блестяща роза, вдъхвайки аромата ѝ. Проницателният ѝ поглед се вдигна към лицето на Катрин.

Беше ѝ трудно да разкрие най-съкровениите си мисли, но Катрин се насили да признае неловката истина.

— След като лорд Рамзи нарани рамото си в руините на старото имение... той беше на легло с температура на следващия ден... и аз седях с него часове наред. Говорехме си, докато го лекувах и му четях романи на Балзак.

Попи се усмихна.

— На Лео сигурно му е харесало. Той обожава френската литература.

— Разказа ми за времето, прекарано във Франция. Каза, че френският има чудесното свойство да опростява нещата.

— Да, той силно се нуждаеше от това. Когато замина във Франция с Уин, беше пълна развалина. Нямах да го познаеш. Не знаехме за кого повече да се страхуваме — за Уин с нейните слаби бели дробове, или за Лео, който беше тръгнал да се саморазрушава.

— Но и двамата са се върнали здрави — каза Катрин.

— Да, накрая и двамата се оправиха. Но трудно.

— Заради Франция?

— Да, и заради битките, през които преминаха. Уин ми каза нещо интересно: човек не се оправя от това да е на върха на планината, а от изкачването.

Катрин се усмихна, когато си помисли за Уин, чиято търпелива сила на духа я бе пренесла през годините на болест.

— Звучи напълно в неин стил — каза тя. — Възприемчива. И силна.

— Лео е същият — каза Попи. — Само че е далеч по-непочтителен.

— И циничен — подхвърли Катрин.

— Да, циничен... но също и закачлив. Може би това е странна комбинация от качества, но нали ми е брат.

Усмивката на Катрин се спря върху устните ѝ. Имаше толкова образи на Лео в съзнанието ѝ... Лео търпеливо спасява един таралеж, паднал в дупка, изкопана за стълб на оградата... Лео работи върху планове за нова къща на арендатори, навел над листа съсредоточеното си лице... Лео лежи ранен в леглото си, очите му са пълни с болка, когато прошепва: *Прекалено съм лош за вас. Не*, беше прошепнала тя, *не сте*.

— Катрин — обади се Попи несигурно, — фактът, че Лео дойде в Лондон с теб... питам се дали... искам да кажа, надявам се... че ще се прави годеж?

— Той ми предложи брак — призна Катрин, — но аз...

— Сериозно? — Попи я изненада с ентузиазизирана прегръдка. — О, това е прекалено хубаво, за да е истина! Моля те, кажи, че ще приемеш.

— Страхувам се, че ситуацията не е толкова проста — каза Катрин печално, отдръпвайки се. — Има прекалено много неща, за които трябва да се мисли, Попи.

Жизнерадостният порив на Попи бързо се стопи и между веждите ѝ се появи мрачна бръчка.

— Не го ли обичаш? Знаеш ли, с времето ще го заобичаш, сигурна съм. Той има толкова качества, заради които заслужава...

— Не става въпрос за любов — направи Катрин лека гримаса.

— Бракът не е ли въпрос на любов?

— Разбира се, че е, но имам предвид, че любовта не може да преодолее някои трудности.

— Значи го обичаш? — попита с надежда Попи.

Катрин се изчерви.

— Лорд Рамзи има много качества, които уважавам.

— И той те прави щастлива, така каза ти.

— Ами, в онзи ден, признавам...

— „Момент на истинска радост“, така се изрази всъщност.

— По дяволите. Попи, чувствам се така, сякаш съм на разпит.

Попи се засмя.

— Съжалявам, просто толкова много искам да стане. Заради Лео и заради теб, както и заради семейството.

Изад тях се чу сухият глас на Хари.

— Явно имаме различни представи за това, любов моя. — Жените се обърнаха, когато той се приближи до тях. Хари погледна жена си с обич, но в изражението му се долавяше известна загриженост. — Чаят и сандвичите чакат — обяви той. — И разправията свърши. Да се върнем в апартамента, какво ще кажете?

— Кой спечели в караницата? — попита Попи дяволито.

Това предизвика една от редките усмивки на Хари.

— По средата на боя се завърза разговор. Кое то несъмнено бе нещо добро, тъй като излезе, че и двамата не знаем как да се бием като джентълмени.

— Ти се фехтуваш — изтъкна Попи. — Това е джентълменски начин на бой.

— Фехтуването не е истински бой. По-скоро е като шах с риск от прободни рани.

— Е, радвам се, че не сте се наранили един друг — каза Попи весело, — тъй като съществува сериозна вероятност скоро да станете зетъове.

— Ние вече сме зетъове.

— Тогава значи зетъове на квадрат. — Попи го хвана под ръка.

Хари погледна Катрин, когато тръгнаха да влизат.

— Още не си решила, нали? За женитбата с Рамзи?

— Определено не — отвърна тя тихо, стараяйки се да върви в крачка с тях. — В главата ми е истинска каша. Трябва ми време да помисля.

— Хари — каза Попи, — когато казваш, че имаме различни представи, надявам се да нямаш предвид, че си против идеята Лео и Катрин да се оженят.

— Засега — каза той, очевидно подбирайки думите си, — смятам, че предпазливостта е желателна.

— Но не искаш ли Катрин да стане част от моето семейство? — попита Попи озадачена. — Тогава би имала закрилата на Хатауей и ще е под твоето влияние.

— Да, харесва ми много. С изключение на това, че ще изисква Кат да се ожени за Рамзи, а никак не съм убеден, че то ще е най-доброто за нея.

— Мислех си, че харесваш Лео — възрази Попи.

— Харесвам го. В Лондон няма по-очарователен мъж от него.

— Тогава как можеш да имаш каквито и да било възражения?

— Защото миналото му не се връзва с това на мъж, готов да стане съпруг. Кат е била предавана много пъти в живота си. — Тонът му беше сериозен и мрачен. Той погледна към сестра си. — Аз съм един от хората, които те изоставиха. Не искам отново да го изпиташ.

— Хари — каза Катрин искрено, — прекалено строг си към себе си.

— Сега не е времето да подслаждаме горчивите истини — отвърна ѝ той. — Ако можех да променя миналото, щях да се върна и да го направя без колебание. Но единственото, което мога да сторя, е да се опитам да компенсирам грешките си и да се държа по-добре в бъдеще. Бих казал същото и за Рамзи.

— Всеки заслужава втори шанс — каза Катрин.

— Съгласен съм. И ми се иска да вярвам, че той ще обърне нова страница. Но ще почакаме и ще видим.

— Боиш се, че ще се върне към старите си навици — въздъхна Катрин.

— Няма да е първият. Обаче Рамзи е на възраст, на която характерът на човек е повече или по-малко установен. Ако продължи да страни от предишните си развратни навици, мисля, че от него може да излезе доста свестен съпруг. Но докато не се докаже, не искам да рискувам бъдещето ти като съпруга на човек, който може да се окаже неспособен да спазва брачните си клетви.

— Ще ги спазва — настоя Попи.

— Откъде знаеш?

— Защото е Хатауей.

Хари ѝ се усмихна снизходително.

— Щастлив е, че те има за защитничка, скъпа. Надявам се да си права. — Погледът му се спря на разстроеното лице на Катрин. — Греша ли, като подозирам, че ти имаш същите съмнения, Кат?

— Трудно ми е да вярвам на който и да е мъж — призна тя.

Тримата млъкнаха и продължиха да вървят по дългата, обрамчена с жив плет пътека.

— Катрин — осмели се да се обади по едно време Попи, — може ли да те попитам нещо много лично?

Кат ѝ хвърли подигравателно разтревожен поглед и се усмихна.

— Не мога да си представя нещо по-лично от това, което обсъждахме. Да, разбира се.

— Каза ли ти брат ми, че те обича?

Катрин се колеба дълго, преди да отговори.

— Не — отвърна накрая и прикова очи в пътеката пред тях. — Всъщност, скоро дочух без да искам, да казва на Уин, че би се оженил единствено за жена, за която е сигурен, че *не обича*. — Тя хвърли поглед към Хари, който милостиво се въздържа от коментар.

Попи се намръщи.

— Може да не е имал предвид това. Лео често се шегува и казва обратното на това, което в действителност чувства. Човек никога не може да е сигурен с него.

— Точно това имам предвид — каза Хари с неутрален тон. — Човек никога не може да е сигурен с Рамзи.

* * *

След като Катрин изяде една чиния със сандвичи с внезапно породил се апетит, тя отиде до един частен апартамент, който Хари ѝ беше резервирал.

— По-късно, след като си починеш — обърна се към нея Попи, — ще изпратя прислужница, която ще ти донесе някои мои дрехи. Ще са ти малко широчки, но могат лесно да се преправят.

— О, няма нужда — възрази Катрин. — Ще поръчам да ми изпратят нещата от Хемпшир.

— Междувременно ще трябва да обличаш нещо. А аз имам *много* рокли, които никога не съм обличала. Хари е прекалено разточителен, когато стане дума за купуване на каквото и да било за мен. Освен това изобщо не е необходимо да носиш онези дрехи на стара мома. Винаги съм мечтала да те видя в красиви цветове... розово или нефритенозелено... — Тя се усмихна на изражението на Катрин. — Ще бъдеш като всеизвестната пеперуда, която се излюпва от пашкула.

Катрин се опита да отговори с хумор, въпреки че нервите ѝ бяха опънати от тревога.

— Аз наистина се чувствам достатъчно комфортно като гъсеница.

* * *

Попи отиде да намери Хари в стаята му с изобретения, където той често отиваше да размишлява над някой проблем или да работи върху нещо, знаейки, че там няма да бъде прекъсван от никого. Само на Попи се позволяваше да влиза и да излиза, когато пожелае.

Стаята беше заобиколена от рафтове с екзотични и интересни предмети, подаръци от чуждоземни посетители, часовници и статуетки, и от разни неща, които той събираше по време на пътуванията си.

Хари седеше пред бюрото си по риза, въртейки в ръце механизми, пружини и телове, както правеше винаги, когато бе потънал дълбоко в мисли. Попи се приближи до него, изпитвайки прилив на удоволствие, докато гледаше движенията на тези ръце, представяйки си как играят върху тялото ѝ.

Хари вдигна очи, когато я чу да влиза, погледът му беше внимателен и замислен. Той остави металните предмети. Завъртя се в стола си, хвана я за кръста и я придърпа между разтворените си бедра.

Попи плъзна ръка през блестящата му тъмна коса, кестеняво-черна коприна, която зави около пръстите си.

— Разсейвам ли те? — попита тя, когато се наведе да го целуне.

— Да — отвърна той срещу устните ѝ. — Не спирай.

Смехът ѝ се изгуби между устните им като захар, която се разтапя в горещ чай. Като вдигна глава, Попи се опита да си спомни за какво е дошла.

— М-м-м, недей — каза тя, когато устата му се спусна към шията ѝ. — Не мога да мисля, когато правиш така. Щях да те питам нещо...

— Отговорът е „да“.

Дърпайки се назад, тя се усмихна и погледна надолу към него, беше обвила ръце около врата му.

— Какво наистина мислиш за ситуацията с Катрин и Лео?

— Не знам. — Той се заигра с предницата на роклята ѝ, прокарвайки пръсти по редицата копчета.

— Хари, не ги дърпай — предупреди тя, — те са декоративни.

— За какъв дявол съществуват копчета, които не правят нищо?
— попита той с объркано изражение.

— Такава е модата.

— Как мога да съблека тази рокля от теб? — Заинтригуван, Хари започна да търси скрити закопчалки.

Попи допря нос до него.

— Мистерия — прошепна тя. — Ще ти я разкрия, но след като ми кажеш какво мислиш да правиш по отношение на Катрин.

— Скандалът утихва много по-бързо, когато го игнорираш. Всеки опит да го потушиш само разгаря пламъците. Смятам да представя Катрин като моя сестра, да обясня, че е била в училището „Блу Мейдс“, след което е започнала да работи при Хатауей като услуга към теб и сестрите ти.

— Ами всичките неудобни въпроси, които ще се изсипят? — попита Попи. — Как ще отговаряме?

— Както го правят политиците. С неясни обяснения, със заобикалки.

Тя се замисли над думите му.

— Предполагам, че това е единственият избор. А какво ще правим с предложението на Лео?

— Мислиш, че тя трябва да приеме?

Попи кимна решително.

— Не виждам какво ще спечели като изчаква. Човек не знае какъв съпруг ще е един мъж, докато не се ожени за него. А после вече е прекалено късно.

— Бедната ми малка съпруга — прошепна Хари, като я потупа и оправи гънките на полата ѝ. — Прекалено късно ли е за теб, а?

— Ами да. Примирих се за цял живот да понасям страстта ти към правене на любов и духовити разговори. — Тя изпусна една въздишка. — Но си казвам, че е по-добре, отколкото да съм стара мома.

Хари стана, дръпна я към себе си и започна да я целува, докато бузите ѝ се зачервиха.

— Хари — настоя тя, когато зарови нос под ухото му, — кога ще дадеш благословията си на Катрин и Лео да се оженят?

— Тогава, когато тя ми заяви, че независимо какво казвам, ще се ожени за него, ако ще и да отиде в ада. — Вдигайки глава, той я погледна дълбоко в очите. — Да отидем в апартамента и да дремнем.

— Не ми се спи — прошепна тя и той се усмихна.

— Нито пък на мен. — Хвана я за ръката и я изведе от стаята. — Колкото до тези копчета...

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На сутринта Катрин бе събудена от прислужница, която запали огън в камината и донесе закуска. Едно от удоволствията да отсяда в „Рътлидж“ беше вкусната храна, приготвена от талантливия готвач Брусар. Катрин въздъхна с наслада, когато видя съдържанието на подноса: чай, пресни яйца, залети със сметана, малки кифлички и чиния зрели ягоди.

— Госпожице, под вратата имаше бележка — каза прислужницата. — Сложих я отстрани на подноса.

— Благодаря. — Като взе малката запечатана картичка, Катрин усети тръпка на удоволствие, виждайки името си, изписано с Леовия неможещ да се сбърка стил, спретнатите, полусвързани букви от ръката на архитект.

— Звъннете, когато приключите с подноса, госпожице, и аз ще дойда да го взема. А ако се нуждаете от помощ за обличането или сресването на косата, аз съм достатъчно сръчна.

Катрин изчака прислужницата да излезе, преди да отвори бележката.

„Загадъчна разходка, планирана за тази сутрин. Бъди готова точно в десет. Обуй подходящи обувки.

Р.“

По лицето ѝ се разля усмивка.

— Мистериозна разходка — каза тя, гледайки как Доджър се качва на леглото, а малкото му носле се раздвижи одобрително, когато подуши оставената наблизко храна. Какво ли беше планирал Лео? — Не, Доджър, дори не си помисляй да разваляш закуската ми. Ще трябва да почакаш, докато свърша. Аз определям какво ще ядеш.

Изглежда схванал сериозния ѝ тон, Доджър се протегна и бавно се претърколи, завъртайки се три пъти по матрака.

— И не очаквай това да е винаги — добави Катрин и разбърка захарта в чая си. — Само се грижа за теб, докато се върнеш обратно при Биатрикс.

Тя беше толкова гладна, че изяде всички залъчета в чинията си, с изключение на малката порция, която бе отделила за порчето. Яйцата бяха перфектни, вдигащият пара жълтък идеален за топване в него на хрупкавите препечени филийки. Когато свърши закуската, гребна едно яйце и го сложи в сосиерата за Доджър, остави няколко ягодки настрана и отиде да ги сложи на пода за него. Доджър щастливо започна да се върти около нея, спря да бъде погален, след което отиде да изяде храната.

Катрин тъкмо бе свършила с миенето и разресването на косата си, когато на вратата се почука. Беше Попи, съпроводена от прислужницата, която тя бе видяла по-рано. Попи носеше поне три рокли, прехвърлени през ръката си, докато прислужницата държеше голяма кошница, пълна с дамско бельо, чорапи, ръкавици и други дреболии.

— Добро утро — весело поздрави Попи и сложи роклите върху леглото. Като погледна към порчето, което ядеше в ъгъла, тя поклати глава и се усмихна. — Здравсти, Доджър.

— Всички тези неща за мен ли са? — попита Катрин — Нямам нужда от толкова много, наистина...

— Смятам да те принудя — информира я Попи, — така че да не си посмяла да се опиташ да върнеш нещо. Добавила съм няколко нови долни дрехи от шивачката, и един „поправен“ корсет — спомняш ли си, когато ги видяхме изложени на щанда за дамска галантерия на Голямото изложение?

— Разбира се. — Катрин се усмихна. — Невъзможно е да се забрави колекция от лични дамски принадлежности да се показва така, че цял свят да я види.

— Е, това беше достатъчна причина мадам Каплин да спечели медал на изложбата. Корсетите й са много по-леки от обикновените, освен това не са чак толкова тесни, с толкова подсилени банели и прилягат към тялото, вместо да те сплескват. Хари каза на икономката на хотела, госпожа Пениуисъл, че всяка от прислужниците, която иска да носи такъв, може да си го поръча на „Рътлидж“.

Веждите на Катрин се вдигнаха.

— Сериозно ли?

— Да, защото кройката дава по-голяма свобода на движенията. И човек може да диша. — Попи вдигна една рокля с цвят на бледозелена морска пяна от леглото и ѝ я показа. — Можеш да я облечеш днес. Сигурна съм, че ще ти стане — ти си същия ръст, само си по-слаба, а аз трябва да разпусна връзките, за да се вмъкна в нея.

— Прекалено щедра си, Попи.

— Глупости, ние сме сестри. — Тя погледна Катрин с обич. — Независимо дали се ожениш за Лео, или не, винаги ще сме сестри. Лео ми спомена за разходката ви в десет часа. Каза ли ти къде ще ходите?

— Не, а на теб?

— Да. — Попи се усмихна.

— Къде?

— Ще го оставя да те изненада. Ще кажа само, че експедицията има пълното одобрение на двама ни с Хари.

След съвместните усилия на Попи и прислужницата Катрин беше облечена в бледозелената рокля — нито синя, нито зелена, нещо средно между двете. Корсетът прилепваше плътно, изискано скроен без шев на талията, полата беше семпла, до коленете, където преминаваше във волани. Съответният жакет до кръста бе украсен с копринени ресни, с вплетено синьо, зелено и сребристосиво. Върху вдигнатата ѝ нагоре коса, направена на кок, се кипреше малка закачлива шапчица.

За Катрин, която досега не бе носила нищо красиво или модно, ефектът беше смущаващ. Тя видя в огледалото една стилно облечена жена, несъмнено женствена и елегантна.

— О, госпожице, толкова сте красива, като момичетата, които рисуват върху кутиите с бонбони — възкликна прислужницата.

— Тя е права, Катрин — каза Попи, сияейки. — Почакай само брат ми да те види! Ще се разкае за всяка ужасна дума, която някога ти е казал.

— И аз съм му казвала ужасни неща — отвърна сериозно Катрин.

— Всички знаем, че имаше причина за враждебността между вас — каза Попи. — Но никога няма да сме на едно мнение каква е тя. Биатрикс беше права, разбира се.

— За кое?

— Че ти и Лео сте като двойка порчета, малко объркани в ухажването.

Катрин се усмихна неловко.

— Биатрикс има много силна интуиция.

Попи хвърли кос поглед към Доджър, който старателно облизваше последните остатъци от яйце върху сосиерата.

— Все си мислех, че Биатрикс ще надрасне манията си за животни. Сега осъзнавам, че просто мозъкът ѝ работи по този начин. Тя не вижда никаква разлика между животинския свят и човешкия. Само се надявам да може да си намери мъж, който ще понася особеностите ѝ.

— Колко тактичен начин да го кажеш — отбеляза Катрин и се засмя. — Имаш предвид мъж, който няма да се оплаква, когато открие зайци в обувките си или гущерче в кутията си за пури?

— Точно така.

— Ще намери — увери я Катрин. — Биатрикс е толкова любвеобилна и заслужава да бъде обичана, да се ожени.

— Както и ти — многозначително отбеляза Попи. Тя отиде да вдигне порчето, когато то прояви интерес към съдържанието на кошницата. — Ще взема Доджър за днес. Ще пиша писма до обяд, така че той може да спи на бюрото ми, докато работя.

Животинчето увисна в ръката ѝ, усмихвайки се на Катрин, докато го изнасяха.

* * *

Лео не искаше да остави Катрин сама миналата нощ. Искаше да стои до нея, да бди над нея както грифон над екзотично съкровище. Въпреки че никога не се бе проявявал като ревнивец преди, изглежда се мъчеше бързо да навакса за изгубеното време. Очевидно се дразнеше, че Катрин е толкова несамостоятелна пред Хари. Но беше естествено, че ще иска да се уповава на брат си, особено при положение че Хари навремето я бе спасил от ужасна ситуация и бе единственото постоянно нещо в годините след това. Макар да се проявявал малко обич и интерес към нея доскоро, той все пак бе всичко, което тя имаше.

Проблемът беше, че Лео изпитваше разяждащо желание да бъде *всичко* за Катрин. Искаше да е нейният единствен довереник, неин любовник и най-близък приятел, да се грижи за най-интимните ѝ нужди. Да я топли с тялото си, когато ѝ беше студено, да поднася чаша към устните ѝ, когато е жадна, да разтрива краката ѝ, когато е уморена. Да сподели живота си с нейния по всеки възможен начин.

Само че нямаше да я спечели с един жест, с един разговор, с една изпълнена със страст нощ. Той трябваше да я издяла, да свали стратегически тресчици оттук-оттам, докато възраженията ѝ най-после се сринат. Това щеше да изисква търпение, внимание, време. Така беше. Тя заслужаваше *всичко* това, че и повече.

Идвайки до вратата на апартамента на Катрин, Лео почука дискретно и зачака. Тя се появи веднага, отвори вратата и му се усмихна.

— Добро утро — кимна му и го погледна очаквателно.

Всички думи за поздрав, които Лео се канеше да произнесе, изчезнаха внезапно. Погледът му мина по нея. Тя беше като някоя от изисканите жени, нарисувани върху кутиите за шапки, или показвани по вестниците. Съвършената ѝ безукорност го накара да пожелае да я развие, както се развива бонбон от лъскавата му обвивка.

Мълчанието му продължи толкова дълго, че Катрин заговори отново:

— Готова съм за разходка. Къде отиваме?

— Не мога да си спомня — каза Лео, като не откъсваше очи от нея. Направи крачка напред, сякаш да я изблъска обратно в стаята.

Катрин опря облечената си в ръкавица ръка в гърдите му:

— Боя се, че не мога да те пусна вътре. Не би било редно. И наистина се надявам, че за тази разходка си наел отворена карета, а не затворена.

— Можем да вземем карета, ако предпочиташ. Но дестинацията ни е близка и ходенето е приятно през Сейнт Джеймс парк. Искаш ли да отидем пеша?

Тя кимна с готовност.

Когато напуснаха хотела, Лео пое по тротоара. Хванала го под ръка, Катрин му разказваше какво са прочели тя и Биатрикс за парка, че крал Джеймс е държал там колекция от животни, включително камили, крокодили и един слон, както и редица птичарници по

протежение на улицата, която по-късно станала известна под името „Алея Бърдкейдж“. Това накара Лео да ѝ разкаже за архитекта Джон Наш, който бе проектирал централната алея в парка. С времето тя се бе превърнала в кралски церемониален маршрут от Бъкингхамския дворец.

— Наш бил от хората, които тогава наричали франтове — каза Лео. — Арогантен и самомнителен, нещо характерно за архитект от неговия калибър.

— Нима? — Катрин изглеждаше заинтригувана. — Но защо?

— Зашеметяващото количество пари, похарчени за важни обекти и общественият характер на този труд... наистина е дързост да вярваш, че един проект в главата на някого има достатъчно качества, за да бъде строен в голям мащаб. Картините висят в музеи и хората трябва да отидат специално там, за да ги видят, ако искат, или да ги избягват, ако предпочитат. Но няма как човек да избегне една сграда и Господ да ни е на помощ, ако тя е някаква грозотия.

Тя го погледна изпитателно.

— Мечтал ли си си някога да проектираш голяма обществена сграда, дворец или монумент като господни Наш?

— Не, нямам амбиции да съм голям архитект. А само полезен. Обичам да правя по-малки проекти, такива като къщите за арендатори в имението. Те са не по-малко важни от дворец, според мен. — Той скъси крачката си, за да се изравни с нейната и я насочи внимателно по тротоара. — Когато се върнах във Франция за втори път, срещнах случайно един от професорите ми от Академията за изящни изкуства, докато се разхождах из Прованс. Приятен старец.

— Какво щастливо стечение на обстоятелствата.

— Съдба.

— Вярваш ли в съдбата?

Лео ѝ изпрати крива усмивка.

— Невъзможно е да не вярвам, при положение че живея с Роан и Мерипен, не мислиш ли?

Катрин се усмихна и поклати глава.

— Аз съм скептична. Смятам, че съдбата е това, което сме ние и начинът, по който оползотворяваме шансовете си. Продължавай... разкажи ми за професора.

— Посещавах професор Жозеф често след тази среща, рисувах, чертах и се учих в неговото ателие. — Той произнесе думата „ателие“

по френски маниер. Спря и се усмихна на мрачните спомени. — Често говорехме на чаша шартрьоз.

— За какво говорехте? — попита тихо тя.

— Обикновено за архитектура. Професор Жозеф имаше непоковарена представа за това... че една малка, перфектно проектирана къща е толкова ценна, колкото и голяма обществена сграда. И говореше за неща, които никога не бе споменавал в Академията, чувството му за връзка между физическото и духовното... за това, че едно перфектно човешко творение като картина или скулптура, или пък сграда, могат да ти осигурят миг трансценденталност. Яснота. Ключ към небесата.

Лео спря, когато зърна обезпокоеното ѝ изражение.

— Досадох ти. Извинявай.

— Не, съвсем не. — Продължиха да вървят в мълчание известно време, преди Катрин да избухне: — Всъщност изобщо не те познавам. Ти опровергаваш толкова много от представите, които съм имала за теб. Това е много объркващо.

— Означава ли, че омекваш към идеята да се омъжиш за мен?

— Съвсем не — каза тя и той се усмихна.

— Ще омекнеш. Не можеш да се съпротивляваш непрекъснато на чара ми. — Отдалечиха се от парка и тръгнаха към процъфтяващата улица с магазини и кантори.

— Да не ме водиш в някоя галантерия? — Попита Катрин при вида на витрините и табелите. — В магазин за цветя? В книжарница?

— Пристигнахме — каза Лео и спря пред една витрина. — Какво според теб е това място?

Тя присви очи пред надписа, който висеше от вътрешната страна на стъклото и възкликна удивено:

— Телескопи?! Искаш да се занимавам с астрономия?

Лео я обърна отново към витрината.

— Продължи да четеш нататък.

— Оптични пособия за лагер, хиподрум, опера и далекогледни — прочете тя гласно — с патент от Нейно кралско величество. Очните изследвания се провеждат от д-р Хенри Шефър с модерна апаратура с цел научна корекция на остротата на виждане.

— Д-р Шефър е най-добрият окулист в Лондон — каза Лео. — Някои твърдят, че и в света. Бил професор по астрономия в Гринити,

когато работата му с лещи възбудила интерес у него към човешкото око. Бил хабилитиран като офталмолог и развил забележителен успех в тази област. Уредих ти да се срещнеш с него.

— Но аз не се нуждая от най-добрия офталмолог в Лондон — възрази тя, учудена, че Лео е стигнал чак дотам.

— Хайде, Маркс — дръпна я той към вратата. — Време е да имаш истински очила.

Вътрешността на магазина беше интригуваща, на всички стени имаше рафтове с телескопи, увеличителни стъкла, бинокли, стереоскопски инструменти и всякакви видове очила. Приятен млад служител ги поздрави и отиде да уведоми д-р Шефър. Докторът се появи бързо, разкривайки експанзивен и весел характер. Красивите бели бакенбарди, розови бузи и гъсти снежнобели мустаци се извиха нагоре, когато им се усмихна.

Шефър ги разведе из магазина си, спирайки се да демонстрира един стереоскоп и да обясни как е била създадена илюзията за дълбочина.

— Този инструмент обслужва две цели — каза докторът и очите му блеснаха зад стъклата на собствените му очила. — Първо, стереограмните карти понякога се използват за изясняване на заболявания, свързани с фокусирането у някои пациенти. И второ, те са полезни за занимания на много буйни деца.

Катрин беше предпазлива, но нетърпелива, когато двамата с Лео последваха д-р Шефър в помещението в дъното на магазина му. Когато си бе купувала очила преди, оптиците просто изваждаха един поднос с лещи, подаваха ѝ различни и я караха да ги вдига към очите си, и когато тя усетеше, че вижда задоволително, оптикът отиваше да изработи очила за нея.

Д-р Шефър, обаче, настоя да прегледа очите ѝ с една леща, която нарече „корнеална лупа“, след като сложи капки в очите ѝ, за да разшири зениците. След като обяви, че няма признаци за заболяване или дегенерация, я накара да чете букви и цифри от три карти, закачени на стената. Беше принудена да прочете картите с различно силни лещи, докато най-накрая постигнаха почти чудодейна яснота.

Когато дойде време да обсъдят рамките, Лео изненада Катрин и д-р Шефър с активното си участие.

— Очилата, които мис Маркс носи в момента — каза Лео, — оставят белег в основата на носа ѝ.

— Профилът на поддържащия свод трябва да бъде регулиран — обясни докторът.

— Несъмнено. — Лео извади няколко листа от джоба на самото си и ги сложи на масата. — Само че аз имам няколко идеи. Какво ще стане, ако мостът се изработи така, че да държи стъклата малко по-далеч от лицето ѝ?

— Предлагате дизайн, подобен на скобите на пенсне? — попита замислено Шефър.

— Да, те биха прилягали по-удобно, а също така няма да мърдат. Шефър се вгледа внимателно в скицата, която Лео му подаде.

— Виждам, че сте нарисували извивки за ушите. Малко необичайно.

— Смисълът е да държат очилата по-стабилно върху лицето ѝ.

— Има проблем да ги държи така, че да не падат, така ли?

— Определено — отвърна Лео. — Тя е много дейна жена. Преследва животни, пада през покриви, пренася камъни... това е обичайното ѝ ежедневие.

— Господине — смъмри го Катрин.

Шефър се усмихна, когато погледна разкривената рамка на очилата ѝ.

— От състоянието на тези рамки, мис Маркс, човек може да повярва на твърденията на господин Рамзи. — Мустаците му се извиха нагоре. — С ваше разрешение, ще инструктирам ювелира, с когото работя, да направи рамките, които току-що нарисувахте.

— Нека ги изработи от сребро — каза Лео. Той спря, поглеждайки Катрин с лека усмивка. — И да направи лек филигран на извивките за уши. Нищо претрупано... да си останат нежни.

Катрин поклати глава.

— Тази украса е скъпа и не е необходима.

— Все пак я направете — каза Лео на доктора и погледът му остана прикован към този на Катрин. — Лицето ти заслужава украшение. Не бих сложил шедьовър в обикновена рамка, нали?

Тя го изгледа укорително. Нито обичаше, нито вярваше на такова скандално ласкателство, още по-малко пък имаше намерение да се разтопи пред неговия чар. Но Лео отвърна на погледа ѝ без никакво

разкажание. И докато седеше там и я наблюдаваше с порочните си сини очи, тя усети болезнено сладко свиване в сърцето, последвано от чувството, че губи равновесие. Че пада от много високо... и все пак не може да се отдръпне от опасността.

Едва успя да се задържи права, хваната в мрежата на копнежа и риска... неспособна да спаси себе си.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Потвърдено бе от лондонския хотелиер господин Рътлидж, че жена, идентифицирана като госпожица Катрин Маркс, е всъщност негова полусестра, която до този момент е живяла сравнително скромно като гувернантка и компаньонка в семейството на виконт Рамзи от Хемпшир. На въпроса защо младата жена не е била представена по-рано в обществото, господин Рътлидж обясни дискретността като уместна предвид обстоятелствата на нейното раждане — дъщеря на майката на господин Рътлидж и неизвестен джентълмен. Господин Рътлидж подчерта благоприличната и изтънчена натура на сестра си, както и собствената си гордост в признаването на родство с жена, която той описа като заслужаваща уважение във всяко едно отношение.“

— Колко ласкателно — каза Катрин, като остави броя на в-к „Таймс“. Тя хвърли обезсърчен поглед към Хари през масата за закуска. — Сега вече въпросите ще започнат.

— Аз ще се разправам с въпросите — каза Хари. — Единственото, което се иска от теб, е да се държиш благоприлично и изискано, когато Попи и аз те заведем на театър.

— Кога ще ходим на театър? — попита Попи и сложи последната хапка от напоената с мед питка в устата си.

— Утре вечер, ако искаш.

Катрин кимна, опитвайки се да не изглежда разтревожена от перспективата. Стомахът ѝ се сви при идеята да бъде изложена на показ. От друга страна, ставаше дума за пиеса, което означаваше, че вниманието на публиката ще бъде фокусирано главно върху действието на сцената.

— Трябва ли да поканим Лео? — попита Попи. Тя и Хари погледнаха към Катрин.

Тя сви рамене несигурно, макар да подозираше, че не е успяла да ги заблуди.

— Имаш ли възражения? — попита я Хари.

— Не, разбира се, че не. Той е брат на Попи и бивш мой работодател.

— И може би твой годеник — прошепна Хари.

Катрин му хвърли бърз поглед.

— Не съм приела предложението му.

— Но го обмисляш, нали?

Сърцето ѝ прескочи няколко такта.

— Не съм сигурна.

— Кат, нямам намерение да те тормозя за това, но колко дълго възнамеряваш да се бавиш, преди да дадеш отговор на Рамзи?

— Не много. — Катрин сведе намръщеното си лице над чая. — Ако има някаква надежда да запази къщата „Рамзи“, лорд Рамзи ще се ожени скоро за някоя.

Почукване по вратата обяви влизането на „дясната ръка“ на Хари Джейк Валънтайн. Той подаде на Хари купчина рапорти от мениджърите, както и няколко писма. Едно от тях беше адресирано до Попи, която го взе с усмивка.

— Благодаря, господин Валънтайн.

— Госпожо Рътлидж — поклони се той с почтителна усмивка, преди да излезе. Държеше се леко притеснено с Попи, за което Кати не можеше да го обвинява ни най-малко.

Попи разчупи печата и прочете писмото, тънките ѝ вежди се вдигаха все по-високо и по-високо, докато приближаваше края му.

— Боже мой, това е странно.

Хари и Катрин я изгледаха въпросително.

— Писмото е от лейди Фитцуилям, с която се запознах по време на едно благотворително събитие. Тя ме пита в това писмо дали ще успея да убедя брат си да посети мис Дарвин и графиня Рамзи, които са в града. И ми изпраща адреса на къщата, в която са отседнали.

— Не е толкова странно — обади се Катрин прагматично, въпреки че новината предизвика чувство на безпокойство в гърдите ѝ. — В края на краищата една лейди може никога да не срещне един мъж

по някаква причина и затова няма нищо чудно човек да се опита да убеди общи познати да уредят срещата.

— Да, но защо мис Дарвин ще иска да говори с Лео?

— Може да е заради клаузата за арендата — предположи Хари със заинтересован вид. — Може би иска да предложи някаква отстъпка.

— Сигурна съм, че се кани да му предложи *нещо* — каза Катрин мрачно. Тя не можеше да не си спомни колко красива е тъмнокосата мис Дарвин и каква поразителна двойка бяха с Лео, когато танцуваха. — Но кой знае защо се съмнявам, че има намерение да обсъжда юридически казуси. Става въпрос за нещо лично. Иначе щеше да остави на адвокатите да се занимават с това.

— Кам и Мерипен бяха ужасени от мис Дарвин — обърна се Попи към Хари с усмивка. — Амелия ни писа, че балната ѝ рокля била украсена с паунови пера, което според ромите е поличба за опасност.

— В някои хиндуистки секти — каза Хари — крясъците на пауна се свързват с дъждовния сезон и оттам с плодовитост.

— Опасност или плодовитост? — попита Попи сухо. — Е, ще е интересно да се види кое ще прояви мис Дарвин.

* * *

— Не искам — каза Лео веднага след като бе информиран за необходимостта да се обади на мис Дарвин.

— Няма значение, нямаш избор — каза Попи като взе сакото му, когато той влезе в апартамента.

Виждайки Катрин да седи в салона с Доджър в скута, Лео отиде при нея.

— Добър ден — поздрави той, пресегна се да хване ръката на Катрин и целуна пръстите ѝ. Устните му — толкова топли и меки до кожата ѝ предизвикаха бързо поемане на въздух. — Може ли? — попита той и погледна към мястото на канапето до нея.

— Разбира се.

След като Попи се настани в един стол до камината, Лео се отпусна до Катрин.

Тя започна да гали козинката на Доджър, но той не помръдна. Спящото порче бе толкова отпуснато и не можеше да се събуди, че човек можеше основателно да допусне, че е умряло. Дори някой да го вземеше и да го разтърсеше, то щеше да продължи да спи спокойно.

Лео протегна ръка да си поиграе с малките му крачета, като ги вдигна нежно и ги остави да тупнат в скута на Катрин. Двамата се засмяха, когато от Доджър не последва никаква реакция.

Катрин усети необичайна миризма откъм Лео, на храна и на сено, примесена с остър животински мирис.

— Миришеш малко... като конете... Да не би да си ходил да яздиш тази сутрин?

— Имах среща със секретаря на зоологическото общество в Лондон и обиколихме най-новия павилион — информира я той.

— За какво? — попита Катрин.

— Един стар мой познат, с когото учихме и работихме при Роуланд Темпъл, е бил упълномощен по заповед на кралицата да проектира ограждение за горила в зоологическата градина. Те държат животните в малки клетки, което си е чиста жестокост. Когато приятелят ми ми се оплака, че му е трудно да проектира толкова голямо и безопасно ограждение, което да не струва цяло състояние, му предложих да изкопае ров.

— Ров? — повтори Попи.

Лео се усмихна.

— Горилите не могат да преплуват дълбоката вода.

— Откъде го знаеш? — попита Катрин очаровано. — От Биатрикс?

— Естествено. А сега, след предложението ми, очевидно съм избран за консултант.

— Поне ако новите ти клиенти са недоволни — каза му Катрин, — няма да разбереш какво казват.

Лео се засмя.

— Явно не сте виждали горили да буйстват, когато са недоволни. — Устата му се изкриви. — Така или иначе, прекарах времето си с приматите, вместо да посетя мис Дарвин и майка й.

* * *

Пиесата онази вечер беше сладникава, но доста забавна. Историята беше за един красив руски селянин, който се стреми към образование, но в деня на сватбата си, когато се готви да се ожени за истинската си любов, бедното момиче е нападнато от принца на царството и докато лежи в несвяст, я ужилва фатално оса. Преди смъртта да я вземе, тя се връща вкъщи и казва на годеника си какво се е случило, веднага след което красивият селянин се заклева да отмъсти на принца. Тези усилия го карат да се представи за благородник в царския двор, където случайно среща жена, която невероятно силно прилича на мъртвата му любима. Оказва се, че жената е еднояична близначка на починалото селско момиче, и за да стане още по-сложно, е влюбена в младия син на злия принц.

После следваше антракт.

За съжаление, удоволствието на Катрин и Попи от драмата бе помрачено от коментарите на Хари и Лео, които настояваха, че в предсмъртните си мъки ужилената от оса жена беше хванала погрешната страна на тялото си, и нещо повече — един умиращ от отрова човек вероятно не би кръстосвал страната напред-назад, докато прави поетични обяснения в любов.

— Нямах капка романтика в душата си — каза Попи на Хари.

— Не, в душата си не — каза той сериозно. — Но имам голямо количество от нея на друго място.

Тя се засмя и се пресегна да приглади някаква въображаема гънка на колосаната му бяла вратовръзка.

— Скъпи, ще бъдеш ли така добър да донесеш в ложата ни малко шампанско? Катрин и аз сме жадни.

— Ще поръчам да донесат — каза Лео, като стана и закопча сакото си. — Трябва да се поразтъпча малко след час и половина седене в този абсурдно малък стол. — Той погледна към Катрин. — Искаш ли да се разходим?

Тя поклати глава, чувствайки се много по-сигурна в тясното пространство на театралната ложа, отколкото навън сред тълпата.

— Благодаря ти, но тук ми е добре.

Когато Лео дръпна завесата в дъното на ложата им, стана ясно, че коридорите са пълни с хора. Двама джентълмени и една лейди минаха през завесата и поздравиха семейство Рътлидж дружелюбно. Катрин се напрегна, когато Хари я представи на лорд и лейди

Десненсър и сестрата на лейди Десненсър, госпожица Лесли. Тя очакваше хладен прием от тяхна страна, може би презрителна забележка, но вместо това те бяха любезни и приветливи. Може би, помисли си тя с огорчение, трябваше най-после да спре да очаква най-лошото от хората.

Попи попита лейди Десненсър за едно от децата ѝ, което скоро е било болно, и жената изреди всички лекарства и предпазни мерки, които бяха взели за боледуващия си син. В ложата влязоха други хора и зачакаха ред да говорят с Хари, Катрин се дръпна, за да им направи място. Остана да стои в дъното на ложата, до завесите, изчаквайки с принудително търпение, докато се водеха разговори в коридора, в ложата, а от аудиторията долу шумът се издигаше на вълни. Безмилостната врява и движение я дразнеха. В театъра беше задушно, въздухът — топъл от многобройните човешки тела. Надяваше се антрактът да свърши скоро.

В този момент усети една ръка да се промушва през завесите и да се увива около кръста ѝ. Силно мъжко тяло се притисна към нея. Но устните ѝ се разля усмивка, когато се запита какви игрички играе Лео.

Но гласът, който прозвуча в ухото ѝ, не беше на Лео. Беше глас от кошмарите ѝ.

— Колко красива изглеждаш в изисканата си перушина, гълъбчето ми.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Катрин замръзна, ръката ѝ се сви в юмрук, но тя не можа да я отскубне от хватката на лорд Латимър. Той изви китката ѝ, вдигна я високо и продължи да говори полугласно.

Смаяна и вдървена, Катрин в първия момент не чуваше нищо, освен забързаните удари на сърцето си. Времето сякаш изпърха, поколеба се и продължи отново да пълзи.

— ... толкова много въпроси около теб — казваше той, а гласът му бе пропит с презрение. — Всички искат да знаят повече за загадъчната сестра на Рътлидж... хубава ли е, грозна ли е? Изискана или простовата? Осигурена финансово или мизерстваща? Може би трябва да им отговоря. Тя е красавица — ще кажа на любопитните си приятели, обучена от безсрамна проститутка. Тя е измамница. И най-вече курва.

Катрин мълчеше, само ноздрите ѝ трептяха. Не можеше да направи сцена при първото си излизане на обществено място като сестра на Хари. Всеки конфликт с лорд Латимър би разкрил миналата им връзка и би я превърнал в социална развалина за отрицателно време.

— Защо не продължите нататък с обясненията — прошепна тя, — че сте един отвратителен развратник, който се опита да изнасили петнайсетгодишно момиче?

— Тц, тц, тц... Би трябвало да знаеш по-добре, Катрин. Хората никога не обвиняват мъжа за страстите му, независимо колко перверзни са. Хората обвиняват жената, че ги е предизвикала. Няма да стигнеш далеч, търсейки съчувствие. Публиката презира измъчените жени, особено привлекателните.

— Лорд Рамзи ще...

— Рамзи ще те използва и ще те захвърли, както прави с всички жени. Сигурно не си чак толкова самомнителна или глупава да мислиш, че си различна от другите.

— Какво искате? — попита тя със стиснати зъби.

— Искам онова, за което съм си платил — прошепна той — преди толкова години. И ще го имам. Няма друго бъдеще за теб, драга моя. Никога не си била предопределена за почтен живот. С времето, когато минеш през мелницата на слуховете, никога няма да имаш шанса да те приемат където и да било.

Стягащите пръсти се отпуснаха и нейният мъчител изчезна.

Ужасена, Катрин се запрепъва напред към стола си и седна тежко, опитвайки се да се съвземе. Впери очи напред, без да вижда нищо, докато гълчавата на театъра я притискаше от всички страни. Тя се опита да изследва обективно страха си, да го ограда с бариера. Не че се страхуваше от Латимър. Отвращаваше се от него, но той определено не представляваше същата заплаха, както преди. Сега тя имаше достатъчно средства, за да живее както иска. Имаше Хари и Попи, и семейство Хатауей.

Но Латимър бе открил истинските ѝ тревоги с безмилостна точност. Човек можеше да се пребори с друг човек, но не и е един слух. Човек можеше да излъже за миналото си, но накрая истината щеше да изплува. Човек можеше да обещае вяност и преданост, но такива обещания се нарушаваха всеки ден.

Тя почувства как я залива меланхолия. Почувства се... опетнена.

Попи седна до нея усмихната.

— Време е за второто действие — каза тя. — Мислиш ли, че селянинът ще отмъсти на принца?

— О, съмнявам се — отвърна Катрин, опитвайки се да звучи безгрижно, но гласът ѝ беше насилен.

Усмивката на Попи изчезна и тя се вгледа в нея внимателно.

— Добре ли си, скъпа? Изглеждаш бледа. Случило ли се е нещо?

Преди Катрин да отговори, Лео влезе в ложата, придружен от стюард с поднос с шампанско. Откъм оркестъра се чу звънче, сигнализиращо, че антрактът скоро свършва. За облекчение на Катрин посетителите започнаха да напускат ложата им и тълпата в коридора намаля.

— Заповядайте — каза Лео и подаде шампанско на Попи и Катрин. — Ще трябва да го пиете бързо.

— Защо? — Катрин се усмихна пресилено.

— Шампанското спада много по-бързо в тези широки чаши.

Катрин пресуши чашата си с неестествена за дама бързина, като затвори очи и преглътна искрящата газирана течност.

— Нямах предвид чак толкова бързо — каза Лео и я погледна със загрижена усмивка.

Светлините започнаха да изгасват и публиката притихна.

Катрин погледна към сребърния поднос с оставена бутилка изстудено шампанско и старателно вързана през гърлото ѝ бяла кърпа.

— Може ли още една чаша? — прошепна тя.

— Не, ще те хване, ако го пиеш толкова бързо. — Лео взе празната чаша от нея, сложи я настрана и взе облечената ѝ в ръкавица ръка в своята. — Каж ми — произнесе нежно той, — за какво мислиш.

— По-късно — отвърна тя шепнешком и измъкна ръката си. — Моля те. — Не искаше да разваля вечерта на никого, нито пък да поема риска Лео да тръгне да търси Латимър из театъра и да се конфронтира с него. Нямах да спечели нищо, като споделеше притесненията си в момента.

Салонът стана тъмен и пиесата започна отново, въпреки че мелодраматичното очарование на историята не можа да измъкне Катрин от нейното вцепенение. Тя гледаше сцената с неподвижен поглед и слушаше репликите на актьорите като че бяха на чужд език. И през цялото време мозъкът ѝ се опитваше да намери решение за нейната вътрешна дилема.

Изглежда нямаше никакво значение, че тя вече знаеше отговорите. Не беше нейна вината за ситуацията, в която бе поставена на времето. Виновни бяха Латимър, Алтея и баба ѝ. Катрин можеше да продължава да си го повтаря до безкрайност, но все пак чувствата за вина, болка и объркване продължаваха да си стоят. Как можеше да се отърве от тях? Как можеше да се освободи?

* * *

През следващите десет минути Лео поглеждаше често към Катрин, усещаше, че нещо не е наред. Тя се опитваше с всички сили да се съсредоточи над действието, но беше ясно, че умът ѝ е зает с някакъв непреодолим проблем. Беше дистанцирана, недостижима,

сякаш покрита с лед. Като се опитваше да я успокои, той взе ръката ѝ отново и прокара палец по ръба на дългата ѝ до китката ръкавица. Студенината на кожата ѝ беше плашеща.

Той се намръщи и се наведе към Попи.

— Какво се е случило на Маркс, по дяволите? — прошепна той.

— Не знам — вдигна рамене Попи. — Двамата с Хари говорихме с лорд и лейди Десненсър, а Катрин стоеше настрана. След това с нея седнахме и тогава забелязах, че изглежда зле.

— Ще я заведа обратно в хотела — каза Лео.

Хари, който бе хванал последната фраза, се намръщи и промърмори:

— Всички се връщаме.

— Никой никъде няма да ходи — възрази Катрин.

Игнорирайки я, Лео погледна към Хари.

— Ще е по-добре вие да останете и да доизгледате пиесата. А ако някой попита за Маркс, кажете нещо за нервна депресия.

— Не казвайте на никого, че имам нервна депресия — просъска Катрин.

— Тогава кажете, че аз имам — каза Лео на Хари.

Това сякаш извади Катрин от нейната вкочаненост. Лео се успокои, виждайки, че обичайното ѝ душевно състояние се завръща, когато тя каза:

— Мъжете не могат да имат нервна депресия. Това е женско състояние.

— Независимо от всичко, аз имам — настоя Лео. — Може дори скоро да припадна. — Той ѝ помогна да стане от седалката.

Хари също се изправи и погледна загрижено сестра си.

— Това ли искаш, Кат?

— Да. — Тя изглеждаше раздразнена. — Ако не го направя, той ще моли за амонячна сол^[1].

* * *

Лео придружи Катрин навън и извика файтон. Беше двуместен, частично открит, с издигната отзад седалка за кочияша. Човек можеше да говори с него през един отвор отгоре.

Когато Катрин се приближи до файтона с Лео, тя имаше натрапчивото чувство, че я наблюдават. Страхувайки се, че Латимър я е последвал, тя погледна наляво, където до една от колоните на сградата на театъра стоеше мъж. За нейно облекчение това не беше Латимър, а много по-млад човек. Беше висок, с изсечено лице и облечен в износени тъмни дрехи и дрипава шапка, приличаше на бостанско плашило. Имаше характерната бледност за лондончанин, който прекарва по-голямата част от времето си вътре и кожата му никога не е докосвана от слънце, не преминало филтъра на мръсния градски въздух. Веждите му бяха черни, изпъкваха особено силно на мършавото лице, кожата му бе набраздена от бръчки.

Мъжът се взираше в нея настойчиво.

Катрин спря нерешително, изпитвайки неясното чувство, че го познава. Дали го беше виждала някъде преди? Не можеше да разбере къде биха могли да са се срещали.

— Хайде — подкани я Лео да влезе във файтона.

Но Катрин не помръдна, хваната в приковаващия поглед на гарвановочерните очи на непознатия.

Лео проследи погледа ѝ.

— Кой е този?

Младият мъж тръгна напред, свали шапката си и разкри рошава черна коса.

— Госпожице Катрин? — каза той неловко.

— Уилям! — ахна тя.

— Да, госпожице. — Устните му се изкривиха в подобие на усмивка. Той направи втора колеблива крачка и се наведе в нещо като недодялан поклон.

Лео застана между тях и погледна Катрин.

— Кой е той?

— Мисля, че е момчето, за което ти бях разказвала... което работеше в къщата на баба ми.

— Момчето за поръчки?

Катрин кимна.

— Той ми помогна да повикам Хари... той му занесе писмото ми. Позволи ми, моля те, да говоря с него.

Лицето на Лео беше непреклонно.

— Ти би трябвало да си първата, която да ми каже, че една лейди никога не стои и не разговаря с мъж на улицата.

— *Точно сега* ли реши да спазваш етикета? — попита тя с раздражение. — Ще говоря с него. — Виждайки отказа върху лицето му, тя смекчи гласа си и тайно го докосна по ръката. — Моля те.

Лео отстъпи.

— Две минути — промърмори той, но не изглеждаше особено щастлив. Остана до нея, очите му бяха леденосини, когато погледна към Уилям.

Като погледна уплашено, Уилям се подчини на жеста на Катрин да се приближи до нея.

— Превърнала сте се в лейди, госпожице Катрин — произнесе той със силен южнолондонски акцент. — Но аз ви познах — това лице и тези малки очила. Винаги съм се надявал, че сте добре.

— Ти си се променил повече от мен, Уилям — каза тя, опитвайки се да изобрази усмивка. — Пораснал си висок. Още ли... още ли работиш за баба ми?

Той поклати глава и се усмихна печално.

— Тя се спомина преди две години, госпожице. Докторът каза, че сърцето ѝ не издържало, но момичетата в къщата казаха, че не можело да бъде, щот нямала сърце.

— О! — прошепна Катрин, лицето ѝ пребледня. Това можеше да се очаква, разбира се. Баба ѝ страдеше от сърдечна слабост от години. Тя си помисли, че би трябвало да изпита облекчение при новината, но вместо това се почувства вцепенена. — А... леля ми? Алтея още ли е там?

Уилям се огледа предпазливо.

— Сега тя е мадам — каза той с нисък глас. — Работя за нея, временна работа, същата, каквато върших за баба ви. Но мястото вече е много различно, госпожице. Много по-лошо.

В нея се надигна състрадание. Колко нечестно беше спрямо него — хванат в капана на такъв живот, без подготовка или образование, които да му позволят някакъв друг избор. Помисли си да попита Хари дали в хотела няма някаква работа като за Уилям, нещо, което да му осигури по-добро бъдеще.

— Как е леля ми? — попита тя.

— Болна е, мис. — Слабото му лице беше сериозно. — Докторът каза, че била хванала срамна болест преди няколко години... от ставите стигнала до мозъка ѝ. Не е добре с главата леля ви, да знаете. И не вижда много.

— Съжалявам — прошепна Катрин, искаше ѝ се да изпита съжаление, но вместо това в гърлото ѝ се надигна страх. Опита се да го преглътне, да зададе още въпроси, но Лео я прекъсна рязко.

— Достатъчно — каза той. — Файтонът чака.

Катрин погледна развълнувано стария си приятел.

— Има ли нещо, което мога да направя, за да ти помогна, Уилям? Трябват ли ти пари? — Тя мигновено съжали за въпроса, когато видя изражението на срам и засегната гордост върху лицето му. Ако имаше повече време, ако обстоятелствата позволяваха, щеше да намери по-подходящ начин да попита.

Уилям поклати сковано глава.

— Нищо не ми тряб'а, мис.

— Аз съм в хотел „Рътлидж“. Ако искаш да ме видиш, ако има нещо, което мога...

— Не бих ви безпокоил, мис Кати. Винаги бяхте много добра към мен. Веднъж ми дадохте лекарство, когато бях болен, помните ли? Дойдохте до сламеника в кухнята, дет спях, и ме завихте с вашето одеяло. Седнахте на пода и ме гледахте...

— Тръгваме — каза Лео, хвърляйки една монета на Уилям.

Уилям я хвана във въздуха. Отпусна юмрук и погледна към Лео със смесица от алчност и възмущение, лицето му стана твърдо. Когато заговори, акцентът му беше още по-силен.

— Мерси, гос'ине.

Лео отведе Катрин, хващайки я безкомпромисно за лакътя, и ѝ помогна да се качи във файтона. Когато се настани на тясната седалка и погледна отново, Уилям вече го нямаше.

* * *

Пасажерската седалка беше прекалено малка за големите фусты на Катрин, пластове розова коприна във формата на розови цветчета се плъзнаха по едното бедро на Лео.

Загледан в профила ѝ, Лео си помисли, че тя изглежда неотстъпчива и решителна, като предишната мис Маркс.

— Не трябваше да ме дърпаш настрана така — каза тя. — Беше груб с Уилям.

Той ѝ хвърли поглед, лишен от всякакво разкаяние.

— Със сигурност по-късно, когато си спомня, ще се чувствам ужасно за това.

— Имаше някои неща, които исках да го попитам.

— Да, сигурен съм, че има още много, което да се научи за срамната болест. Прости ми, че те откъснах от такъв поучителен разговор. Трябваше да ви позволя да си спомните за добрите стари времена в бордея, докато стоите на улицата.

— Уилям беше прекрасно момче — каза тихо Катрин — Заслужаваше да получи много повече от живота. Трябваше да работи от съвсем малък, да чисти обувки и да носи тежки кофи с вода нагоре-надолу по стъпалата, той нямаше семейство, не получи образование. Не изпитваш ли никакво съчувствие към всички онези, към които съдбата не е била благосклонна?

— Улиците са пълни с такива деца. Правя каквото мога за тях в парламента и давам милостиня. Да, съчувствам им. Но в момента повече ме интересува твоята съдба пред тази на другите. Освен това имам няколко въпроса към теб, като ще започна с този: какво се случи през антракта?

Когато Катрин не отговори, той хвана брадичката ѝ нежно, но здраво, и я накара да го погледне в очите.

— Хайде.

— Лорд Латимър дойде при мен.

Лео присви очи, ръката му отпусна брадичката ѝ.

— Докато стоеше в ложата?

— Да. Хари и Попи не забелязаха. Латимър ми говореше през завесата в дъното на ложата.

Лео се разяри. В продължение на няколко мига дори не се опита да каже нещо. Искаше да се върне обратно и да убие негодника.

— Какво ти каза? — попита той грубо.

— Че съм била амбициозна проститутка. И измамница.

Лео не осъзна, че хватката му около китката ѝ се е стегнала, преди тя да примига. Отпусна ръката си.

— Съжалявам, че е трябвало да понесеш това — успя да избърбори той. — Не трябваше да те оставям. Не мислех, че ще се осмели да те доближи след предупреждението, което му отправих.

— Струва ми се, че му се искаше да покаже ясно, че не се е уплашил от теб. — Тя си пое дъх. — Освен това според мен гордостта му е била наранена през всичките тези години, че е трябвало да плати за нещо, което не е получил. Може би ако му дам част от парите, които Хари ми е оставил, това ще е достатъчно, за да го накара да ме остави на мира. И да си мълчи за мен.

— Не, това само ще удължи изнудването. А Латимър няма да си мълчи. Чуй ме, Кат... Хари и аз обсъдихме как да се справим с проблема. Ще се задоволя да кажа само, че след няколко дена Латимър ще се окаже в позиция, в която или ще свърши в затвор, или ще бъде принуден да напусне Англия.

— За какво престъпление? — попита тя и очите ѝ се разшириха.

— Съществува дълъг списък, от който да се избира — отвърна Лео. — Той е опитал почти всичко. А аз няма да ти изреждам подробности, защото не са подходящи за ушите на дама.

— Можеш да го принудиш да напусне Англия? Наистина ли?

— Наистина.

Той я усети да се отпуска леко, раменете ѝ се смъкнаха.

— Това ще е облекчение — каза тя. — Обаче...

— Да?

Катрин отклони очи от изпитателния му поглед.

— Всъщност няма значение. Защото онова, което той каза, не е далеч от истината. Аз съм измамница.

— Пълни глупости. Ти си толкова измамница, колкото и проститутка. Като една истинска и с добри обноски лейди, която изпитва непреодолимо привличане към порчета, ти си напълно автентична.

— Не към всички порчета. Само към Доджър.

— Доказателство за отличен вкус.

— Не се опитвай да бъдеш очарователен — промърмори тя. — Няма нищо по-дразнещо от някой, който се опитва да накара друг да се чувства по-добре, когато онзи иска да се отдаде на страданието.

Лео преглътна една усмивка.

— Съжалявам — каза той разкаяно. — Давай, страдай си. Правеше го толкова добре, докато не те прекъснах.

— Благодаря. — Тя въздъхна и замълча за малко. — По дяволите. Не мога да го направя сега. — Пръстите ѝ пропълзяха по-навътре в неговите и той прокара палец по кокалчетата на китката ѝ. — Искам да поправа нещо — каза Катрин. — Никога не съм била амбициозна проститутка.

— А към какво си се стремила?

— Да живея някъде мирно и спокойно, и да бъда в безопасност.

— И това е всичко?

— Да, това е всичко. Но още не съм успяла да го направя. Въпреки че... изминалите няколко години бяха най-близко до мечтаното.

— Омъжи се за мен — каза ѝ Лео, — и ще имаш и двете. Ще си в безопасност и ще живееш в Хемпшир. И ще имаш мен, което очевидно е черешката на тортата.

От устните ѝ се откъсна неохотен смях.

— Черешките са повече, отколкото е нужно за тортата.

— Няма такова нещо като прекалено много черешки, Маркс.

— Господарю, не вярвам, че искрено искаш да се ожениш за мен, по-скоро искаш да стане на твоята.

— Щом искам ти да се омъжиш за мен, няма начин да става непрекъснато на моята — каза той. Кое то си беше чистата истина. — За мен не е добре да бъда глезен. А ти доста често ми казваш „не“.

Тя му хвърли намусен поглед.

— Напоследък не бих казала, че го чуваш достатъчно често.

— Тогава да отидем да се упражняваме в хотела. Аз ще настоявам на своето, а ти ще ми отказваш.

— Не.

— Ето, виждаш ли? Ти вече усъвършенстваш уменията си.

Лео каза на кочияша да ги откара до алеята, която граничеше с конюшните зад хотела. Това бе далеч по-дискретен начин да се влезе, отколкото през фойето. Те се изкачиха по задното стълбище и тръгнаха по коридора, който водеше към апартамента на Катрин. Хотелът беше необичайно тих в този час, всички бяха излезли за вечерните си занимания или спяха непробудно.

Когато стигнаха до вратата, Лео изчака Катрин да намери ключа си в малката чантичка от плетена коприна, която бе прехвърлила през китката си.

— Позволи ми — каза той, взе ключа от нея и отключи вратата.

— Благодаря.

Лео погледна деликатното ѝ лице, прочитайки емоциите, които просветваха в очите ѝ: отчаяние, отказ, копнеж.

— Покани ме да вляза — каза той тихо.

Тя поклати глава.

— Трябва да си вървиш. Не бива да стоиш тук.

— Нощта едва започва. Какво ще правиш сама?

— Ще спя.

— Не, няма. Ще будуваш, докато можеш, страхувайки се от кошмари. — Виждайки, че е улучил, Лео побърза да развие успеха. — Пусни ме да вляза.

[1] Амонячната сол се давала за свестяване от припадък. — Б.пр.

↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Лео застана в рамката на вратата, издърпа небрежно ръкавиците си, сякаш имаше цялото време на света. Катрин усети как устата ѝ пресъхва, докато го гледаше. Нуждаеше се от него. Имаше нужда да бъде държана и успокоявана, и той го знаеше. Ако му позволише да влезе в хотелския ѝ апартамент, нямаше никакво съмнение какво щеше да последва.

Тя трепна при звука на гласове, които се чуха от края на дългия коридор. Пресегна се, хвана реверите на сакото на Лео и го дръпна навътре, затваряйки бързо вратата.

— *Тихо* — прошепна му.

Лео подпря ръце от двете ѝ страни, приковавайки я към вратата.

— Знаеш как можеш да ме накараш да мълча.

Гласовете ставаха по-силни с приближаването на хората.

Като се усмихна на напрегнатото ѝ лице, Лео започна с глас, който можеше да се чуе отвън:

— Маркс, питам се дали...

Тя си пое раздражено въздух и притисна уста в неговата, за да го накара да замълчи. Лео притихна, целувайки я с дръзко и алчно удоволствие. Дори през елегантните пластове на дрехите му можеше да усети топлината и твърдостта му. Неумело го заопипва и пъхна ръце под сакото му.

Простена, звукът остана да витае между устните им. Езикът му влезе навътре и тя почувства силни тръпки на удоволствие ниско в стомаха. Усети слабост в краката и изгуби равновесие. Очилата ѝ се разместиха, хванати между лицата им. Лео вдигна ръка, свали ги внимателно и ги пусна в джоба си. С преднамерена бавност пъхна ключа в ключалката и заключи отвътре. Катрин стоеше мълчаливо, разкъсвана между желанието и предпазливостта.

Без да говори, Лео отиде да запали лампата. Драсна кибритената клечка и фитилът се запали с ярък пламък. Катрин примига пред събудените сенки в стаята, сред които се открояваше едрият, тъмен

силует. Изпита копнеж, тялото ѝ се сгърчи вътрешно, усещайки празнота. Прониза я тръпка, когато си помисли как я беше изпълнил, спомни си сладката му тежест вътре в нея.

Извърна лице от него, предлагайки достъп към редицата кукички, които се закопчаваха на гърба на роклята ѝ. Последва ловко подръпване, дрехата се разхлаби и се плъзна надолу. Тя усети устата му върху нежната кожа на тила си, лек полъх на топлина. Лео дръпна роклята до кръста ѝ и я смъкна по хълбоците. Тя се премести, за да му помогне, прекрачи извън пластове розова коприна, изритвайки пантофите. Лео я обърна отново към себе си, разкопча корсета, спирайки само колкото да целуне заоблените извивки на раменете ѝ.

— Разпусни косата си. — Дъхът му върху кожата ѝ я накара да потръпне.

Катрин се подчини, издърпа фуркетите от кока си и ги събра в малко снопче. След като ги сложи на тоалетката, отиде до леглото и се качи на матрака, изчаквайки сковано, докато той се съблече.

Едва изчака да сложи отново очилата си, за да се вгледа в интригуващия му, неясен силует, в играта на светлина и сянка върху кожата му.

— Не присвивай очи толкова много, скъпа. Ще те заболят.

— Не мога да те видя.

Той се приближи до нея, всяка линия на тялото му бе изпълнена с мъжествена грация.

— А виждаш ли ме от това разстояние?

Тя го изгледа замислено.

— Някои части.

Лео се засмя дрезгаво, изпълзя на леглото, метна се върху нея, като се подпря на лакти. Върховете на гърдите ѝ се втвърдиха под лекото покривало на долната ѝ риза. Коремите им се притиснаха един в друг, еректиралият му пенис се озова точно срещу прореза на нейното тяло.

— А сега? — прошепна Лео. — Достатъчно близко ли съм?

— Почти — успя да отговори тя, като се вгледа в лицето му, попивайки всяка спираща дъха подробност. Трябваше да се насили да изрече думите между накъсаното си дишане. — Но не съвсем...

Лео се наведе да поеме устните ѝ, заключвайки уста върху нейната в буен пристъп. Тя се изгуби в нея, целувка, която

едновременно даваше и искаше. Претърси я внимателно, срещайки срамежливите опити на езика ѝ. Тя за пръв път го вкуси и почувства шока от неговата реакция.

С дрезгав звук Лео се пресегна към края на ризата ѝ. Вдигна я нагоре и помогна на Катрин да я изхлузи през главата си. Развърза връзките на долните ѝ гащи с мъчителна бавност, прокарвайки пръсти по освободената ѝ талия, и смъкна тънкия муселин по хълбоците ѝ. Жартиерите и чорапите скоро ги последваха, оставяйки я напълно открита.

Като шепнеше неговото име, Катрин обви ръце около врата му и се опита да го придърпа отново върху себе си. Тя се изви и ахна от удоволствие при усещането за неговата грапавост и кадифеност, гладкост и твърдост.

Той допря уста до ухото ѝ, устните му се заиграха с меката извивка, преди да прошепне:

— Кат. Ще те целувам отгоре до долу и отдолу догоре. Искам да лежиш неподвижно и да ми позволиш да правя каквото пожелая. Можеш да го направиш, нали?

— Не — каза тя честно. — Наистина мисля, че не съм в състояние.

Лео извърна лице за миг. Когато отново я погледна, очите му блестяха весело:

— Всъщност, това беше риторичен въпрос.

— Риторичните въпроси имат очевидни отговори — възрази тя, — а това, за което ме молиш не е... — Тя прекъсна, неспособна да говори или да мисли, когато го усети да близва едно чувствително местенце на врата ѝ. Устата му беше гореща и копринена, езикът му — като кадифе. Той се придвижи по ръката ѝ, спирайки на вдлъбнатината от вътрешната страна на лакътя ѝ, като галеше с устни пулсиращата вена, която прозираше под тънката кожа. Всеки милиметър от тялото му усещаше и съзнаваше какво прави.

Устата му се смъкна отстрани към едната ѝ гърда, като остави кожата ѝ зачервена и влажна. Целуваше навсякъде около розовото връхче, без да го докосне, докато тя започна да скимти безпомощно.

— Господарю, *моля те* — простена тя и зарови ръце в косата му, опитвайки се да го придърпа.

Той не се поддаде, хвана китките ѝ и ги натисна настрани.

— Не мърдай — напомни ѝ нежно. — Или искаш да започна отначало?

Тя затвори очи и остана да лежи огорчена, гърдите ѝ се вдигаха тежко. Лео имаше наглостта да се засмее тихо, устата му се върна и се зарови в извивката под гърдата ѝ. От гърлото ѝ излетя лек вик, когато почувства устните му върху зърното си. Устата му бавно се отвори и се запечата върху нея и той започна да смуче. Стомахът ѝ се сви и бедрата ѝ отскочиха нагоре. Ръката му се отпусна върху изопнатата долна част на стомаха ѝ, разтърка я в нежни кръгове, като я притискаше надолу.

Бе невъзможно да лежи неподвижно, докато Лео я измъчваше, възбуждайки я умело, без да се погрижи обаче за облекчение. Бе невъзможно да издържи... но той не позволяваше друго. Смъкна се надолу по корема ѝ, като ближеше кожата и подухваше леко във вдлъбнатината на пъпа ѝ. Тя беше безсилна и изпотена, мокра до корените на косата си, тялото ѝ се извиваше от наслада, която граничеше с болка.

Устните му се спуснаха още по-надолу, към уязвимата мекота на слабините ѝ от вътрешната страна на бедрата, езикът му си играеше навсякъде... с изключение на влажния, пулсиращ център.

— Лео — задъхано изрече тя. — Това... не е много мило от твоя страна.

— Знам — каза той. — Разтвори си краката по-широко.

Тя се подчини като потрепери, оставяйки го да води, отваряйки тялото ѝ във все по-разкриваща поза. Използва устата си по начин, който я вбесяваше и възбуждаше... хапеше бедрата ѝ, целуваше глезените, смучеше лениво палците ѝ. Тя преглътна един умолителен стон, после втори, усещаше как се събират и се разпространяват с всеки оглушителен удар на сърцето ѝ.

След цяла вечност Лео най-после измина целия обратен път до тила ѝ. Катрин разтвори бедра, вече нямаше търпение да я вземе, но вместо това той я обърна по корем. Тя изскимтя от разочарование.

— Нетърпеливо момиче. — Ръката му я погали по задника и се пъхна между бедрата. — Така, това сега ще те задоволи ли? — Усети го как разтваря подутата ѝ плът. Тялото ѝ замръзна в блаженство, когато пръстите му влязоха в нея, плъзвайки се във влагата. Задържа ги там, дълбоки и гъвкави, докато я целуваше по гръбнака. Тя осъзна как

се търка срещу ръката му, как охка от удоволствие. Още малко... още малко... но кулминацията все не настъпваше.

Най-после Лео отново я обърна по гръб, лицето му беше изопнато и изпотено, и едва сега тя разбра, че той измъчва не само нея, но също така и себе си. Натисна ръцете ѝ над главата и разтвори краката ѝ. За един кратък миг Катрин изпита паника и осъзна пълната си безпомощност, виждайки силното му тяло над себе си. Но когато влезе в нея с твърд, хлъзгав тласък, страхът изчезна, заменен от прилив на удоволствие. Той пъкна свободната си ръка под тила ѝ. Катрин затвори очи и отпусна глава, когато се наведе да я целуне по шията.

Сега бе само чувство, горещината препускаше из нея на вълни, все по-силна и по-силна, когато тласъците му от бавни започнаха да стават все по-плътни и по-сочни. Бедрата му бяха силни и подчиняващи, повтаряха отново и отново заковаващите движения, докато тя не почервеня и не изпусна един последен стон на облекчение. А той остана в нея, изтръгвайки всеки спазъм, докато тя не се отпусна и не притихна. Като ѝ шепнеше нежно, я склони да обвие единия си крак около кръста му, вдигна другия и го закачи на рамото си. Позата я разтвори, промени ъгъла между тях, така че когато тласна отново, тя имаше чувството, че получава милувка на място, което не е и подозирала, че съществува. Последва нова вълна на удоволствие, нахлуваше все по-висока и по-бърза, и тя едва можеше да диша. Остана да лежи неподвижна под него, краката ѝ трепереха, когато го пое толкова навътре, колкото изобщо бе възможно. Приближаваше се към нова кулминация, силна и зашеметяваща, но преди последните тремори да са изчезнали, той се измъкна рязко, за да се освободи, а членът му запулсира ожесточено върху стомаха ѝ.

— О, Кат — каза той след малко, все още върху нея, стиснал чаршафите в ръце.

Тя обърна лице и устните ѝ докоснаха ръба на ухото му. Еротичният парфюм на секс и влажна кожа изпълни ноздрите ѝ. Дланта ѝ отиде до гръба му, погали стегнатата повърхност и тя усети как потръпва от удоволствие при лекото драскане на ноктите ѝ. Колко чудесно бе да лежи с мъж, да го усеща как омеква в нея, докато пулсът и на двамата се забавя. Каква удивителна асимилация на плът, влага и усещания, на продължителни пристъпи на наслада и пулсиране в местата, на които се докосват.

Лео вдигна глава и я погледна.

— Маркс — каза той с грапав глас, — ти не си съвършена жена.

— Знам го — усмихна се тя.

— Ти си с дяволски нрав, сляпа си като къртица, ти си поет за окайване, и казано честно: по отношение на френския ти акцент има още много да се желае. — Като се подпираше на лакти, Лео взе лицето ѝ в ръце. — Но когато прибавя всички тези неща към останалото, това те превръща в най-перфектната несъвършена жена, която познавам.

Тя му се усмихна.

— Толкова си красива, че не ми стигат думите — продължи Лео. — Ти си мила, забавна и страстна. Освен това имаш силен интелект, но гледам да си затварям очите пред това.

Усмивката ѝ избледня.

— Да не би да се готвиш да направиш ново предложение за женитба?

Погледът му стана напрегнат.

— Имам специално разрешително от Архиепископския арбитражен съд. Можем да се венчаем във всяка църква, в която пожелаем. Можем да сме женени на сутринта, ако кажеш „да“.

Катрин извърна лицето си от него и присви вежди. Дължеше му отговор — дължеше му честност.

— Не съм сигурна, че когато и да било ще бъда в състояние да кажа „да“ на това.

Лео притихна напълно.

— Имаш предвид само когато аз ти предложа, или изобщо, който и да било мъж?

— Който и да било — призна тя. — Проблемът е само, че на теб ми е много трудно да откажа.

— Е, това е окуражаващо — каза той, въпреки че тонът му говореше обратното.

Лео стана от леглото и отиде да вземе една влажна кърпа за нея. Върна се, застана до леглото и я загледа.

— Погледни на това по този начин — каза той. — Бракът едва ли ще промени кой знае колко нещата между нас, само дето ще можем да завършваме споровете си по много по-удовлетворяващ начин. И, разбира се, бих имал много повече законови права върху тялото ти,

върху собствеността ти и всички твои лични свободи, но не виждам нищо плашещо в това.

Остроумната му забележка накара Катрин отново да се усмихне въпреки нахлуващото отчаяние. Приключвайки с избърсването, тя остави кърпата на нощното шкафче и издърпа чаршафите до гърдите си.

— Искан ми се хората да бяха като часовниците и механизмите, които Хари конструира. Тогава можех да оставя за поправка всичко онова, което не ми е наред. Защото имам някои части, които не работят както трябва.

Лео седна отстрани на леглото и закова поглед в нея. Протегна ръка и я погали отзад по врата, след което я хвана здраво. Приблужи устни и ги впи в нейните, докато главата ѝ се замая и сърцето ѝ задумка в гърдите. След това каза:

— Обожавам всички твои части точно такива, каквито са. — Дръпна се назад и докосна линията на челюстта ѝ. — Можеш ли поне да признаеш, че ме обичаш?

Катрин преглътна.

— Аз... очевидно е, че те обичам.

— Тогава го кажи — настоя той и я погали по шията.

— Защо трябва да казвам нещо, което е очевидно?

Но той настояваше, по дяволите, явно искаше да разбере доколко ѝ е трудно да го направи.

— Това са само няколко думи. — Палецът му докосна уязвимата, пулсираща вдлъбнатинка над ключицата ѝ.

— Не се страхувай.

— Моля те, не мога...

— Кажи го.

Катрин не можеше да го погледне. Беше ѝ едновременно горещо и студено. Като си пое дълбоко дъх, тя успя да прошепне:

— Аз те обичам.

— Ето — промърмори Лео и я придърпа по-близо до себе си. — Толкова ли беше страшно?

Тя изпита копнеж да притисне тялото си в силните му гърди. Но вместо това сложи ръце помежду двама им, запазвайки решителна дистанция.

— Това не променя нещата — насили се да произнесе. — Всъщност, дори ги влошава.

Ръцете му се разхлабиха. Той я погледна въпросително.

— *Влошава?*

— Да, защото никога няма да мога да ти дам нещо повече от това. И макар да твърдиш обратното, ти ще искаш такъв брак, какъвто имат сестрите ти. Такъв като на Амелия и Кам, ще искаш преданост и интимност... ще го искаш.

— Не искам интимност с Кам.

— Не се шегувай — каза тя злочесто. — Това са сериозни неща.

— Съжалявам — дойде тихият му отговор. — Понякога сериозните разговори ме карат да се чувствам неловко и в резултат на това прибягвам към хумор. — Той направи пауза. — Разбирам какво се опитваш да ми кажеш. Ами ако ти кажа, че привличането и обичта биха били достатъчни?

— Няма да ти повярвам. Защото знам колко нещастен ще бъдеш, виждайки браковете на сестрите си, спомняйки си колко отдадени един на друг са били родителите ти... знаейки, че нашият е фалшив. Че е пародия.

— Защо си толкова сигурна, че ние няма да се грижим един за друг?

— Просто съм сигурна. Поглеждала съм в сърцето си и това го няма там. Това имах предвид преди. Не мисля, че някога ще съм способна да вярвам на някого толкова, че да го обичам. Дори на теб.

Лицето на Лео остана безизразно, но тя усети как нещо тъмно се прокрадва под маската на самообладание, нещо, което намекваше за гняв или раздражение.

— Не че си неспособна — каза той. — Просто не искаш да го направиш. — Той я пусна внимателно и отиде да вземе захвърлените си дрехи. Когато се облече, заговори с толкова невъзмутим глас, че я накара да изстине. — Трябва да тръгвам.

— Ядосан си.

— Не. Но ако остана, ще продължа да правя любов с теб и да ти предлагам брак отново и отново до сутринта. А дори моята толерантност си има граници.

Думи на съжаление и самоосъждане затрептяха на устните ѝ, но тя ги преглътна, усещайки, че това само ще го вбеси. Лео не беше от

мъжете, които се страхуват от предизвикателства. Но той започваше да разбира, че не може да се справи с предизвикателството, което представляваше тя.

След като се облече и надяна сакото си, Лео се върна до леглото.

— Не се опитвай да предсказваш на какво си способна — прошепна той и повдигна с пръсти брадичката ѝ. Наведе се, притисна устни към челото ѝ и добави: — Може да се изненадаш от себе си. — Отиде до вратата, отвори я и огледа коридора. След това погледна Катрин през рамо. — Заклучи след мен, когато изляза.

— Лека нощ — произнесе тя с усилие. — И... съжалявам, господарю. Искан ми се да беше различно. Искан ми се да можех... — Тя спря и поклати глава отчаяно.

Задържайки се на прага малко по-дълго, Лео ѝ хвърли весел поглед, в който се таеше предупреждение.

— Ще загубиш битката, Кат. И напук на себе си, ще си много щастлива от поражението.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Да посети Ванеса Дарвин на следващия ден бе последното нещо, което Лео искаше да направи. Но беше любопитен защо тя иска да го види. Адресът, който Попи му даде, беше на резиденция в „Мейфеър“ на улица „Саут Одли“, недалеч от къщата, която той наемаше. Беше градска къща в джорджиански стил, с червени тухли и бели первази, с фасада с бели фронтони с четири тънки колони.

Лео харесваше „Мейфеър“ не толкова заради модната му репутация, колкото поради факта, че в началото на деветнайсети век е бил смятан за „развратно и непристойно“ място от Голямото жури на Уестминстър. Тогава „Мейфеър“ бил порицан заради хазарта, за нецензурните пиеси, заради боксовите състезания и хайките на животни, както и заради съпътстващите ги престъпления и проституция. През следващите сто години мястото постепенно се бе подобрявало, докато Джон Наш беше запечатал неговата твърдо спечелена порядъчност с Реджънт стрийт и Реджънтс парк. Лео, обаче, винаги щеше да гледа на „Мейфеър“ като на порядъчна жена с общоизвестно минало.

При пристигането си в резиденцията той бе поканен в приемна, която гледаше към градина с две тераси. Беше посрещнат сърдечно от Ванеса Дарвин и графиня Рамзи. Когато всички седнаха и проведеха задължителния светски разговор за здравето на тяхното и неговото семейство, за времето и други безопасни и любезни теми, Лео откри, че впечатлението му за двете жени от бала в Хемпшир не се е променило. Графинята беше една бърлива, досадна жена, а Ванеса Дарвин изцяло заета със себе си красавица.

Мина четвърт час, после още половин час. Лео започна да се пита дали някога ще разбере защо бяха поискали да дойде.

— Скъпи мои — възкликна накрая графинята, — съвсем забравих, че трябва да се уговоря с готвача за вечерното меню. Пардон, трябва да отида веднага. — Тя стана и Лео автоматично се изправи.

— Може би аз също трябва да тръгвам — каза той, благодарен за възможността да се спаси.

— Не, останете, лорде — каза Ванеса скромно. Тя и майка ѝ бързо размениха погледи, преди графинята да излезе от стаята.

Разпознавайки очевидния претекст да ги остави сами, Лео се отпусна в стола си и повдигна вежда, гледайки Ванеса.

— Значи поканата е с определена цел?

— Така е — потвърди Ванеса. Тя беше красива, блестящата ѝ тъмна коса бе подредена във вдигнати нагоре къдрици, очите ѝ бяха екзотични и удивителни на порцелановото лице. — Искам да обсъдя с вас нещо много лично. Надявам се, че мога да разчитам на дискретността ви.

— Можете. — В очите му проблесна интерес. Под провокативната ѝ фасада се долавяше несигурност и настойчивост.

— Не знам как ще е най-добре да започна — каза тя.

— Бъдете откровена — предложи Лео. — Изтънченостите са губене на време за мен.

— Лорде, бих искала да направя едно предложение, което ще задоволи нашите общи нужди.

— Колко интригуващо. Не знаех, че имаме общи нужди.

— Очевидно на вас ви се налага да се ожените и бързо да имате син, преди да умрете.

Лео бе леко стреснат.

— Не планирам да се спомина толкова скоро.

— Какво ще кажете за проклятието, което тегне над Рамзи?

— Не вярвам в такива неща.

— И баща ми не вярваше — каза тя рязко.

— Добре, тогава — Лео беше едновременно раздразнен и развеселен, — предвид моята бързо приближаваща се кончина, не бива да губим време. Кажете ми какво искате, мис Дарвин.

— Трябва да си намеря съпруг колкото е възможно по-скоро, иначе ще се окажа в много неприятно положение.

Лео я погледна внимателно, без да отговори.

— Въпреки че не се познаваме много добре — продължи тя, — знам много неща за вас. Миналите ви подвизи едва ли са тайна за някого. Вярвам, че качествата, които биха ви направили неподходящ съпруг за всички други, биха били идеални за мен. Двамата много си

приличаме, разбирате, нали. Вие сте циничен, аморален и егоистичен. — Преднамерена пауза. — Каквато съм и аз. Ето защо никога не бих се опитала да променя нищо в характера ви.

Очарователно. За двайсетгодишно момиче тя притежаваше необикновено самочувствие.

— Когато решите да кривнете от правия път — продължи Ванеса, — няма да се оплаквам. Вероятно дори не бих забелязала, защото също може да съм заета. Това ще е един изтънчен брак. Мога да ви дам деца, които да наследят титлата Рамзи и имението ще остане на вашите наследници. Нещо повече, мога...

— Мис Дарвин — произнесе внимателно Лео, — моля ви, не продължавайте. — Иронията на ситуацията не можеше да му убегне — тя предлагаше истински брак по споразумение, лишен от объркани желаня и чувства. Диаметрално противоположното на брака, който той искаше с Катрин.

Не преди много време това можеше да му хареса.

Като се облегна назад в стола си, Лео я изгледа с незаинтересовано търпение.

— Не отричам историите за предишните ми грехове. Но въпреки това... или може би тъкмо поради това... идеята за брак по споразумение не ми харесва ни най-малко.

По замръзналото лице на Ванеса той видя, че я е изненадал. Отне й време да отговори.

— А може би трябва, лорде. Една по-добра жена би била разочарована, би се срамувала от вас и в резултат би ви намразила. Докато аз — тя докосна гърдите си с отработен жест, привличайки вниманието му към кръглото си, перфектно деколте, — никога не бих очаквала нищо от вас.

Споразумението, което предлагаше Ванеса Дарвин беше идеална рецепта за аристократична домашна атмосфера. Колко удивително безкръвно и цивилизовано.

— Само че аз се нуждая от някой, който очаква нещо от мен — чу се той да произнася.

Истината на тези думи го прониза като мълния. Наистина ли го бе изрекъл? И мислеше ли го наистина?

Да. Мили боже.

Кога и как се бе променил? Беше преживял ужасна битка, оставяйки се на безмерната си скръб и самосъжаление. Някъде по пътя бе спрял да иска да умре, което не означаваше, че иска да живее. Но то се оказа достатъчно за известно време.

Докато не си даде сметка за Катрин. Тя го бе събудила, сякаш бе плиснала студена вода в лицето му. Беше го накарала да иска да е по-добър човек не само заради нея, но също така и заради него самия. Трябваше да се досети, че Катрин ще го бутне от ръба. Добри ми боже, как само го бе блъснала! А на него това му хареса. Обичаше я. Обичаше своя малък, очилат боец.

Няма да ви позволя да паднете, беше му казала в деня, когато бе наранен сред руините. *Няма да ви позволя да се превърнете в дегенерат*. И наистина го мислеше, а той ѝ повярва и точно това бе повратният момент.

Колко силно се бе съпротивлявал да обича някого по този начин... а бе толкова ободряващо. Имаше чувството, че душата му е сложена над огън, всяка негова част гореше от нетърпелива радост.

Съзнавайки, че се е изчервил, Лео си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. Усмивка докосна устните му, когато си помисли за странното безпокойство, карашо го да осъзнае, че е влюбен в една жена, а в момента друга му правеше предложение.

— Госпожице Дарвин — каза той спокойно, — вашето предложение е чест за мен. Но вие искате мъжа, който бях. А не мъжа, който съм сега.

Тъмните очи заблестяха злобно.

— Твърдите, че сте се поправили? Смятате да отричате миналото си?

— Съвсем не. Но се надявам на по-добро бъдеще. — Той направи умишлена пауза. — Въпреки „Проклятието Рамзи“.

— Правите грешка. — Красивите черти на Ванеса се втвърдиха. — Знаех, че не сте джентълмен, но не мислех, че сте глупак. Тръгвайте си веднага. Явно не сте ми нужен.

Лео се изправи. Спря, преди да излезе, хвърляйки ѝ проницателен поглед.

— Не мога да се сдържа да не попитам, мис Дарвин... защо просто не се омъжите за бащата на бебето?

Допускането му се оказа свършено вярно.

Очите на Ванеса заблестяха, преди да успее да овладее изражението си.

— Той е далеч по-долу от мен — каза тя със стегнато гърло. — Аз не съм като сестрите ви, лорде.

— Жалко — промърмори Лео. — Те изглеждат много щастливи такива, каквито са. — Той се поклони любезно. — Сбогом, мис Дарвин. Желая ви късмет в търсенето на съпруг, който не е по-долу от вас.

— Не ми трябва късмет, лорде. Ще се омъжа, и то скоро. И не се съмнявам, че бъдещият ми съпруг и аз ще бъдем щастливи наистина, когато влезем във владение на къщата „Рамзи“.

* * *

Връщайки се в хотела с Попи от сутрешната среща с шивачката, Катрин потръпна от удоволствие, когато влязоха в апартамента. Валеше силно с едри, студени капки, които възвестяваха приближаването на есента. Въпреки пелерините и чадърите, тя и Попи не можаха да се спасят от измокряне. Те отидоха до камината в салона и застанаха пред буйния огън.

— Хари трябва да се върне скоро от Бау стрийт — каза Попи и отметна една влажна къдрица, която бе залепнала за бузата ѝ. Той бе отишъл на среща със специалния управител на полицията и мирови съдия на Бау стрийт, за да обсъдят лорд Латимър. Досега Хари не продумваше и дума във връзка със ситуацията, обещавайки, че след като отиде до офиса на съдията, ще обясни подробностите. — Както и брат ми, който отиде на посещение при мис Дарвин.

Катрин свали очилата си и използва долната част на ръкава си, за да ги избърше от влагата. Тя чу, че Доджър издава гостоприемен звук, подобие на смях, и животинчето изтича към нея внезапно. Като върна очилата на носа си, Катрин се наведе да го вземе и той се сви в ръцете ѝ.

— Ах ти, отвратителен плъх — промърмори тя, прегръщайки дългото му, лъскаво телце.

— Той те обича, Катрин — каза Попи, като поклати глава и се усмихна.

— Независимо от това ще го върна на Биатрикс при първа възможност. — Но тайно наведе едната си страна и позволи на Доджър да я целуне.

Откъм вратата се чу почукване, последвано от суетенето при нечие влизане, мъжки говор, една прислужница взе сакото и шапката му. Лео влезе в салона, донасяйки мирис на влажна вълна и дъжд. Косата му беше мокра по краищата, леко накъдрена на врата.

— Лео — възкликна Попи със смях, — колко си се намокрил! Не носеше ли чадър?

— Чадърите не вършат много работа, когато вали от всички страни — информира я той.

— Отивам да взема една кърпа. — Попи излезе от стаята.

Останала насаме с Лео, Катрин срещна погледа му. Усмивката му изчезна и той я загледа с плашеща напрегнатост. Защо я гледаше така? Сякаш нещо се бе отвързало от него, очите му бяха демонично сини и опасни.

— Как мина разговорът ти с мис Дарвин? — попита тя и се напрегна, когато той тръгна към нея.

— Изясняващо.

Тя се намръщи на краткия отговор, но се опита да се утеша с раздражняния му вид.

— Какво иска от теб?

— Предложи ми брак по споразумение.

Катрин примига. Точно това беше очаквала, но все пак, когато го чу, това я накара да изпита пристъп на ревност.

Лео спря до нея, светлината на пламъците играеше по лицето му. Малки дъждовни капчици блестяха като бижута върху загорялото му лице. Прииска й се да докосне тази лека мъгла, да я целуне, да вкуси кожата му.

— Какъв беше отговорът ти? — насили се да попита.

— Бях поласкан, разбира се — каза той спокойно.

— Човек винаги оценява, когато е желан.

Знаеше, че тя ревнува. Играеше си с нея. Катрин се опитваше да се сдържи да не избухне.

— Може би трябваше да приемеш? — каза тя хладно.

Погледът му не се отмести от нея.

— Може би съм го направил.

Катрин си пое рязко дъх.

— Заповядай — изникна Попи в този момент, очевидно разреждайки напрежението между тях, когато влезе с купчина прилежно сгънати хавлиени кърпи. Подаде една на Лео, който я взе и попи лицето си.

Катрин седна на канапето, позволявайки на Доджър да се свие в скута ѝ.

— Какво искаше мис Дарвин? — чу тя да пита Попи.

Гласът на Лео прозвуча глухо в кърпата.

— Направи ми предложение за брак.

— О, небеса — вдигна вежди Попи. — Явно няма никаква представа какво означава човек да те търпи всеки ден.

— В нейната ситуация — отвърна той — никоя жена не може да си позволи да е придирчива.

— За каква ситуация става дума? — не се сдържа Катрин.

Лео върна хавлиената кърпа на Попи.

— Очаква дете. Но не иска да се омъжи за бащата. Това не трябва да напуска тази стая, разбира се.

Двете жени мълчаха. Катрин се бореше с любопитна смесица от чувства... съчувствие, неприязън, ревност, страх. При тази новина предимствата на един брак между Лео и мис Дарвин бяха напълно ясни.

Попи изгледа мрачно брат си.

— Трябва да е доста отчаяна, за да стигне дотам, че да ти признае такова нещо.

Отговорът на Лео бе прекъснат, когато Хари влезе в апартамента. Дрехите му бяха прогизнали от вода.

— Добър ден — поздрави той и се усмихна. Прислужницата взе шапката и сакото му, а Попи му подаде чиста кърпа.

— Вървял си пеша? — Погледът ѝ се плъзна от маншетите на панталона му към мокрото лице. Протегна ръце нагоре да попие влагата със съпружеска загриженост.

— По-скоро плувах — каза ѝ Хари.

— Защо не взе файтон или не изпрати за карета?

— Всички файтони се заеха веднага щом започна да вали — отвърна Хари. — Пък и разстоянието е кратко. Само мамините синчета викат карета.

— По-добре мамино синче, отколкото простинал мъж — изсумтя Попи и го последва, когато той се приближи към камината.

Хари се усмихна и се наведе да си открадне целувка от нея, докато развързваше мокрия възел на вратовръзката си.

— Никога не съм се простудявал. — Като хвана мокрите краища, той хвърли вратовръзката настрана и се изправи пред огъня. Погледна към Лео очаквателно. — Как мина срещата ти с мис Дарвин?

Лео седна и се наведе напред, подпрял лакът на коляното си.

— Няма значение, кажи ни за посещението си на Бау стрийт.

— Специален полицай Хембри взе предвид информацията, която ти му предостави, и иска да предприеме разследване.

— Какво разследване? — Катрин премести поглед от Хари към Лео.

Лицето на Лео беше безстрастно, когато обясни:

— Преди няколко години лорд Латимър ме покани да се присъединя към един специален клуб. Нещо като общество на развратници, с тайни срещи, които се организираха в бившето абатство.

Очите на Катрин се разшириха.

— Каква е целта на това общество?

Хари и Лео замълчаха. Най-накрая Лео произнесе с равен тон, вперил поглед в някаква далечна точка извън обляния от дъжд прозорец.

— Откровен разврат. Осмиване на религиозни ритуали, физически насилия и чудовищни престъпления. Ще ви спестя подробностите, ще кажа само, че те бяха толкова отблъскващи, че дори при степента на моята поквара отхвърлих поканата на Латимър.

Катрин го гледаше внимателно. Лицето му беше неподвижно, само едно малко мускулче на челюстта му потрепваше.

— Латимър беше толкова сигурен, че ще искам да участвам — продължи Лео, — че навлезе в подробности, свързани с някои от престъпленията, в които е замесен. И по една щастлива случайност аз бях достатъчно трезвен, за да си спомня повечето от онова, което каза.

— Информацията достатъчна ли е за завеждане на дело? — попита Катрин. — И като благородник лорд Латимър не може ли да се измъкне от арест?

— Само в цивилни процеси — каза ѝ Хари. — Не и в криминални.

— Значи мислите, че ще бъде изправен на съд?

— Не, няма да стане точно така — тихо отвърна Лео. — Обществото не може да позволи активистите му да бъдат изложени. Когато те осъзнаят, че Латимър е обект на разследване, вероятно ще го принудят да напусне Англия, преди да бъде обвинен. Или пък ще се погрижат да свърши носещ се по очи във водите на Темза.

— Специален полицаи Хембри ще иска ли от мен да давам показания? — насили се Катрин да попита.

— Категорично не — успокои я Лео. — Съществуват достатъчно доказателства срещу него и без да се замесваш. И е ясно — добави Лео, — че Латимър ще бъде прекалено зает, за да те безпокои повече, Кат.

— Благодаря — каза му Катрин. Погледът ѝ заблестя, когато обърна очи отново към Лео и продължи: — Това е огромно облекчение. — След неловка пауза тя повтори: — Наистина огромно облекчение.

— Не изглеждаш чак толкова облекчена — лениво отбеляза Лео. — Защо, Маркс?

Тази липса на състрадание заедно с по-раншните му подигравки по отношение на мис Дарвин бяха прекалено много за разбитите нерви на Катрин.

— И ти ако беше в моята позиция — каза тя сковано, — нямаше да се разтанцуваш от радост.

— Ти си в идеална позиция. — Очите на Лео бяха като син лед. — Латимър скоро ще се махне, Рътлидж те призна публично, заможна жена си, нямаш ангажименти, нито си обвързана с някого. Какво още можеш да искаш?

— Нищо — сопна се тя.

— Мисля, че съжаляваш, задето вече не се налага да бягаш и да се криеш. Защото сега трябва да се срещнеш очи в очи със скръбния факт, че вече няма нищо... и никого, от когото да бягаш.

— За мен е достатъчно да стоя спокойно — каза тя хладно.

Лео се усмихна с провокативно безгрижие.

— Което ми напомня стария парадокс.

— Какъв парадокс?

— За онова, което се случва, когато една невъзпрепятствана сила се сблъсква с неподвижен предмет.

Хари и Попи мълчаха и местеха погледи от единия към другия.

— Предполагам, че аз съм неподвижният предмет? — попита саркастично Катрин.

— Щом ти харесва.

— Ами, *не* ми харесва — каза тя и се намръщи, — защото винаги съм си мислила, че това е абсурден въпрос.

— Защо? — вдигна вежди Лео.

— Няма възможен отговор.

Очите им се срещнаха и се заковаха един в друг.

— О, има — каза Лео, очевидно наслаждавайки се на надигацията се у нея гняв.

Хари се включи в спора.

— Не и от научна гледна точка. Един неподвижен обект би изисквал огромна маса, а невъзпрепятстваната сила би изисквала безкрайна енергия, а в двата случая това е невъзможно.

— Ако обаче спорим с термините на семантиката — продължи Лео с влудяващо спокойствие, — има отговор.

— Естествено — съгласи се Хари сухо. — Един Хатауей може винаги да намери начин да спори. Би ли ни осветил, все пак, какъв е отговорът?

Лео отговори, вперил поглед в напрегнатото лице на Катрин.

— Невъзпрепятстваната сила поема по пътя на най-малкото съпротивление и заобикаля предмета... оставяйки го далеч отзад.

Предизвикваше я, осъзна Катрин. Арогантен, манипулативен мерзавец, който използваше хала на бедната Ванеса Дарвин, за да я провокира и да загатва какво може да се случи, ако Катрин не му отстъпи. *Заобикаля предмета... оставя го далеч отзад...* Наистина!

Тя скочи на крака, без да отмества очи от него.

— Защо не отидеш и не се ожениш за нея, тогава? — Като хвана чантичката си и отпуснатото телце на Доджър, тя излетя от апартамента.

Лео хукна мигновено след нея.

— Рамзи... — започна Хари.

— Не сега, Рътлидж — промърмори Лео, вървейки подир Катрин. Вратата беше захлопната с такава сила, че се разтресе.

В настъпилата тишина Хари погледна Попи удивено.

— Обикновено не загарявам бавно — каза той. — Но за какво, по дяволите, се карат в момента?

— За мис Дарвин, струва ми се. — Като отиде до него, Попи седна в скута му и обви ръце около врата му. — Тя носи дете и иска да се омъжи за Лео.

— О! — Хари облегна глава назад. Устните му се изкривиха. — Разбирам. Той го използва, опитвайки се да притисне Катрин да вземе решение.

— А ти не одобряваш. — Това бе по-скоро констатация, отколкото въпрос. Попи отмахна един влажен кичур от челото му.

Хари я погледна.

— Точно това, което аз бих направил на негово място. Разбира се, че не одобрявам.

* * *

— Спри да ме преследваш!

— Искам да говоря с теб. — Лео продължи да крачи с Катрин, докато тя бързаше по коридора, неговата широка крачка се равняваше на две нейни.

— Не ме интересува какво имаш да казваш.

— Ти ревнуваш. — Той прозвуча по-скоро доволен от факта.

— Теб и мис Дарвин? — Тя се изсмя насила. — Съжалявам и двамата ви. Не мога да си представя по-малко подходяща двойка от вас.

— Не можеш да отречеш, че е много привлекателна.

— С изключение на врата ѝ — не се сдържа да не отбележи Катрин.

— Каква връзка има, по дяволите, вратът ѝ?

— Неестествено дълъг е.

Лео се опита да потуши смеха си.

— Мога да го преглътна. Защото ако се ожения за нея, ще задържа къщата „Рамзи“, освен това бебето вече е на път. Не е ли удобно? Нещо повече, мис Дарвин обеща, че мога да флиртувам с когото си поискам, а тя ще се прави, че не вижда.

— Ами верността? — попита Катрин обидено.

— Верността е нещо толкова старомодно. Това е всъщност леност, да не си даваш труда да излизаш и да съблазняваш нови хора.

— Каза ми, че нямаш проблеми с верността!

— Да, но това беше, когато говорихме за *нашия* брак. Бракът с госпожица Дарвин ще е нещо съвсем различно.

Лео спря с нея, когато стигнаха вратата на нейния апартамент. Докато Катрин държеше спящото порче, Лео бръкна в чантичката ѝ и извади ключа. Тя му хвърли поглед, когато ѝ отвори вратата.

— Може ли да вляза? — попита той.

— Не.

Въпреки всичко той се вмъкна и затвори вратата зад тях.

— Моля те, не ме принуждавай да те държа тук — строго каза тя, докато отиваше да остави Доджър в малката му кошница. — Сигурна съм, че те чака много работа. Като се започне с промяната на името в специалното разрешително.

— Не, разрешителното е валидно само за теб. Ако се ожения за мис Дарвин, ще трябва да платя за ново.

— Надявам се, че е скъпо? — каза тя буйно.

— Така е. — Лео я приближи отзад и обви ръце около нея, притегляйки я към себе си. — Но има и друг проблем.

— Който е...? — попита тя, борейки се да се освободи от хватката му.

Той се усмихна до ушите.

— Желая теб — прошепна той. — Само теб. Винаги теб.

Катрин притихна. Очите ѝ се затвориха под напора на внезапното парене.

— Прие ли предложението ѝ?

Лео се сгуши във вдлъбнатината под ухото ѝ.

— Разбира се, че не, гъсоче.

Тя не можа да спре стона на облекчение, който се откъсна от гърдите ѝ.

— Тогава защо намекна, че си приел?

— Защото се нуждаеш от подтик. Иначе ще удължиш цялата тази афера, докато не прегракна напълно. — Като побутна Катрин към леглото, той я повдигна и я хвърли на матрака. Очилата ѝ излетяха встрани.

— Какво правиш? — възмути се тя, докато се повдигаше на лакти. Беше се заплела в полите си с мокри подгъви и натезали от влагата волани. — Роклята ми е мокра.

— Ще ти помогна да я съблечеш. — Изпълненият му с желание тон контрастираше с порочния блясък в очите.

Тя се опита да стане сред воланите и тежките гънки, докато Лео я разкопча с удивителна сръчност. Човек би си помислил, че има повече от две ръце, когато я обръщаше насам-натам, ръцете му стигаха навсякъде. Игнорирайки протестите ѝ, той свали полата ѝ и вкоравеното муселинено бельо от подвижния корсаж, и ги хвърли на пода. Обувките ѝ бяха събути и пуснати отстрани до леглото. Като я преметна по корем, той започна да разкопчава украсения с рюшове корсаж.

— Извинявам се, но не съм те молила да ме обелиш като царевичен кочан! — Тя се извъртя в опит да отблъсне нетърпеливите му ръце. От устните ѝ излетя лек писък, когато той намери лентата на долните ѝ гащи и я развърза.

С тих кикот Лео прикова с крака нейното гърчещо се тяло и целуна откритата се трапчинка над плешката ѝ. Тя усети как се изпълва с топлина, нервите ѝ сякаш се подпалиха от докосването на чувствителната му уста.

— Целуна ли я? — чу се тя да избъбря, но гласът ѝ бе заглушен в чаршафите.

— Не, любов моя. Не съм бил изкушен от нея ни най-малко. — Лео захапа леко меката ѝ шия, погали гладката кожа с език и тя се задъха. Ръката му се плъзна и обхвана дупето ѝ. — Никоя друга жена на света не може да ме възбуди така, както ти. Но ти си дяволски инатлива и прекалено те бива в това да се браниш. Има неща, които искам да ти кажа... да ти направя... и фактът, че не си готова за никое от тях ни подлудява и двамата.

Той продължи с ръка между бедрата ѝ, намери влагата и направи няколко леки кръга. Тя простена и се изви под него. Корсетът ѝ още беше здраво завързан, натискът на кръста ѝ сякаш отклоняваше усещането надолу между бедрата ѝ. Въпреки че част от нея възнегодува от чувството, че е прикована към матрака, тялото ѝ реагира с безпомощно удоволствие.

— Искам да те любя. — Лео проследи вътрешните извивки на ухото ѝ с върха на езика си. — Искам да вляза толкова дълбоко, колкото можеш да ме поемеш и да те почувствам стегната около себе си, искам да свърша в теб. — Пръстът му се плъзна в нея, после и другият, и тя изскимтя тихо. — Знаеш колко ще ти бъде хубаво — прошепна той, като я галеше бавно. — Хайде, отстъпи ми и ще те любя без да спра, ще стоя в теб цяла нощ.

Катрин си пое бързо дъх, а сърцето ѝ биеше лудо.

— Ще ме поставиш в същото положение като мис Дарвин — каза тя. — Бременна и молеца те да се ожениш за мен.

— Господи, да, да, това би ми харесало.

Тя се изсмия възмутено, докато дългите му пръсти влизаха и излизаха от нея. Тялото ѝ започна да се свива в бавния, равномерен ритъм на желанието. Между телата им имаше огромно количество плат, слоеве дрехи и единственото, което усещаше, беше устата му на врата си и тази негова дяволски убедителна ръка.

— Никога не съм казвал това на някого. — Гласът на Лео беше като грапаво кадифе. — Но идеята за теб с дете е най-безумно възбуждащото нещо, което някога съм си представял. Ти, с огромен, кръгъл корем, с натезжали гърди, смешния начин, по който вървиш... ще те обожавам. Ще удовлетворявам всяка твоя необходимост и прищявка. И всички ще знаят, че го правя, че ми принадлежиш.

— Ти... ти си толкова... — Тя не можа да измисли подходяща дума.

— Знам. Отчайващо примитивно е. — В гласа му се прокрадна смях. — Но трябва да бъда толериран, защото съм мъж и наистина не мога да направя нищо срещу това.

Той я погали леко, категорично движение, пръстите му бяха хлъзгави и неуморни. Тя усети нова тръпка на възбуда, течната топлина се разпространи до пръстите на ръцете и краката ѝ. Като се премести зад нея, той смъкна гащите до коленете ѝ и се зае с разкопчаването на панталона си. Остави натезжалия си пенис да тупне възхитително върху нея. Рязък, влажен натиск се плъзна между бедрата ѝ, но той не влезе напълно. Докато из вътрешностите ѝ се носеше огън и цялото ѝ тяло трепереше на границата на кулминацията... толкова близко...

— Имаш да вземаш решение, Кат. — Лео я целуна лакомо отстрани на шията, устата му беше силна и влажна. — Или ми кажи да спра веднага, или ми позволи да те имам напълно и докрай. Защото вече не мога да излизам от теб в последния момент. Толкова силно те желая. И може би след това ще бъдеш бременна, любов моя, защото се чувствам толкова потентен, колкото никога. Така че или всичко, или нищо. Кажи ми „да“ или „не“.

— *Не мога.* — Катрин изпадна в отчаяние, когато хълбоците му се отделиха от нея. Когато я извъртя така, че да го погледне, тя едва издържа погледа му. Неспособен да се спре, той сведе глава и я целуна ненаситно, поглъщайки звука на нужда, който се откъсна от гърлото ѝ.

— Жалко — рече той и си пое тежко дъх. — Стигнах до нещо наистина възбуждащо. — Като се претърколи от нея, той се пресегна да вземе панталона си, мърморейки нещо за риска непрекъснато да си причинява травми, докато се опитва да са заедно.

Катрин го гледаше невярващо.

— Няма ли да свършиш?

Той изпусна въздишка.

— Както казах, или всичко, или нищо.

Тя обви ръце около себе си, трепереше от желание и зъбите ѝ тракаха.

— Защо ме измъчваш?

— Стана ясно, че дори да проявявам търпение цял живот, пак няма да е достатъчно да сваля гарда ти. Явно трябва да опитам нещо друго. — Лео я целуна нежно и стана от леглото. След като прокара ръце през разрошената си коса и се облече, той ѝ хвърли разтапящ поглед, последван от усмивка, която сякаш подиграваше едновременно и двамата. — Аз водя война, скъпа. И единственият начин да спечеля тази война е да те накарам да искаш да изгубиш.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Само жена от камък можеше да издържи кампанията, която Лео предприе през последната седмица. Това беше ухажване, твърдеше той, но сигурно имаше друга дума за това, начинът, по който изваждаше непрекъснато Катрин от равновесие със своя сладко подмолен чар.

В един момент я подстрекаваше към някакъв безсмислен и силно забавен спор, а в следващия се държеше утешаващо и мило. Шепнеше ексцентрични комплименти и цитати от стихове в ухото ѝ, научи я на няколко неприлични френски думички, размиваше я в неподходящи моменти. Това, което не правеше, обаче, беше да се опита да я целуне или да я прелъсти. В началото Катрин се забавляваше от тази очевидна тактика, след това тайно се раздражни, а накрая се озадачи. Често се хващаше, че се взира в устата му, толкова безупречна и твърда... че не можеше да не си спомни за предишните им целувки и да не мечтае за тях.

Когато отидоха заедно на частно музикално събитие в една къща на Ъпър Бау стрийт, Лео дръпна Катрин настрана щом домакините поведоха групата гости на обиколка из къщата. Тя последва Лео до едно тайно ъгълче зад подредените в глинени кашпи високи папрати, и нетърпеливо се втурна в прегръдките му. Вместо да я целуне, обаче, той я притисна към топлото си силно тяло... и я задържа там. Просто я държеше, топла и близка, а ръцете му бавно се движеха по гърба ѝ. Прошепна нещо тайно сред вдигнатите нагоре с фуркети къдрици на косата ѝ, но думите бяха прекалено тихи за слуха ѝ.

Онова, на което Катрин се наслаждаваше най-много, бяха разходките с Лео из градините на хотел „Рътлидж“, където слънчевата светлина проникваше неуверено между дърветата и живите плетове, а бризът носеше острия аромат на приближаваща есен. Те водеха дълги разговори, понякога засягаха чувствителни теми. Предпазливи въпроси, трудни отговори. И все пак изглеждаше, че и двамата

напредват с мъка към една и съща цел, към връзка, която нито единият от двамата не бе познавал преди.

Понякога Лео се отдръпваше назад и я гледаше дълго, без да говори, по начина, по който човек гледа картина в музей, опитвайки се да я проумее. Това бе неустойимо, интересът, който показваше към нея. Съблазнителен. А той беше чудесен събеседник, разказваше й истории за злополучните си детски приключения, за това какво е да израснеш в семейство Хатауей, за времето, което е прекарал в Париж и Прованс. Катрин слушаше с внимание подробностите, събираше ги като парчета за пачуърк, за да разбере по-добре един от най-сложните и противоречиви мъже, които някога бе срещала.

Лео беше непрактичен пакостник, способен на силна чувствителност и състрадание. Той беше добре изразяващ се мъж, който можеше да използва думите както като меден балсам, така и като острие на хирургически нож. Когато му харесваше, играеше ролята на отегчен аристократ, умело прикривайки бързия си ум. Но понякога, в моменти на непредпазливост, Катрин улавяше образите на смелото момче, което някога е бил, преди изпитанията да го променят и ожесточат.

— В известен смисъл той прилича много на баща ни — каза й веднъж Попи насаме. — Татко *обичаше* разговорите. Той беше сериозен човек, интелектуалец, но имаше склонност към странни хрумвания. — Тя се засмя на спомените си. — Майка ми винаги казваше, че е можела да се омъжи за по-красив или по-богат мъж, но никога за човек, който да говори толкова хубаво като него. А тя беше от жените, които никога не биха могли да бъдат щастливи с някой глупак.

Катрин можеше да го разбере.

— Лорд Рамзи приличаше ли по нещо и на майка ви?

— О, да. Тя имаше артистично око и окуражаваше Лео в архитектурните му стремежи. — Попи направи пауза. — Не мисля, че щеше да е много доволна да разбере, че Лео е наследил титлата — тя нямаше много високо мнение за аристокрацията. И със сигурност не би одобрила поведението на Лео през изминалите няколко години, въпреки че щеше да се зарадва, че е решил да поеме по друг път и да се поправи.

— Откъде идват остроумието и заядливостта му? — попита Катрин. — От майка ви, или от баща ви?

— Това — каза с кисела усмивка Попи — си е само негово.

* * *

Почти всеки ден Лео носеше на Катрин някакво малко подаръче: книга, кутия с бонбони, якичка, направена от брюкселска дантела с изтънчен мотив от ажурени цветя.

— Това е най-прекрасната дантела, която някога съм виждала — каза му тя със съжаление, като сложи внимателно скъпия подарък на една близка масичка. — Но, лорде, боя се, че...

— Знам — каза Лео. — Един джентълмен не бива да подарява лични вещи на дама, която ухажва. — Той понижи гласа си, като не забравяше, че може да бъде дочут от Попи и прислужницата, които говореха на прага на апартамента на Рътлидж. — Но не мога да я върна — никоя друга жена не я заслужава. Освен това, Маркс, нямаш представа за въздържанието, което трябваше да проявя. Искан да ти купя чифт бродирани чорапи с малки цветчета догоре, чак до...

— Лорд Рамзи! — прошепна Катрин и лека червенина покри лицето ѝ. — Самозабравяш се.

— Всъщност, ни най-малко. Не съм забравил нито една подробност от красивото ти тяло. Скоро отново мога да започна да те рисувам гола. Всеки път, когато допра молива до листа, ме завладява изкушение.

Тя се опита да изглежда строга.

— Обеща ми да не го правиш повече.

— Но моливът ми си има свои желания — каза той дрезгаво.

Червенината върху бузите ѝ се сгъсти в момента, когато лека усмивка докосна устните ѝ.

— Непоправим си.

Миглите му затрептяха.

— Целуни ме и ще се държа прилично.

Тя издаде отчаян звук.

— Искан да ме целунеш *сега*, когато Попи и прислужницата са само на няколко крачки?

— Те няма да забележат. Заети са с разговор за хотелските хавлиени кърпи. — Гласът на Лео се снижи до шепот. — Целуни ме. Една малка целувчица. Точно тук. — Той посочи бузата си.

Може би заради факта, че я гледаше по-скоро по момчешки, отколкото да я дразни, сините му очи проблясваха пакостливо. Но когато Катрин го погледна, тя бе почти мигновено завладяна от странно, ново чувство, топла омая, която проникваше във всички части на тялото ѝ. Тя се наведе напред и вместо да го целуне по бузата, залепи устни върху неговите.

Лео си пое изненадано дъх, оставяйки я да поеме водачеството. И отдавайки се на съблазънта, тя остана там много по-дълго, отколкото се канеше, езикът ѝ срамежливо докосна устните му. Той отвърна с нисък звук, ръцете му се обвиха около нея. Тя усети горещината, която се надига в него, старателно потиснатите пориви, заплашващи да избухнат.

Завършвайки целувката, Катрин почти очакваше да види Попи и икономката, госпожа Пениуисъл, да се взират в тях със скандализирани изражения. Но когато надникна над Леовото рамо, видя, че икономката продължава да стои с гръб към тях.

Попи беше обхванала ситуацията с проницателен поглед.

— Госпожо Пениуисъл — каза тя бързо, избухвайки жената от прага, — да излезем в коридора, струва ми се, че забелязах петно на килима онзи ден и искам да ви го покажа... дали не беше тук? Не, може би ей там. О, по дяволите, къде е?

Останали насаме, Катрин погледна в сините очи на Лео.

— Защо го направи? — попита той с дрезгав глас.

Тя се опита да измисли отговор, който да го разсмее.

— Искан да те накарам да тестваш високите ми умствени способности.

Усмивка разтегна ъгълчетата на устните му. Като си пое дълбоко дъх, той бавно го изпусна.

— Ако имаш кибритена клечка, когато влизаш в тъмна стая — каза най-после той, — кое първо ще запалиш — газената лампа на масата или подпалките в камината?

Катрин присви очи, докато обмисляше отговора.

— Лампата.

— Кибритената клечка — каза той, като поклати глава. Тонът му беше тих и укорителен. — Маркс, дори не се опитвай.

— Хайде пак — предложи тя и той се подчини без колебание, навел глава над нейната. Целуна я с дълга целувка и тя се отпусна на него, пръстите ѝ потънаха в неговата коса. Той завърши целувката с чувствен тласък.

— Време е да спрем.

— Не — възрази тя и се притисна към него.

— По-кратко, Маркс — прошепна той. — Единият от нас трябва да има някакъв самоконтрол и това би трябвало да си ти. — Той докосна с устни челото ѝ. — Имам още един подарък за теб.

— Какъв?

— Погледни в джобовете ми. — Той трепна и се засмя, когато тя започна да го претърсва. — Не, малка похитителка, не в джобовете на панталона ми. — Като я хвана за китките, той разпери ръцете ѝ встрани, сякаш се опитваше да усмири игриво коте. Той не можа да се въздържи, наведе се отново напред и пое устните ѝ. Да бъде целувана, докато държи китките ѝ, може би преди щеше да я уплаши, но сега събуди нещо дълбоко и вълнуващо вътре в нея.

Лео откъсна устата си и я пусна, като се засмя задъхано.

— Джобът на сакото. Мили боже, искам да... не, няма да го кажа. Да, там е подаръкът ти.

Катрин измъкна някакъв предмет, увит в мека обвивка. Тя внимателно разви нов чифт очила, изработени от сребро... блестящи и перфектни, овалните лещи блещукаха. Като се възхищаваше на изработката, тя прокара пръст по сложните филигранни извивки за ушите.

— Толкова са красиви.

— Ако ти харесват, ще направим още един чифт от злато. Чакай, позволи ми да ти помогна... — Лео внимателно издърпа старите очила от лицето ѝ, наслаждавайки се на жеста.

Тя си сложи новия чифт. Очилата застанаха леко и сигурно върху извивката на носа ѝ. Когато огледа стаята, всичко се виждаше отчетливо ясно и на фокус. Във вълнението си тя се втурна към огледалото, което висеше в антрето. След това инспектира собственото си блестящо отражение.

— Колко си красива! — Елегантният, висок силует на Лео се появи зад нея. — Наистина харесвам жена с очила.

Усмивнатият поглед на Катрин срещна неговия в огледалото.

— Наистина ли? Какво странно предпочитание.

— Съвсем не. — Ръцете му се спуснаха върху раменете ѝ, помилваха леко шията ѝ и се върнаха обратно. — Те подчертават красивите ти очи. Освен това те правят да изглеждаш способна на тайни и изненади — каквато, както знаем, си. — Гласът му стана понисък. — Но най-много от всичко обичам акта на махането им, когато те подготвям да те хвърля в леглото.

Тя потръпна при тази откровеност, очите ѝ се притвориха, когато усети, че я придърпва към себе си. Устните му се приближиха отстрани на шията ѝ.

— Хареса ли ги? — промърмори той, целувайки меката ѝ кожа.

— Да. — Главата ѝ се наклони настрани, езикът му мина по гърлото ѝ. — Аз... не знам защо си си дал този труд. Беше много мило.

Тъмната глава на Лео се вдигна и той срещна сънливия ѝ поглед в огледалото. Пръстите му я погалиха по шията.

— Не съм бил мил — прошепна той и лека усмивка докосна устните му. — Просто исках да виждаш ясно.

Започвам, понечи да му каже тя, но Попи се върна в апартамента, преди да е успяла.

* * *

Тази нощ Катрин спа лошо, сънува кошмари, които изглеждаха толкова реални, ако не и по-реални от безкрайно по-хубавия свят, който обитаваше в настоящия момент.

Това бе отчасти сън, отчасти припомняне, спомените как бяга през къщата на баба си, докато намери старата жена седнала на бюрото си да пише в един тефтер.

Катрин непредпазливо се хвърли в краката на баба си и зарови лице в широката ѝ черна пола. Усети костеливите пръсти на старицата да се пхат под брадичката ѝ и да я повдигат.

Лицето на баба ѝ беше покрито с бял прах, пепелявата бледност контрастираше с нейните изкуствено почернени вежди и коса. За

разлика от Алтея, тя не носеше руж за устни, само безцветен мехлем.

— Алтея е говорила с теб — каза баба й с глас, който зловещо напомняше триене на изсъхнали листа едно в друго.

Катрин се насили да произнесе думите между хлиповете.

— Да... и не раз... не разбирам...

Баба й отговори с дрезгаво, монотонно тананикане, притискайки главата на Катрин в скута си. Тя погали главата й, тънките й пръсти преминаха леко през спуснатите къдрици.

— Алтея не ти ли обясни по подходящия начин? Хайде, вярно е, че не си умна, но не си и глупава. Какво не разбра? Спри да плачеш, знаеш, че не обичам.

Катрин стисна очи, опитвайки се да спре сълзите. Гърлото й беше свито от мъка.

— Искам нещо друго, каквото и да е друго. Да имам избор.

— Не искаш да си като Алтея? — Въпросът беше изречен с разстройваща благост.

— Не.

— Не искаш и да си като мен?

Катрин се поколеба и поклати леко глава, страхувайки се да каже отново „не“. В миналото беше научила, че с баба й тази дума трябва да се употребява пестеливо. Това продължаваше да бъде все така дразнещо, независимо от обстоятелствата.

— Но ти вече си — каза й баба й. — Жена си. Всички жени имат живот на курви, дете.

Катрин замръзна, страхуваше се да помръдне. Пръстите на баба й станаха нокти на хищна птица, милването се превърна в бавно, ритмично драскане по главата й.

— Всички жени се продават на мъже — продължи старицата. — Самият брак е сделка, в която ценността на жената е свързана със съвкуплението и създаването на поколение. Ние поне, в нашата уважавана професия, сме честни за това. — Тонът й стана замислен. — Мъжете са глупави, скотски създания. Но те притежават света и винаги ще го притежават! И за да получаваш повече от тях, трябва да свикнеш да се подчиняваш. Ще си много добра в това, Катрин. Видях инстинкта в теб. Сякаш ти е казано какво да правиш. Ще ти хареса още повече, когато ти плащат за тази работа. — Ръката й се вдигна от главата на Катрин. — И знаеш ли какво, не ми създавай повече неприятности.

Можеш да попиташ Алтея за всичко, което те интересува. Можеш ли да си представиш, навремето, когато тя започваше кариерата си, не беше по-щастлива от теб. Само че бързо съзря предимствата на ситуацията си. А всички ние трябва да си изкарваме прехраната, нали? Дори ти, скъпа. Това, че си ми внучка, не те освобождава от отговорности. За петнайсет минути по гръб ще спечелиш повече, отколкото други жени изкарват за два-три дни. Хайде, смири се, Катрин.

Заше метена, сякаш току-що бе паднала от голяма височина, Катрин напусна кабинета на баба си. В първия миг си помисли, че трябва да залости входната врата. Но без място, където да отиде, без пари, едно беззащитно момиче можеше да издържи не повече от няколко часа в Лондон. Заглушените хлипове в гърдите ѝ преминаха в тръпки.

Тя се качи по стъпалата в стаята си. Но след това сънят се промени, спомените се трансформираха в странни, мрачни фантазии... превръщайки се в кошмар. Стълбищата се увеличиха и изкачването стана трудно, тя вървеше нагоре и потъваше във все по-плътни и по-плътни сенки. Сама и трепереца от студ, най-после стигна до стаята си, осветена единствено от блясъка на луната.

До прозореца седеше мъж. Всъщност, беше възседнал перваза, подпрял единия си крак на пода, а другият се полюляваше небрежно от външната страна. Тя го позна по формата на главата му, по силните очертания на силуета. И по тъмния, кадифен глас, от който косъмчетата на врата ѝ настръхнаха.

— Ето те и теб. Влез, Маркс.

Катрин се изпълни с облекчение и копнеж.

— Лорде, какво правиш тук? — извика тя и изтича към него.

— Чакам те. — Ръцете му се обвиха около нея. — Ще те отведе далеч оттук... искаш ли?

— О, да, да... но как?

— Ще излезем ей сега през прозореца. Имам стълба.

— Но не е ли опасно? Сигурен ли си...

Той нежно допря ръка до устата ѝ, карайки я да замлъкне.

— Вярвай ми. — Ръката му натисна по-силно. — Няма да позволя да паднеш.

Тя се опита да му каже, че би отишла навсякъде с него, би направила всичко, което той казва, но пръстите му притискаха устата ѝ прекалено силно, за да може да говори. Хватката му стана болезнена, хващайки като в менгеме челюстта ѝ. Не можеше да диша.

В този миг клепачите ѝ потрепнаха и тя отвори очи. Кошмарът изчезна, разкривайки далеч по-лоша действителност. Тя се напрегна под съкрушаващата тежест и се опита да извика срещу грубата ръка, закрила устата ѝ.

— Леля ви иска да ви види — долетя глас в тъмнината. — Тря'аше да го напра'я, мис. Няя'х избор.

* * *

В рамките на няколко минути всичко свърши.

Уилям натъпка стегнат парцал в устата ѝ, големият възел натискаше силно езика ѝ. След като върза ръцете и краката ѝ, той отиде и запали една лампа. Дори без помощта на очилата си Катрин видя, че е облечен в тъмносиньото сако на служител от хотел „Рътлидж“.

Само ако можеше да произнесе няколко думи, да го помоли или да го убеди, но възелът правеше невъзможно издаването на какъвто и да е разбираем звук. Слюнката се събираше неприятно и придаваше остър парлив вкус на парцала. Имаше нещо в него, даде си сметка тя, и в същия момент съзнанието ѝ се разсипа на парчета, разпиля се като незавършен пъзел. Сърцето ѝ забави, изпомпвайки отровената кръв през немошните ѝ крайници, а в главата си усети пулсиране, сякаш мозъкът ѝ внезапно е станал прекалено голям за черепа.

Уилям се приближи до нея с хотелска торба за пране. Започна да я опъва върху нея, тръгвайки от краката. Не поглеждаше към лицето ѝ, следеше само работата си. Тя наблюдаваше пасивно, осъзнавайки, че се старее да държи нощницата ѝ спусната до глезените. Някаква отдалечена част от мозъка ѝ се зачуди на тази дребна грижа за запазване на благоприличния ѝ вид.

Чаршафите прошумоляха до краката ѝ и Доджър се стрелна с ядосано цвърчене. Той нападна с бясна скорост ръката на Уилям, като го хапеше с малките си, остри зъби. Катрин никога не бе виждала

малкото животинче да се държи по такъв начин. Уилям изпъшка изненадано и размаха ръка с ниска ругатня. Порчето излетя, удари се силно в стената и падна отпуснато на пода.

Катрин простена зад кърпата, очите ѝ се напълниха с парещи сълзи.

Задъхан, Уилям огледа разкървавената си ръка, намери една кърпа на умивалника и я превърза, след което се върна при Катрин. Торбата за пране се вдигаше все по-високо и по-високо, докато накрая покри главата ѝ.

Тя разбра, че Алтея всъщност не иска да я види. Алтея искаше да я унищожи. Може би Уилям не знаеше. А може би си мислеше, че е по-мило да излъже. Нямахше значение. Тя не усещаше нищо, нито страх, нито болка, въпреки че сълзите се стичаха непрекъснато от външните ъгълчета на очите ѝ. Каква ужасна съдба — да си отиде от този свят без да усеща нищичко. Сега не бе нищо повече от безжизнено кълбо крайници в торба, безмозъчна кукла, всичките ѝ спомени избледняваха, всички усещания изчезваха.

Няколко мисли си пробиха път през одеялото на небитието, проблясъци светлина в мрака.

Лео никога нямаше да разбере, че го е обичала.

Помисли си за очите му, за прекрасния им син цвят. Съзнанието ѝ беше пълно с едно съзвездие от средата на лятото, звезди във формата на лъв. *Най-ярката звезда маркира главата му.*

Той щеше да тъгува. Само ако можеше да му го спести.

О, какви неща можеха само да имат! Съвместен живот, едно толкова просто нещо. Да гледа как това красиво лице остарява през годините. Трябваше да признае сега, че никога не е била по-щастлива от миговете, прекарани с него.

Сърцето ѝ биеше едва-едва в клетката на ребрата ѝ. То беше тежко, болеше я от съдържани чувства, един стегнат, вкочанен възел.

Не исках да си ми нужен, Лео, борих се толкова яростно да стоя настрана, на ръба на собствения си живот... а трябваше да имам смелостта да вляза в твоя.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Късно сутринта Лео се върна от посещение при стария си ментор Роуланд Темпъл. Архитектът, сега професор в университета, наскоро бе награден с кралски златен медал за научните си изследвания в областта на архитектурата. Лео беше очарован, но не и изненадан да открие, че Темпъл е надменен и раздражителен както винаги. Старецът гледаше на аристокрацията като на подкрепа, осигуряваща му финансова независимост, но презираше нейните традиции и лишено от въображение чувство за стил.

— Вие не сте като онези паразитни тъпанари — беше му казал Темпъл недвусмислено, което Лео прие за комплимент. И по-нататък: — Влиянието ми върху вас не може да бъде изтрито, нали?

Разбира се, Лео го бе уверил, че това не е възможно, че си спомня и цени всичко, което е научил от Темпъл. Той не посмя да спомене далеч по-голямото влияние на възрастния професор в Прованс.

— Предназначението на архитектурата е да ни научи как да се помирим с трудностите на живота — бе казал Жозеф веднъж на Лео в неговото ателие. Старият професор пресаждаше някакви билки на дълга дървена маса, докато Лео се опитваше да помага. — Не, не пипайте тези, *mon fils*^[1], прекалено много притискате корените, нуждаят се от повече място, отколкото им позволявате. — Той взе една саксия от Лео и продължи лекцията. — За да сте архитект, трябва да приемете обкръжението си, независимо от условията му. След това напълно съзнателно да вложите идеалите си и да ги превърнете в структура.

— Мога ли да го направя без идеали? — беше попитал Лео, донякъде шегувайки се. — Научих, че не мога да живея според тях.

Професор Жозеф му се беше усмихнал.

— Не можете да стигнете и звездите. По въпреки това се нуждаете от светлината им. Нужни са ви, за да се движите, *n'est-ce pas*^[2]?

Като вложиш идеалите си и ги превърнеш в структура. Само по този начин можеше да се планира хубава къща, хубава сграда.

Или хубав живот.

Лео най-после бе открил крайъгълния камък, най-важният елемент, за да съгради останалото.

Един много упорит крайъгълен камък.

Устните му се изкривиха, докато обмисляше какво да прави с Катрин днес, как да я ухажда или да я дразни, при положение че тя явно се радваше еднакво и на двете. Може би трябваше да започне със спор и да я целуне при капитулацията. Може би отново трябваше да ѝ направи предложение, ако можеше да я хване в момент на слабост.

Като тръгна към апартамента в „Рътлидж“, Лео влезе, почуквайки небрежно, и се натъкна на Попи, която тичаше към фойето.

— Виждали ли сте... — започна тя, но бързо спря, когато го видя. — Лео. Чудех се кога ще се върнеш. Не знаех къде си, иначе щях да изпратя да те извикат.

— Какво има, сестричке? — попита той нежно, разбирайки изведнъж, че нещо не е наред.

Попи погледна нещастно, очите ѝ изглеждаха огромни върху бялото лице.

— Катрин не слезе за закуска тази сутрин. Предположих, че е искала да поспи до по-късно. Понякога кошмарите ѝ...

— Да. Знам. — Лео хвана студените ѝ ръце и я погледна разтревожено. — Казвай най-после, Попи.

— Преди час изпратих една прислужница до нейната стая, за да провери дали се нуждае от нещо. Катрин не била там, а тези са стояли на масичката до леглото. — Като протегна треперещата си ръка, тя му подаде новите очила със сребърни рамки. — Освен това... по леглото е имало кръв.

Отне му известно време, за да отблъсне пристъпа на паника. Изведнъж усети остра, пареща болка от главата до пръстите на краката и сърцето му заби силно.

— Хотелът беше претърсен — чу той да казва Попи през бученето в ушите си — и Хари и господин Вальнтайн говорят с камериерите на етаж.

— Латимър я е отвлякъл — изръмжа Лео. — Изпратил е някого да я вземе. Ще му изтръгна червата и ще го обеса на тях...

— Лео — прошепна тя и вдигна ръка към устата му. Онова, което съзря върху лицето му, я изплаши. — Моля те.

Бръчките на челото ѝ се изгладиха, когато вратата се отвори и съпругът ѝ влезе в апартамента.

— Хари, има ли някаква следа?

Лицето на Хари беше мрачно и сурово.

— Един от нощните управители каза, че снощи е видял мъж, облечен като наш служител — казал му, че е новоназначен — да носи торба за пране надолу по задното стълбище. Забелязал, защото обикновено камериерките се грижат за прането, а и никога по това време на нощта. — Той сложи възпираща ръка на рамото на Лео, но Лео я отхвърли.

— Рамзи, запази самообладание. Знам какво подозираш и може би си прав. Но не можеш да отидеш и да се нахвърлиш като луд. Трябва да...

— Опитай се да ме спреш — каза Лео с дълбок, гърлен тон и излетя от стаята, преди Хари да успее да си поеме дъх.

— Исусе — прошепна Хари и прокара пръсти през черната си коса. После хвърли разсеян поглед към Попи. — Иди да намериш Валънтайн — каза той. — Той още говори с управителите. Кажу ми да отиде при специален полицаи Хембри — или когото там намери на Баустрийт — и да го уведоми какво се е случило. Хембри може да започне с изпращането на човек в къщата на лорд Латимър. Поръчай на Валънтайн да каже, че е в ход убийство.

— Лео няма да убие лорд Латимър — каза Попи и лицето ѝ пребледня.

— Ако той не го направи — отвърна Хари със студена непоколебимост, — аз ще го направя.

* * *

Катрин се събуди в странна еуфория, замаяна и апатична, но доволна, че най-после нощният кошмар е свършил. Само дето, когато отвори очи, продължаваше да пребивава в кошмар — незнайно защо се

намираше в стая, задимена от отвратително сладък пушек и със спуснати върху прозорците тежки завеси.

Отне ѝ доста време да дойде на себе си, напрягайки се да вижда без очила. Челюстта я смъдеше, устата ѝ бе непоносимо суха. Умираще за глътка студена вода, за глътка чист въздух. Китките ѝ бяха вързани на гърба. Установи, че отчасти е облежната, отчасти седи на канапе, облечена в нощницата си. Несръчно използва рамото си, опитвайки се да отметне назад няколко непослушни кичура от косата си, които бяха паднали върху лицето ѝ.

Катрин познаваше тази стая. Познаваше също така старата жена, която седеше до нея, тънка като тояга и облечена в черно. Ръцете на жената се движеха с изтънчеността на щипци на насекомо, когато вдигна тънък кожен маркуч, свързан с наргиле. Като доближи маркуча до устните си, тя пое дъх, задържа го и издиша облак бял пушек.

— Бабо? — произнесе Катрин с грапав глас, усещайки езика си прекалено тежък.

Жената се приближи, докато лицето ѝ изпълни ограниченото зрително поле на Катрин. Напудрено бяло лице, яркочервени устни. Строги, познати очи, очертани с въглен.

— Тя е мъртва. Сега това е моя къща. Мой бизнес.

Алтея, осъзна Катрин, изпълнена с ужас. Смъртнобледа версия на Алтея, привлекателните някога черти се бяха стопили и втвърдили. Пудрата покриваше горния слой на кожата, но не бе проникнала в мрежата от бръчки, придавайки на тена ѝ вид на напукан гланц върху порцелан. А и тя изглеждаше като луда с изпъкнали, изцъклено сини очи на малко птиче.

— Уилям ми каза, че те е видял — каза Алтея. — А аз му казах: Трябва да я доведем за една закъсняла визита, нали така? Отне известно време да планираме неговата част, но пък я изпълни идеално. — Тя погледна към сенчестия ъгъл. — Добро момче си ти, Уилям.

Той отвърна с неразбираем шепот. Или най-малкото неразбираем за Катрин през неравномерния пулс, който думкаше в ушите ѝ. Явно вътрешните системи на тялото ѝ се бяха пренаредили, една нова последователност от канали и нерви, които тя не можеше да обедини напълно.

— Може ли малко вода? — попита тя дрезгаво.

— Уилям, иди и донеси на гостенката ни вода.

Той се подчини тромаво, отиде да напълни една чаша и се изправи до Катрин. Поднесе чашата до устните ѝ и я загледа как отпива внимателно. Водата почти веднага бе попита от пресъхналите ѝ устни, вътрешната страна на бузите и гърлото. Имаше дъх на прах, беше леко солена... или може би това бе вкусът на устата ѝ.

Уилям се върна и Катрин изчака, докато леля ѝ издиша замислено пушека.

— Мама така и не ти прости — продължи Алтея, — че избяга по този начин. Лорд Латимър ни преследва години наред, искаше да му върнем парите... или теб. Но теб не те беше грижа за това каква неприятност си причинила. Дори не се замисли какво ни дължиш.

Катрин се стараеше да държи главата си без да мърда, когато тя увисна настрана.

— Не ви дължах тялото си.

— Мислеше, че си прекалено добра за това. Искаше да избегнеш моя провал. Искаше избор. — Алтея направи пауза, сякаш изчаквайки потвърждение. Когато такова не последва, тя продължи с жар: — Но защо ти да имаш избор, когато аз нямах? Собствената ми майка една нощ дойде до леглото ми. Каза, че е довела един приятен джентълмен, който да ми помогне да се облека. Но първо щял да ми покаже някои нови игри. След онази нощ не беше останал един неосквернен сантиметър от мен. Бях дванайсетгодишна.

Поредно продължително вдишване от наргилето, поредно издишване на облак дим. Нямах начин Катрин да не го вдишва. Стаята сякаш леко се люлееше, когато Катрин си представи палубата на кораб сред морето. Тя плуваше по вълните, носеше се, заслушана в думите на Алтея. И усети порив на съжаление, но както другите ѝ емоции, тя остана дълбоко под повърхността, потъвайки.

— Мислех да избягам — каза Алтея. — Помолих брат си — твоя баща — да ми помогне. Той тогава живееше с нас, идваше и си тръгваше, когато си поиска. Използваше курвите безплатно по всяко време, когато пожелаеше, и те не смееха да се оплачат на мама. „Трябват ми малко пари — казах му. — Ще избягам далеч от страната.“ Но той отиде при мама и ѝ каза какво съм го помолила. След това месеци наред не ми позволиха да си покажа носа навън.

От малкото, което Катрин си спомняше за баща си, груб и безмилостен човек, на тази история лесно можеше да се повярва. Но тя

се улови, че пита някак отдалеч:

— Защо не ти е помогнал?

— На брат ми му харесваше положението такова, каквото беше — имаше най-доброто от всичко, без да си мръдне и пръста. Мама му даваше каквото поиска. А егоистичната свиня нямаше нищо против да ме пожертва, за да му е удобно на него. Той бил мъж, видите ли. — Тя направи пауза. — Така че станах курва. И години наред се молех за спасение. Но Господ не чува молитвите на жените. Него го е еня само за онези, които е създал по свой образ.

Объркана и примигваща, Катрин се опитваше да не допуска мислите ѝ да се заплитат.

— Лельо — каза тя предпазливо, — защо ме доведе тук? Ако това ти е било причинено... защо трябва да бъде причинено и на мен?

— Защо ти трябваше да избягаш, а аз не можах? Искам ти да станеш аз. Точно както аз станах майка ми.

Да... това беше един от страховете на Катрин, най-лошият. Че ако попадне в неподходяща ситуация, порочността на природата ѝ ще вземе връх над останалото в нея.

Освен ако... Не успееше.

Замъгленото ѝ съзнание се хвана за идеята и започна да я обмисля от всички страни. Миналото не беше бъдещето.

— Аз не съм като теб — произнесе тя бавно. — И няма никога да бъда. Мъчно ми е за онова, което са ти причинили, лельо. Но аз не направих същия избор.

— Сега имам избор за теб.

Въпреки замаяността на Катрин, гальовният тон на Алтея я накара да изтръпне.

— Или ще изпълниш доброволно онова отдавнашно споразумение с лорд Латимър — продължи Алтея, — или ще обслужваш клиенти в публичния дом, както го правех аз. Кое ще бъде?

Катрин отказа да избира.

— Няма значение какво правиш — каза тя упорито. — Нищо няма да промени онова, което съм.

— И коя си ти? — Гласът на Алтея бе изпълнен с презрение. — Благовъзпитана жена? Прекалено добра за вкусовете на това място?

Катрин усети, че главата ѝ натежава прекалено много, за да я държи изправена. Тя се свлече на канапето и я отпусна на облегалката.

— Жена, която е обичана.

Това бе най-лошият, най-нараняващият отговор, който можеше да даде на Алтея. И той бе истина.

Неспособна да отвори очи, Катрин усети някакво движение, подобната на пипала хватка на Алтея върху лицето си, на маркуча на наргилето, който бе напъхан между устните ѝ. Някой затисна носа ѝ и тя вдиша безпомощно. Прилив на хладен, лютив дим нахлу в дробовете ѝ. Закашля се и бе принудена да вдъхне отново, след което се отпусна в кротка и почти безчувствена купчина.

— Изнеси я горе, Уилям — каза Алтея. — В старата ѝ спалня. По-късно ще я преместим в бордеа.

— Да, ма'ам. — Уилям повдигна Катрин внимателно. — Ма'ам... може ли да ѝ развържа китките?

Алтея сви рамене.

— И без това не може да отиде никъде.

Уилям занесе Катрин на втория етаж, сложи я върху малкото, остаряло легло в предишната ѝ спалня и развърза ръцете ѝ. Отпусна ги върху корема ѝ като на мъртвец в ковчег.

— Съжалявам, мис — прошепна той, поглеждайки я в полуотворените, невиждащи очи. — Тя е сичко, коет имам. Затуй пряя квот ми каже.

[1] Синко (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Нали? (фр.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Гай, лорд Латимър, живееше в един близък район на Лондон от западната страна, в живописна и спокойна местност, и редица измазани с хоросан къщи в гъсто залесена падина. Лео беше посещавал къщата неведнъж преди. Въпреки че улицата и къщата бяха добре поддържани, мястото беше обвито с отблъскващи спомени, което правеше една бедняшка съборетина в Ийст енд да изглежда като жилище на енорийски пастор.

Скачайки от коня си още преди да е спрял, Лео изтича до предната врата и зачука с юмруци. Всичките му мисли се носеха в различни посоки — от една страна го измъчваше отчаяно желание да намери Катрин, преди да я е сполетяла бедата, от друга — ако нещо ѝ се бе случило вече о, Боже, моля ти се, не! — се питаше как да я накара да се чувства отново добре.

Другият поток от мисли бе насочен към това да превърне Латимър на кайма.

Хари все още не се виждаше — Лео беше сигурен, че не е много назад, но нямаше никакво намерение да го чака.

Един прислужник с разтревожен вид отвори вратата и Лео го избута с рамо, за да влезе.

— Сър...

— Къде е господарят ти? — попита Лео безцеремонно.

— Моля да ме извинете, сър, но той не е... — Прислужникът прекъсна тирадата си с удивено скимтене, когато Лео го хвана за сакото и го блъсна в най-близката стена. — Мили боже. Сър, умолявам ви...

— Кажете ми къде е.

— В... библиотеката... но той не е добре...

Устните на Лео се извиха в зла усмивка.

— Имам лекарство за него.

В салона влезе един слуга и главният прислужник започна да ломоти, че се нуждае от помощ, но Лео вече го бе пуснал. За секунди

той стигна до библиотеката. Тя беше тъмна и прекалено затоплена, и в камината пращеше неестествено силен за сезона огън. Латимър се бе свлякъл в един стол, забол брадичка в гърдите, с полупразна бутилка в едната ръка. С подпухналото си лице, обляно от езиците на жълтите и червени пламъци, той приличаше на прокълната душа. Равнодушният му поглед се вдигна към изсечените контури на Леовото лице и от трудността, с която Латимър се опита да се фокусира, той видя, че е мъртво пиян. Явно се бе наливал часове наред, за да се докара до това състояние.

Тази мисъл изпълни Лео с отчаяние. Защото по-лошото от това да намери Катрин с Латимър беше да не я намери тук. Той се наведе над негодника, измъкна го от креслото и го изправи. Бутилката падна на пода. Очите на Латимър се ококориха, той се задави и плю, когато се опита да се измъкне от ръката на Лео.

— Къде е тя? — поиска да знае Лео, като го разтърсваше. — Какво си направил с Катрин Маркс? — Той разхлаби желязната си хватка достатъчно, за да позволи на Латимър да говори.

Негодникът се закашля и изхриптя, след което го погледна невярващо.

— Побъркан идиот! За какво говориш, по дяволите?

— Изчезнала е.

— И мислиш, че аз съм я отвлякъл? — Латимър се изсмя невярващо.

— Убеди ме, че не си — каза Лео и стисна врата му по-силно, — и може да те оставя жив.

Подпухналото лице на Латимър потъмня.

— Нямам нужда от тази жена, нито пък от друга проститутка, заради... заради бъркотията, в която ме вкара! Разкъсваш живота ми на части! Разследвания, разпити на Бау стрийт... роднините ми заплашват да се откажат от мен. Знаеш ли колко врагове си създаде?

— Не и наполовина толкова, колкото ти!

Латимър се изви в безмилостната му хватка.

— Те ме искат мъртъв, дяволите да те вземат!

— Какво съвпадение — изсъска Лео през стиснати зъби. — Аз също.

— Какво ти става? — поиска да знае Латимър. — Тя е *просто жена*.

— Ако ѝ се случи нещо, няма да те оставя. А ако не я намеря в близкия час, ще платиш с живота си.

Нещо в тона му накара очите на Латимър да се разширят от паника.

— Нямам нищо общо с това.

— Кажи ми, иначе ще те душа, докато се подуеш като жаба.

— Рамзи! — Гласът на Хари Рътлидж проряза въздуха като сабя.

— Той казва, че тя не е тук — промърмори Лео, без да откъсва поглед от Латимър.

Няколко металически изщраквания, след което Хари допря дулото на една пушка в средата на челото на Латимър.

— Да го довършим, Рамзи.

Лео се съгласи.

Латимър издаде несвързан звук в гробовната тишина на стаята. Погледът му се заби в този на Хари.

— Помниш ли ме? — попита тихо Хари. — Трябваше да направя това преди осем години.

Студените като лед очи на Хари сякаш уплашиха Латимър повече от убийствения поглед на Лео.

— Моля ви... — прошепна Латимър с разтреперана уста.

— Дай ми информация къде е сестра ми в следващите пет секунди, иначе ще пробия дупка в главата ти. Пет...

— Не знам нищо — примоли се Латимър.

— Четири.

— Не знам! Кълна се в живота си! — От очите му бликнаха сълзи.

— Три. Две.

— Моля ви, ще направя всичко!

Хари се поколеба, хвърляйки му преценяващ поглед. Прочете истината в очите му.

— По дяволите — каза той тихо и свали оръжието. Погледна Лео, докато Латимър се свлече на хлипаща купчина на пода. — Не я е отвлякъл той.

Двамата размениха бързи, мрачни погледи. За първи път Лео почувства родство с Хари, споделяйки този момент на отчаяние за една и съща жена.

— Кой друг може да я иска? — прошепна Лео. — Няма човек, свързан с нейното минало... Освен лелята!... — Той направи пауза. — Онази вечер, когато бяхме на театър, Кат случайно видя един мъж, който работел на времето в бордея. Уилям. Познавала го като дете.

— Бордеят е в Мерилбоун — каза Хари рязко, тръгвайки към вратата. Той махна на Лео да го последва.

— Защо ѝ е на лелята да взема Кат?

— Не знам. Може накрая да е полудяла.

* * *

Публичният дом беше западнал, с хлътнал покрив и олющени корнизи, боядисвани стотици пъти, докато накрая някой бе решил, че усилието вече не си струва. Прозорците бяха потъмнели от сажди, входната врата — разкривена като похотлива полуусмивка. Съседната къща беше далеч по-малка, прегърбена, на верандата стояха дете и по-голямата му сестра.

Случваше се често, когато един публичен дом е семеен бизнес, собствениците да живеят в отделно жилище. Лео позна къщата от описанията на Катрин. Това беше мястото, където бе живяла като наивно момиче, неподозираща, че бъдещето ѝ вече е откраднато. Те пресякоха кръстовището към вонящата алея зад бордея, разпадаща се къща с килнати страни, една от многото в лабиринта от тайни местенца и тесни улички, скрити зад оживлението на главната улица.

Двама мъже се мотаеха на входа на по-голямата сграда, бордея, единият от тях бе висок, с масивна физика, от което веднага ставаше ясно, че той е биячът на къщата. В света на проституцията задължението на такъв човек беше да поддържа ред в бордея и да потушава споровете между проститутки и клиенти. Другият мъж беше по-дребен и слаб, някакъв амбулантен търговец с престилка с джобове, вързана на кръста му и малък, покрит фаятон, спрял отстрани на алеята.

Забелязвайки вниманието, с което посетителите удостояват задния вход на бордея, биячът заговори с приветлив тон:

— Момичетата не работят в момента, началство, трябва да дойдете, когато се мръкне.

Лео събра цялата си воля, за да запази тона си любезен, докато му отговаря.

— Имам работа с господарката на къщата.

— Няма да иска да ви приеме, предполагам... но можете да попитате Уили. — Мъжът посочи към разнебитената къща с месеста ръка, маниерът му бе отпуснат, но очите гледаха остро.

Лео и Хари отидоха до входа на по-малката сграда. Дупки от пирони беше единственото, останало от разпадналото се отдавна чукало на вратата. Лео почука с ръка, макар да му се искаше да я изрита с всичката сила на нетърпението си.

След миг вратата проскърца и се откряна, и той видя бледото и недохранено лице на Уилям. Очите на младия мъж се разшириха, когато позна Лео. И да бе имало някакъв цвят на бузите му, той бе изчезнал изведнъж. Уилям се опита да затвори вратата отново, но Лео си проби път навътре с рамо.

Хващайки китката на Уилям, Лео я изви нагоре и огледа окървавената превръзка на ръката му. *Кръв по леглото...* мисълта за това какво може да е причинил този мъж на Кат подпали такъв яростен гняв, че заличи всички други чувства. Той спря да мисли. Минута покъсно се озова на пода, беше възседнал Уилям и го удряше безмилостно. Едва чуваше как Хари вика името му и положи всички усилия да го отхвърли от себе си.

Разтревожен от свадата, биячът нахлу през вратата и му се нахвърли. Лео праметна по-тежкия, по-едър мъж над главата си, запращайки го на пода с такава мощ, че къщата се разтресе. Биячът се изправи на крака и огромните му юмруци разсякоха въздуха със смазваща сила. Лео се дръпна назад, предпазвайки се, после заби юмрук в корема му. Биячът го блокира лесно. Лео, обаче, не се биеше според правилата. Той продължи със страничен ритник в капачката на коляното му. Когато грамадният мъж се преви на две и изохка от болка, Лео го възнагради с камшичен ритник в главата. Биячът рухна на пода точно в краката на Хари.

Като си мислеше, че зет му е един от най-нечестните бойци, които някога е виждал, Хари му кимна кратко и се насочи към празната приемна.

Къщата беше зловещо пуста, чуваха се единствено виковете на Лео и Хари, докато търсеха Катрин. Мястото смърдеше на опиумен

пушек, прозорците бяха покрити с такава плътна мръсотия, че изобщо не бяха необходими завеси. По ъглите се беше събрала паяжина, килимите бяха осеяни с петна, дървеният под бе издраскан и изкорубен.

Хари видя една стая на втория етаж, където светлината на лампата се процеждаше в сенките на коридора през миризмите пушек. Той вземаше по две-три стъпала наведнъж, сърцето му биеше до пръсване.

Старата жена се беше свила на канапето. Свободните гънки на черната ѝ рокля не можеха да скрият болезнено слабите очертания на тялото ѝ, възлести като ствола на дива ябълка. Тя изглеждаше в полусъзнание, костеливите ѝ пръсти се плъзгаха по маркуча на наргилето, сякаш галеха домашен любимец.

Хари се приближи до нея, сложи ръка на главата ѝ и я отметна назад, за да види лицето ѝ.

— Кой си ти? — изграчи тя. Бялото на очите ѝ бе пожълтяло, сякаш напоено с чай. Хари се бореше с импулса да се отдръпне от зловонния ѝ дъх.

— Дойдох за Катрин — каза той. — Кажи ми къде е.

Тя го изгледа с неподвижен поглед.

— Братът...

— Да, къде е тя? Къде я държиш? В бордея?

Алтея пусна маркуча на наргилето и обгърна тялото си с ръце.

— Брат ми така и не дойде за мен — каза тя жално, пот и сълзи се просмукаха през пудрата върху лицето ѝ, превръщайки се в кремообразна паста. — Няма да я вземеш. — Но погледът ѝ се стрелкаше настрани, по посока на стълбите, които водеха към третия стаж.

Обнадежден, Хари изтича от стаята и хукна нагоре. Благословен полъх студен въздух и лъч естествена светлина идеха от едната от двете стаи. Той влезе вътре, погледът му мина по празната стая. Леглото беше в безпорядък, а прозорецът зееше отворен.

Хари замръзна, остра болка преряза гърдите му. Сърцето му спря от страх.

— *Кам!* — чу се той да вика, докато тичаше към прозореца. Пое си жадно дъх и погледна надолу към улицата три етажа по-долу.

Но не видя разбито тяло, нито кръв. На улицата нямаше нищо, освен боклуци и тор.

Периферното му зрение улови някакво раздвижване, нещо бяло, като пърхане на крила на птица. Хари обърна глава наляво и ахна, когато видя сестра си.

Катрин беше в бяла нощница, кацнала на ръба на фронтоната. Беше само на три ярда, пълзеше по един невероятно тесен перваз. Беше обхванала с ръце тесните си колене и трепереше неудържимо. Бризът си играеше с отпуснатите къдрици на косата ѝ и те блестяха на фона на сивото небе. Един порив на вятъра, един миг загуба на равновесие — и тя би полетяла надолу.

Но другото, което бе по-плашещо от опасното място, на което се намираше, бе липсата на каквото и да било изражение върху лицето ѝ.

— Кат — произнесе предпазливо Хари и тя се обърна към него.

Изглеждаше сякаш не го е познала.

— Не мърдай — дрезгаво каза той. — Стой неподвижна, Кат... — Той провря глава вътре в къщата и извика: — *Рамзи!* — След което се обърна отново към Катрин. — Кат, не мръдвай и един мускул! Дори не мигай.

Тя не произнесе нито дума, само седеше и продължаваше да трепери, очите ѝ бяха разфокусирани.

Лео се качи горе, застана зад Хари и надникна през прозореца. Хари го чу как си поема мъчително дъх.

— Майчице Света Богородице! — Преценявайки ситуацията, Лео се изпълни с ледено спокойствие. — Тя е много високо. Ще е истински фокус да я свалим оттам.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Ще тръгна по перваза — каза Хари. — Не се страхувам от високото.

Изречението на Лео беше мрачно.

— Нито пък аз. Но первазът няма да ни издържи и двамата — натоварването върху подпорната конструкция е прекалено голямо. Тази над нас е изгнила, което означава, че и останалите са в същото състояние.

— Има ли друг начин да стигнем до нея? От покрива на третия етаж, например?

— Ще трае прекалено дълго. Продължавай да й говориш, докато намеря някакво въже.

Лео изчезна, докато Хари се надвеси още извън прозореца.

— Кат, аз съм. Хари. Позна ме, нали?

— Разбира се, че те познах. — Главата й се отпусна върху спънатите колене и тя се залюля. — Толкова съм уморена.

— Кат, почакай. Сега не е време за сън. Вдигни глава и ме погледни. — Хари продължи да й говори, да я окуражава да стои неподвижна, да не заспива, но тя едва отговаряше. На няколко пъти промени позицията си и сърцето на Хари прескочи няколко такта, докато очакваше тя да се търкулне от перваза.

За негово облекчение Лео не се бави дълго и се върна с едно здраво, дълго въже. Лицето му бе плувнало в пот и той се задъхваше.

— Бърз си — каза Хари, докато поемаше въжетото.

— Намираме се до известен с лошата си слава вертеп — отвърна Лео. — Там има много въжета.

Хари премери две педи от въжетото и започна да връзва възел.

— Ако планираш да я убедиш да се върне отново до прозореца — каза той, — това няма да стане. Тя не реагира на нищо, което й казвам.

— Ти вържи възела. Остави на мен говоренето.

Лео никога досега не бе изпитвал такъв страх дори когато Лора беше болна. Онова беше бавен процес на загуба, да гледа как животът ѝ изтича като пясък от пясъчен часовник. Това тук беше по-лошо. Това беше най-дълбокият кръг на ада.

Като се показва от прозореца, той погледна свитата на кълбо фигура на Катрин. Беше наясно с ефекта на опиума, объркването и замайването, чувството, че крайниците ти са прекалено тежки, за да помръднеш, и в същото време някакво усещане за лекота, сякаш можеш да полетиш. Към това трябваше да се добави и фактът, че Катрин без очила не можеше да вижда добре.

Ако успееше да я спаси, никога нямаше да ѝ позволи да се изплъзне от ръцете му.

— Добре, Маркс — произнесе той с възможно най-нормалния глас, който успя да извади. — От всички нелепи ситуации, в които сме попадали ти и аз, това е най-нелепата.

Главата ѝ се вдигна от коленете и тя присви очи по посока на гласа му.

— Лорде?

— Да, дойдох да ти помогна. Не мърдай. Естествено, би направила героичните ми опити за спасение колкото е възможно по-трудни.

— Не съм го планирала. — Гласът ѝ беше неясен, но в него имаше познат — и доброжелателен — намек за възмущение. — Опитах се да избягам.

— Знам. И само след минута ще те занеса вътре, така че да можем да поспорим както трябва. В същото време...

— Не искам.

— Не искаш да влезеш? — попита Лео объркан.

— Не, не искам да споря. — Тя отново отпусна глава върху коленете си и изхлипа глухо.

— Исусе. — Емоциите у Лео взеха връх. — Скъпа, *моля те*, няма да спорим. Обещавам. Не плачи. — Той си пое разтреперано въздух, когато Хари му подаде въжето с направена примка, вързана на моряшки възел. — Кат, чуй ме... вдигни глава и отпусни леко коленете

си надолу. Ще ти хвърля въже, но е много важно да не се пресягаш за него, разбра ли? Просто стой и не мърдай, остави го да падне в скута ти.

Тя се подчини, присви очи и примига.

Лео залюля няколко пъти въжето, опитвайки тежестта му и преценявайки колко да отпусне. Хвърли го с бавно, предпазливо движение, но примката падна по-наблизо, отскачайки от летвите близо до краката на Катрин.

— Трябва да го хвърлиш по-силно — каза тя.

Въпреки отчаянието и притеснението си, Лео трябваше да потисне една усмивка.

— Ще престанеш ли да ми казваш какво да правя, Маркс?

— Не мисля — отвърна тя, след като помисли малко.

Той вдигна въжето и хвърли примката отново, като този път тя попадна почти върху коленете ѝ.

— Хванах го.

— Добро момиче. — Лео се опитваше да говори със спокоен глас. — А сега проври ръце през клупа и го вдигни над главата си. Искам после да го спуснеш около кръста си. Не прекалено бързо, пази равновесие... — Дишането му се ускори, когато тя се зае с примката. — Да, точно така. Да. Господи, обичам те. — От гърлото му се отрони една въздишка на облекчение, когато видя, че въжето е на място, прилягащо точно над гърдите и под мишниците ѝ. Той подаде другия край на въжето на Хари. — Не го изпускай.

— Няма начин. — Хари бързо го върза около собствения си кръст.

Вниманието на Лео се върна към Катрин, която му казваше нещо, лицето ѝ се бе намръщило.

— Какво има, Маркс?

— Не трябваше да го казваш.

— Не е трябвало да казвам какво?

— Че ме обичаш.

— Но го казах.

— Не, не трябваше. Чух те да казваш на Уин, че... — Катрин спря, опитвайки се да си спомни. — Че трябва да се ожениш за жена, която със сигурност не обичаш.

— Често казвам идиотски неща — възрази Лео. — Не ми е минавало през ум, че някой може да ме слуша.

В съседния вертеп се отвори прозорец и една раздражена проститутка се показа през него.

— Хей, тук има момичета, които се опитват да спят, а вие се провиквате така, че и мъртвец ще събудите!

— Скоро свършваме — отвърна ѝ Лео и се намръщи. — Връщай се обратно в леглото.

Проститутката продължи да се навежда през прозореца.

— Какво правите с момиче на проклетия покрив?

— Не е твоя работа — сопна се Лео.

Отвориха се още няколко прозореца и наизскачаха още глави. Последваха удивени възклицания.

— О, виждаш ли го?

— Тя се готви да скочи ли...?

— Боже, ще стане пълна бъркотия.

Катрин сякаш не забелязваше публиката, която бяха привлекли, присвитите ѝ очи се бяха фокусирали върху Лео.

— Мислеше ли го? — попита тя. — Онова, което каза?

— Ще говорим за това по-късно — отвърна той, възсядайки перваза на прозореца, като се държеше за рамката. — А сега искам да подпреш ръка върху къщата и да стъпиш на перваза. Внимателно.

— Мислеше ли го? — повтори Катрин без да помръдне.

Лео я изгледа невярващо.

— Боже мили, Маркс, трябва ли точно сега да се инатиш? Искаш да заявя това пред цяла група проститутки?

Тя кимна енергично.

Една от проститутките се провикна:

— Давай, кажи ѝ, скъпи!

Другите се присъединиха ентузиазирани:

— Айде, не го увъртай!

— Да го чуем, хубавецо!

Хари, който стоеше непосредствено зад Лео, клатеше бавно глава.

— Лео, това ще я накара да скочи от проклетия покрив, кажи го, да те вземат мътните!

Лео се наведе още извън прозореца.

— Обичам те — каза той кратко. Докато гледаше дребната, трепереща фигурка на Катрин, той усети как се изчервява и душата му се отваря, изпълнена с емоции, каквито не бе предполагал, че може да изпитва. — Обичам те, Маркс. Сърцето ми е напълно твое. И за твое съжаление, останалото върви заедно с него.

Лео направи пауза, търсейки думи, при положение че винаги ги бе намирал с лекота. Но това трябваше да са правилните думи. Те означаваха толкова много.

— Знам, че съм лоша сделка. Но въпреки всичко те умолявам да ме вземеш. Защо искам да имам шанса да те направя толкова щастлива, колкото ти правиш мен. Искам да живея с теб. — Той се опитваше да задържи гласа си уверен. — Моля те, ела при мен, Катрин, защото иначе няма да оцелееш. Не се налага непременно да ме обичаш. Не е нужно да си моя. Само ми позволи аз да съм твой.

— О-о-о... — въздъхна една от проститутките.

Друга ококори очи.

— Ако тя не го иска — подсмръкна тя, — тогава аз ще го взема.

Преди Лео да е завършил, Катрин се изправи и запълзя по перваза.

— Идвам — каза тя.

— Бавно — предупреди я Лео и стисна здраво въжетото, докато гледаше движенията на малките ѝ, боси стъпала. — Направи го точно по начина, по който го направи преди.

Тя се приближаваше към него, опряла гръб в стената.

— Не си спомням да съм го правила преди — произнесе тя, останала без дъх.

— Не гледай надолу.

— И без това не виждам нищо.

— Точно така. Продължавай да се движиш. — Малко по малко Лео издърпа излишното въже, сякаш навиваше макара. Тя идваше все по-близо и по-близо, докато накрая се спря на една ръка разстояние. Лео се пресегна колкото е възможно, пръстите му трепереха от усилието. Още една стъпка, още една... и той най-накрая обви ръка около нея и я издърпа вътре.

Откъм бордея долетяха радостни възклицания и многобройните прозорци започнаха да се затварят един след друг.

Лео се спусна на пода с разтворени колене, заровил лице в косата на Катрин. Тръпки на облекчение разтърсиха тялото му и той изпусна една неравна въздишка.

— Хванах те. Хванах те. О, Маркс. Накара ме да преживея двете най-ужасни минути в живота си. И сега *години* наред ще трябва да изкупваш вината си.

— Бяха само две минути — възрази тя и той избухна в смях.

След това бръкна в джоба си, извади очилата ѝ и ги сложи внимателно на носа ѝ. Светът отново стана ясен.

Хари коленичи до тях и докосна Катрин по рамото. Тя се обърна и го прегърна силно.

— Моят голям брат — прошепна тихо. — Дойде отново да ме спасиш.

Усети как Хари се усмихва в косата ѝ.

— Винаги. Винаги, когато имаш нужда от мен. — Вдигайки глава, той погледна мрачно към Лео и продължи: — По-добре се омъжи за него, Кат. Всеки мъж, пожелал доброволно да премине през това, със сигурност си заслужава да бъде задържан.

* * *

Когато се върнаха обратно в хотела, Лео с огромна неохота отстъпи Катрин на Попи и госпожа Пениуисъл. Двете жени я заведоха до стаята ѝ и ѝ помогнаха да се изкъпе и да измие косата си. Тя беше изтощена и дезориентирана, но безкрайно благодарна за успокояващото внимание. Облечена в чиста нощница и халат, накрая седна пред камината, докато Попи сресваше косата ѝ.

Стаята беше изчистена и подредена, чаршафите на леглото сменени с нови. Икономката излезе с един куп мокри кърпи в ръцете, оставяйки Катрин и Попи насаме.

Доджър не се виждаше никъде. Спомняйки си какво му се беше случило, Катрин усети как гърлото ѝ се свива от мъка. Утре щеше да попита за смелото малко създание, но сега не би могла да се застави да погледне истината в очите.

Попи чу подсмърчането ѝ и ѝ подаде една кърпичка. Гребенът мина внимателно през косата ѝ.

— Хари ми каза да не те безпокоя тази вечер, скъпа, но ако бях на твоето място, щях да искам да знам. След като ти си тръгна с Лео, Хари остана до идването на полицията в къщата на леля ти. Полицаяте се качиха на втория етаж при нея, но тя беше мъртва. В устата ѝ намериха сурова опиумна паста.

— Горката Алтея — прошепна Катрин и притисна къричката към подутите си очи.

— Много си мила, да изпитваш такова съчувствие към нея. Сигурна съм, че аз не бих могла.

— Ами Уилям?

— Избяга, преди да успеят да го арестуват. Чух Хари и Лео да обсъждат това — те ще упълномощят един полицай да го намери.

— Не искам — възрази Катрин. — Искам да го пуснат.

— Не се съмнявам, че Лео ще се съгласи, ако го помолиш — каза Попи. — Но защо? След всичко, което този ужасен мъж ти причини...

— Уилям беше жертва, както и аз — каза Катрин сериозно. — Той само се опитваше да оцелее. Животът беше брутално несправедлив към него.

— И към теб, скъпа. Но ти направи нещо далеч по-добро от това, което направи той.

— Но аз имах Хари. А също теб и семейството ти.

— И Лео — каза Попи и в гласа ѝ се усети усмивка. — Бих го казала без всякакво съмнение. За мъж, толкова силно решен да мине през живота като наблюдател, той определено се върна в правия път. Заради теб.

— Ще имаш ли нещо против да се омъжа за него, Попи? — попита тя почти свенливо.

Попи я прегърна и допря глава до нейната.

— Сигурна съм, че говоря от името на всички Хатауей като казвам, че ще ти бъдем вечно благодарни, ако се омъжиш за брат ми. Не мога да си представя някоя друга да се осмели да го вземе.

След лека вечеря с препечени филийки Катрин си легна, задремваше за кратко, будейки се отново и отново, изпълнена със страх. Всеки път се успокояваше, когато виждаше Попи да чете в един стол до леглото с блестящи на светлината на лампата махагонови къдрици.

— Трябва да се върнеш в апартамента — най-накрая избъбри Катрин, тъй като не искаше да изглежда като дете, което се плаши от тъмното.

— Ще остана още малко — дойде тихият отговор.

Следващия път, когато Катрин се събуди, в стола седеше Лео. Тя го изгледа със сънен поглед, попивайки очертанятията на красивото му лице, сериозните му сини очи. Ризата му беше разкопчана донякъде и разкриваше косъмчетата на гърдите му. Завладяна от внезапен импулс да се притисне в твърдите му, здрави гърди, тя протегна ръка към него без думи.

Лео се приближи веднага. Обви ръце около нея и двамата се облегнаха на възглавницата. Катрин се наслади на усещането и на аромата на Лео.

— Само аз — прошепна тя — бих могла да се чувствам толкова сигурна в ръцете на най-порочния мъж в Лондон.

Той се засмя.

— Защото и ти си такава, Маркс. Един обикновен мъж би бил адски скучен на жена като теб.

Тя се притисна още по-плътнo към него, краката ѝ се напрегнаха под чаршафите.

— Чувствам се толкова слаба — каза тя, — но не мога да спя.

— Утре сутринта ще си добре. Обещавам. — Ръката му се спря на хълбока ѝ върху завивките. — Затвори очи, скъпа, и ме остави да се погрижа за теб.

Тя се опита да се подчини. Но минутите минаваха, а тя продължаваше да се измъчва от засилващо се безпокойство и раздразнение, чувство за сухота пронизваше костите ѝ. Кожата ѝ крещеше настойчиво да бъде докосвана, разтривана, но дори деликатният допир на чаршафите беше достатъчен да я ожули.

Лео стана от леглото и се върна с чаша вода, която тя изпи жадно. Устата ѝ изтръпна приятно от студената влага.

Лео отнесе празната чаша, угаси лампата и се върна при нея. Тя потрепери, когато усети как матракът се огъва под тежестта му и я заля непреодолима нужда. В тъмнината устата на Лео я намери, топла и нежна, и тя не можа да предотврати собствената си силна реакция. Ръката му се вдигна до гърдите ѝ и намери вече втвърденото връхче под тънкия муселин.

— Това понякога се случва с опиумния пушек — каза Лео тихо. — По-късно, с навика, отминава. Но когато го опиташ за първи път, може да ти подейства по този начин. Когато ефектът му върху тялото премине, нервите ти започват да крещат за още и резултатът е... неудовлетвореност и безсилие.

Докато говореше, ръката му обхвана гърдата ѝ и палецът му започна да прави нежни кръгове около зърното. Чувството се разпространи по цялото ѝ тяло, огнените потоци стигнаха до корема ѝ и се плъзнаха по краката и ръцете ѝ. Тя се задъха и се сгърчи, прекалено отчаяна, за да се смути от заглушените си викове, когато ръката му се плъзна под завивките.

— Спокойно, любов моя — прошепна Лео и погали гладката повърхност на корема ѝ. — Позволи ми да ти помогна.

Пръстите му бяха нежни върху подутата ѝ плът, галеха и разтваряха, влизаха, плъзгайки се с лекота във влагата. Тя се дръпна нагоре, тялото ѝ просеше, изпълнено с готовност, всяко нейно движение го подканяше да влезе по-навътре и по-силно.

Лео наведе глава и я целуна по шията. Върхът на палеца му спря точно над малкото местенце, което гореше с бял огън, галейки го деликатно, когато нахлуващите му пръсти я разтегнаха. Това я доведе до почти болезнени спазми на удоволствие, откъсвайки неохотен стон от нея, и тя стисна ризата му на гърба, докато усети как фината материя започва да се разкъсва. Задъхана, я пусна и започна да се извинява. Той съблече раздраната риза и накара с уста Катрин да замълчи.

Разпери ръката си върху нея и я загали с изключителна нежност, докато тя простена и замръзна. Още едно огнено избухване, серия дълбоки потръпвания и тя разтвори бедра, когато той плъзна пръстите си вътре. Когато и последният трепет затихна, тя остана да лежи тежко в ръцете му и позволи на изтощението да я завладее.

Някъде посред нощ тя се притисна към Лео плахо, изпитвайки отново нужда от него. Той се надигна над нея, промърмори, че трябва да се отпусне, че той щял да ѝ помогне, да се погрижи за нея и тя изхлипа, когато усети, че устните му се спускат надолу по тялото ѝ.

Прехвърли краката ѝ върху раменете си и обхвана дупето ѝ с ръце. Устата му изследваше внимателно, езикът му проникваше дълбоко в нежната цветна чашка. Той си играеше с нея, подръпваше

леко, близваше и заравяше нос в нея. Удоволствието я заливаше на вълни, карайки я да се задъхва.

— Вземи ме — прошепна му, когато той легна до нея.

— Не. Тази вечер няма шанс. Ще трябва да почакаме, докато съзнанието ти се избистри. На сутринта повечето от опиума ще е изчезнал. Ако тогава все още ме искаш, ще съм готов и ще го направя.

— Искам те сега — каза тя, но той я задържа долу и я задоволи още веднъж с уста.

Катрин се събуди няколко часа по-късно. Навън разсветляваше, небето беше лилаво в предчувствие за утро. Тялото на Лео бе прилепнало удобно към нейното, едната му ръка беше под врата ѝ, а другата — прехвърлена през кръста ѝ. Харесваше ѝ да го усеща, живата топлина и тези дълги, силни мускули, кожата му — на някои места като сатен, а на други — обрасла с косъмчета. Макар да се стараеше да не мърда, Лео се раздвижи и промърмори.

Тя бавно се пресегна за ръката му и я придърпа до гърдите си. Лео започна да я гали, преди още да се е събудил напълно. Устните му докоснаха врата ѝ. Почувства го как става все по-твърд зад нея и се притисна към него. Единият му крак се вмъкна между нейните, ръката му се плъзна надолу към покритото с нежни къдрици триъгълниче.

Тя усети силния му натиск, как се опитва да влезе в нея, въртейки се във влагата. Натисна в нея и спря, докато плътта ѝ, подута от снощната невъздържаност, го приемаше с усилие.

Тихият му развеселен глас погъделичка ухото ѝ:

— М-м-м... ще трябва да се постарая повече, Маркс. И двамата знаем, че можеш да поемеш повече от това.

— Помогни ми — прошепна тя.

Със състрадателно охкане той повдигна крака ѝ и я намести. Тя затвори очи и го усети как влиза в нея.

— Ето... — чу го да прошепва. — Това ли искаше?

— По-силно... по-силно...

— Не, любов моя... позволи ми да бъда нежен с теб. Засега.

Той нахлу в нея с бавни тласъци, милващата му ръка се плъзна между бедрата ѝ. Не бързаше, а тя нямаше друг избор, освен да го остави. Заля я топлина, усещането се усили, когато той намери най-чувствителното ѝ местенце и тласна силно навътре. Нахлуваше все по-дълбоко в нея, като шепнеше любовни думи и я целуваше по шията. Тя

извика името му в момента, в който стигна до кулминацията, и той натисна още по-силно. Треперещата ѝ ръка отиде до хълбока му и стисна гъвкавата плът.

— Не ме оставяй. Моля те, Лео.

Той разбра. Когато влажната ѝ плът се стегна още веднъж около него, деликатно стискайки, той ускори ритъма и си позволи да стигне до своята кулминация. Най-сетне тя позна чувството на неговото освобождаване, начина, по който коремът му се стегна, треперенето на един силен мъж, който се отпусна безпомощен в този върховен момент.

Останаха да лежат дълго, преплели тела, гледайки как утрото прониква през завесите.

— Обичам те — прошепна тя, — толкова нежно, толкова силно, лорде мой. Мой Лео.

Той се усмихна и я целуна. Стана и отиде да обуе панталоните си.

Докато Лео миеше лицето си на умивалника, Катрин потърси очилата си. Погледът ѝ падна върху празната кошница на Доджър до вратата и усмивката ѝ се стопи.

— Бедното животинче — прошепна тя.

Лео се обърна.

— Какво има?

— Доджър — каза тя и подсмръкна. — Вече ми липсва.

Лео седна и я придърпа към себе си.

— Искаш ли да го видиш?

— Да, но не мога.

— Защо?

Преди да успее да отговори, тя забеляза странно движение под вратата... и едно покрито с козинка, тясно телце се промуши през невероятно тясната пролука. Катрин примигна, боеше се да помръдне.

— *Доджър!*

Порчето се втурна към леглото като цвърчеше и тържествуваше, очичките му бяха ясни и блестящи.

— Доджър, ти си жив!

— Разбира се, че е жив — каза Лео. — Оставихме го в апартамента на Попи снощи, за да ти позволи да се наспиш. — Той се усмихна, когато порчето скочи на матрака. — Малкият пакостник! Как си стигнал дотук?

— Дойде да ме намери. — Катрин разпери ръце и Доджър изпъля до нея, свивайки се до гърдите ѝ. Тя го галеше и му шепнеше успокоително. — Той се опита да ме защити, знаеш ли. Ухапа ръката на Уилям. — Тя мушна брадичка в козинката на животинчето и пропя тихо: — Добричкият ми малък пазач.

— Браво, Доджър — каза Лео. После стана от леглото, отиде при захвърленото си сако и започна да рови в джобовете му. — Предполагам, че това ни води към въпроса... женейки се за теб, ще трябва да приема и това порче, така ли?

— Мислиш ли, че Биатрикс ще ми позволи да го задържа?

— Без никакво съмнение. — Лео се върна и седна отново до нея. — Тя винаги е казвала, че той ти принадлежи.

— Наистина ли?

— Е, по-скоро е очевидно, като се има предвид какъв интерес проявява към жартиерите ти. А и човек не може да го обвинява за това. — Лео се пресегна към ръката ѝ. — Искам да те попитам нещо, Маркс.

Тя изправи гръб нетърпеливо, позволявайки на Доджър да увисне около врата ѝ.

— Не мога да си спомня дали това е петото или шестото предложение — каза той.

— Само четвъртото.

— Предложих ти вчера. Това брои ли се?

— Не, това всъщност не беше: „Ще се омъжиш ли за мен?“, а по-скоро: „Ще слезеш ли от покрива?“.

Едната вежда на Лео изхвъркна нагоре.

— Но разбира се, нека го направим както му е редът. — Той пъкна един пръстен на безименния пръст на лявата ѝ ръка. Това бе най-спиращият дъха пръстен, който Катрин бе виждала някога, безупречен сребрист опал със сини и зелени отблясъци. При всяко движение на ръката ѝ опалът проблясваше с неземан цвят. Той бе ограден от редица малки диаманти. — Напомня ми за очите ти — каза Лео. — Само че те са по-красиви. — Той направи пауза и я погледна напрегнато. — Катрин Маркс, любов на моя живот... ще се омъжиш ли за мен?

— Искам първо да ти отговоря на друг въпрос — каза му тя. — Нещо, което ме беше питал преди това.

Той се усмихна и допря челото си в нейното.

— Онзи за фермера и овцата ли?

— Не... за това какво се случва, когато свободна сила се сблъска с неподвижен предмет.

От гърлото му се откъсна смях.

— Хайде, кажи ми отговора, скъпа.

— Свободната сила спира. А неподвижният предмет се премества.

— М-м-м... Това ми харесва. — Устните му се докоснаха нежно до нейните.

— Лорде, не искам вече да се събуждам като Катрин Маркс. Искам да стана твоя съпруга колкото е възможно по-скоро.

— Утре сутрин?

Катрин кимна.

— Въпреки че... ще ми липсва това да ме наричаш Маркс. Намирам го за нежно.

— Пак ще ти викам Маркс понякога. По време на дива страст. Нека опитаме. — Гласът му се сниши до съблазнителен шепот: — Целуни ме, Маркс.

Тя вдигна усмихнатата си уста към неговата.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно

Викът на бебе разкъса тишината.

Лео се сепна от звука и вдигна глава. Изгонен от спалнята, където Катрин раждаше, той чакаше с останалата част от семейството в салона. Амелия беше останала с Катрин и доктора, като се показваше от време на време да докладва на Уин или Биатрикс. Кам и Мерипен бяха влудяващо спокойни по отношение на случващото се, и двамата видели собствените си съпруги да преминават безопасно през този процес.

Семейство Хатауей се бяха оказали забележително плодovити. През март Уин бе родила силно момченце, Джейсън Коул, с прякор Жадо. Два месеца по-късно Попи се сдоби с малка червенокоса дъщеричка, Елизабет Грейс, по която Хари и целият персонал на хотел „Рътлидж“ бяха полудели.

А сега бе ред на Катрин. И докато раждането беше напълно обичайно събитие за другите хора, то се оказа най-опъващото нервите преживяване, през което Лео някога бе преминавал. Видът на съпругата му, изпитваща болки, беше непоносим, и въпреки това не можеше да се направи нищо. Няма значение колко често се самоубеждаваше, че раждането ще мине блестящо... безкрайните часове на родилни мъки не му изглеждаха никак блестящи.

От осем часа Лео чакаше в салона, обхванал главата си с ръце, потънал в дълбок размисъл и мрачен. Страхуваше се за Катрин и не можеше да стои разделен от нея. Както беше предрекъл, обичаше я като луд. И както Катрин веднъж бе заявила, тя бе напълно в състояние да го управлява. Двамата се различаваха по толкова много неща и въпреки това бяха един за друг.

Резултатът бе един забележително хармоничен брак. Те се забавляваха с яростни, забавни препирни и дълги, сериозни разговори. Когато бяха сами често говореха с недомлъвки, които никой страничен човек не би могъл да разбере. Бяха напълно един за друг и във

физическо отношение, страстни и любещи. Игриви. Но истинската изненада на брака беше нежността, която демонстрираха един към друг... те, които някога спореха толкова заядливо.

Лео никога не бе очаквал, че жената, която по-рано изваждаше на показ най-лошото в него, ще извади сега най-доброто. И никога не бе и сънувал, че любовта му към нея ще се задълбочава така, че няма да може да я контролира или възпира. Пред лицето на такава любов човек не можеше да направи нищо, освен да ѝ се предаде.

Ако нещо се случеше на Катрин... ако нещо се объркаше по време на раждането...

Лео стана бавно със стиснати юмруци, когато Амелия влезе с повитото новородено. Тя спря на прага и семейството се събра около нея с тихи възклицания.

— Перфектно малко момиченце — обяви тя с широка усмивка. — Докторът каза, че цветът ѝ е отличен и дробовете ѝ са силни. — Тя подаде бебето на Лео.

Той се страхуваше да помръдне. Не пое бебето, само погледна Амелия, когато попита дрезгаво:

— Как е Маркс?

Сестра му разбра мигновено. Тонът ѝ беше благ, когато отвърна:

— Отлично. Добре е, скъпи, можеш да отидеш да я видиш веднага. Но първо кажи „здравей“ на дъщеря си.

Неловка въздишка се отрони от устните на Лео и той взе внимателно бебето от ръцете ѝ. Погледна удивен миниатюрното розово личице, червените като листенца на роза устнички. Колко мъничка беше... беше трудно да се повярва, че държи истинско човешко същество в ръцете си.

— Прилича много на Хатауей — каза Амелия с усмивка.

— Ами, ще направим каквото можем да оправим това. — Лео се наведе да целуне челцето на дъщеря си.

— Избрахте ли ѝ име? — попита Амелия.

— Емалин.

— Френско. Много красиво. — По някаква причина Амелия се засмя бързо, преди да попита: — А как щяхте да кръстите бебето, ако беше момче?

— Едуард.

— На татко? Колко мило. Мисля, че му подхожда.

— На кого му подхожда? — попита Лео, все още погълнат от дъщеря си.

Като вдигна ръка към лицето му, Амелия го накара да погледне към вратата, където стоеше Уин с друго малко вързопче, и го показваше на Мерипен, Кам и Биатрикс.

Очите на Лео се разшириха.

— Боже мой! *Близнаци!*

Кам се приближи до него с широка усмивка.

— Той е красиво момченце. Ти влезе в бащинството в пълния смисъл на думата, *фрал*.

— Освен това, Лео — добави Биатрикс, — наследникът ти се роди точно навреме... оставаше само един ден!

— Навреме за какво? — объркано попита Лео. Като върна дъщеря си на Амелия, той пое сина си от Уин.

Вгледа се в бебешкото лице и се влюби за втори път този ден. Сърцето му едва можеше да понесе тази обич.

— Клаузата за земята под аренда, разбира се — чу той Биатрикс да казва. — Хатауей сега ще могат да задържат къщата „Рамзи“.

— Не мога да повярвам, че може да мислиш за такова нещо в този момент — каза Лео.

— Защо не? — попита Мерипен и тъмните му очи проблеснаха. — Лично аз смятам, че е облекчение да знаем, че ще можем да останем в къщата.

— Всички сте се притеснявали за проклетата къща, докато аз съм се пържил на адски огън осем часа!

— Съжалявам, Лео. — Биатрикс се опита да звучи разкаяно. — Не мислех за онова, което преживяваш.

Лео целуна сина си и го подаде внимателно на Уин.

— Сега отивам да видя Маркс. За нея сигурно е било много трудно.

— Поздрави я от нас — каза Кам и в гласа му се усети сдържан смях.

Като вземаше по две стъпала наведнъж, Лео влезе в спалнята, където си почиваше Катрин. Тя изглеждаше съвсем дребна под чаршафите, лицето ѝ бе изтощено и бледо. Слаба усмивка изви устните ѝ, когато го видя.

Той отиде до нея и притисна устни в нейните.

— Какво мога да направя за теб, скъпа?

— Нищо. Докторът ми даде лауданум за болката. Той ще се върне след малко.

Лео погали косата ѝ.

— Проклетата да си, че не ми разреши да остана — прошепна той в бузата ѝ.

Усети я, че се усмихва.

— Ти плашеше доктора — каза тя.

— Само го попитах дали знае какво прави.

— Енергично — изтъкна тя.

Лео се обърна и се разрови из предметите на нощното шкафче.

— Не заради друго, а защото извади едно куфарче с инструменти, които приличаха по-скоро на средновековни уреди за мъчение, отколкото за раждане. — Той намери малка кутийка с мехлем и намаза малко от него върху изсъхналите устни на Катрин.

— Седни при мен — каза тя.

— Не искам да те нараня.

— Няма. — Ръката ѝ потупа матрака подканящо.

Лео се отпусна до нея предпазливо, като внимаваше да не я блъсне.

— Изобщо не съм изненадан, че роди две деца наведнъж — каза той, като взе ръката ѝ и я целуна по пръстите. — Ти си ужасно ефективна, както винаги.

— Как изглеждат? — попита тя. — Не ги видях, след като ги изкъпаха.

— Кривокраки, с големи глави.

Катрин се засмя и примига.

— Моля те, не ме размивай.

— Всъщност са много красиви. Скъпа моя... — Той залепи една целувка на дланта ѝ. — Досега не бях осъзнавал през какво преминава една жена, докато ражда. Ти си най-смелият, най-силен човек, когото познавам. Истински боец!

— Не.

— О, да. Атила хунски, Чингис хан, Саладин... всички са мамини синчета в сравнение с теб. — Лео направи пауза и по лицето му премина усмивка. — Браво на теб, че направи така, че едно от бебетата да е момче. Семейството ликува, разбира се.

— Защото можем да задържим къщата „Рамзи“?

— Донякъде. Но подозирам, че са в истински възторг, че сега ще трябва да се задоволя с близнаци. — Той млъкна за миг. — Знаеш, че ще са пакостници.

— Надявам се. Иначе не биха били наши. — Катрин се сгуши поплътно до него и той я притисна към рамото си. — Познай какво ще става нощем — прошепна тя.

— Две гладни бебета ще се будят, пиццейки едновременно?

— Освен това.

— Нямам представа.

— Край на „Проклятието Рамзи“.

— Не трябваше да ми го казваш. Сега ще треперя през следващите... — Лео млъкна, за да погледне часовника на камината — седем часа и двайсет и осем минути.

— Остани при мен, ще те пазя. — Тя се прозя и отпусна глава на него.

Лео се усмихна и я погали по косата.

— Ще сме добре и двамата, Маркс. Едва сега започваме пътуването си... и има още толкова неща, които ще направим. — Той заговори по-тихо, когато чу дишането ѝ да става по-дълбоко и равномерно. — Почини си до сърцето ми. Нека те погледам, докато спиш. И знай, че утре сутрин, и всяка следваща сутрин, ще се будиш до някой, който те обича.

— Доджър? — прошепна тя, притисната в гърдите му, и той се усмихна.

— Не, проклетото ти порче ще трябва да си стои в кошницата. Говорех за себе си.

— Да, знам. — Катрин плъзна ръка нагоре по бузата му. — Само ти — каза тя. — Винаги ти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.